C:\Users\Plazma\Desktop\301\Romany_Perry_Rhodan_01-Darlton_Clark-Planeta_Mocku.PDB

PDB Name: Romany_Perry_Rhodan_01-Darlton_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.8.2003
Modification Date: 24.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Romány Perry Rhodan 1

Clark Darlton
PLANETA MOCKŮ

Po tisíciletí určovala cesty lidstva jedna myšlenka. Té vděčilo za bohy a ďábly, za své osudy - a za hranice, jež rozdělovaly národy.
Ona myšlenka praví: my lidé jsme jediné inteligentní bytosti ve vesmíru. Jsme ve vesmíru sami.
Sami ve vesmíru...?
Kdyby jen jedno slunce z milionu mělo planety a zase jen pouze každá miliontá z nich byla v příznivém postavení ke slunci jako Země, pak by jen v Mléčné dráze existovalo milion Zemí, na nichž by se mohl vyvinout život podobný našemu.
Vesmír však má miliony galaxií - možná i miliardy.
Názor, že člověk je ve vesmíru sám, je tedy ta nejsměšnější, nejsobečtější a nejúzkoprsejší myšlenka, jakou kdy lidský mozek zplodil.
Kolik z nás takhle smýšlí dodnes...?

1

Natáhl svých šest údů a otevřel oči.
Když slunce stoupalo nad obzor a vysílalo horké paprsky na vyprahlý světadíl, automaticky se rozsvítila umělá osvětlovací tělesa a vytvořila den i v podzemním městě. Bral zamžoural do náhlého světla a přemýšlel, jaké počasí je asi venku.
Ještě jednou se protáhl a spustil nohy z postele. Malá místnost patřila jen jemu a byla jeho říší - alespoň dokud bude dávat své síly a znalosti do služeb Státu. Bylo v ní příjemné teplo. Později na něj čekalo Město Starých, kde bude sdílet jednu místnost s ostatními.
V koupelničce se umyl a podrobil lesklý hrudní krunýř důkladné očistě. Jemná tykadla by rovněž potřebovala očistit, ale na to bude čas o víkendu. Komunikace zatím fungovala skvěle.
Přešel ke stěně a stiskl tlačítko. Vyklopila se deska a na čisťounkém podnosu vyjela snídaně - plochá miska s nasládlou výživnou kaší. Sedl si a s chutí pojedl.
Podíval se na hodinky. Je načase. Prázdná miska se zasunula, deska se zaklopila a za ní se rozběhl běžící pás.
Bral se nadechl. Strčil do tašky pár knih a sešitů, vsunul si ji pod paži a vyšel na chodbu. Dveře za ním automaticky zapadly do časového zámku, nastaveného Senátem. Před dvanáctou hodinou se už do místnosti nedostane.
Už po několika krocích narazil na čekajícího Goru, který se jako obyčejně bál, že se na univerzitu dostanou pozdě. Tykadla se mu chvěla vzrušením.
"Už jste to slyšel?" vnímal Bral v mozku jeho mentální impulsy. "Expedice odstartuje už zítra. Nepřipadá vám to ukvapené?"
"Přípravy přece zabraly času dost," namítl Bral a srovnal krok se spěchajícím přítelem. "Proč by to nemělo vyjít?"
Gora pozdravil nějakého kolegu, který vycházel z boční chodby, a pustil ho před sebe. Bralovu otázku zřejmě neslyšel.
"S tímhle máme příliš málo zkušeností. A pak - nechápu, proč bychom měli opouštět náš svět. Copak tady není dost místa?"
Bral se pousmál. Argumenty odpůrců kosmických letů znal.
"Jasně že máme místo, drahý Goro, ale můžete předpovědět, jak dlouho je ještě budeme mít? Pokud nechceme vyhladit dragy, potom nás jednoho dne vytlačí. Vyhlazování se však neslučuje s naší filozofií. Proto se musíme pokusit s nimi žít a nějak se vyhnout konfliktu. Třeba je jednoho dne budeme potřebovat - v což přirozeně nedoufám ani nevěřím."
"Tak to vidíte!" zvolal vítězoslavně Gora a tykadla se mu chvěla vzrušením. "Snad nevěříte, že by nás dragové vytlačili? Jsme přece inteligentnější, ne?"
"Jenže oni jsou větší," namítl Bral a odpověděl na uctivý pozdrav jednomu žákovi. "Jsou to netvoři. Co se jim nedostává na rozumu, to si vynahradí tělesnými rozměry."

"Ale přesto," argumentoval Gora, "jsme nad nimi. Technikou a mentálními obrazy je udržíme v šachu."
"Nesmíte přitom zapomínat," namítl velice vážně Bral, "že právě mentální obrazy jsou pro nás tím největším nebezpečím. Duchů, které vyvoláme, se pak nemůžeme zbavit! A víte stejně dobře jako já, že obrazy se smějí vytvářet pouze v bezprostředním ohrožení života."
"A dragové takovým nebezpečím nejsou?"
Bral chtěl odpovědět, ale byli už u cíle. Chodba se lomila doprava a pak se rozšířila v ohromný portál. Univerzita!
I ta se nacházela pod zemí jako veškerá bydliště a zařízení Mocků. Obrovské nohy strašlivých dragů by zničily jakoukoli, byť sebepevnější budovu. Byli bezohlední, protože na ohleduplnost se jim nedostávalo rozumu. Bral často přemýšlel o tom, co by dělali, kdyby rozum měli - a pak byl moc rád, že jej nemají.
Gora kývl hlavou na rozloučenou a zmizel za jedněmi dveřmi. Bral šel dál a pak vešel do své třídy. Řekl studentům, aby se posadili, a hned začal vyučovat. Čas je drahý. Ani minuta se nesmí promarnit.
Přesvědčil se, zda studenti mají přijímací tykadla namířena k němu a zda se někdo nepokouší pokračovat ve spánku. Nastavil tykadla na studenty a intenzívně se zamyslel: "Posledně jsme se bavili o astronomické poloze naší planety a psali jsme o tom práci. Řeknu vám, že mě vaše výsledky hluboce zklamaly, ale je všeobecně známo, že matematika nepatří právě k nejoblíbenějším předmětům. A právě proto považuji za nutné opakování písemného úkolu. Paegore, definujte mi laskavě pojem metru!"
Mladý Mock vstal. Rozhlížel se a vychyloval tykadla trochu na stranu. Ale Bral dával pozor, aby se s ním ostatní studenti telepaticky nespojili. Dalo se to snadno zkontrolovat podle tykadel; všechna musela směřovat na něj. Paegor tedy nemohl očekávat žádnou pomoc.
"To se vzal dvoustý miliontý díl jednoho mockarského kvadrantu a tím se získala délková míra, které říkáme metr."
"Správně, Paegore. Kolik kilometrů je jeden kvadrant a co je to mockarský kvadrant?"
Paegor byl zbytečně nervózní. Odpověď znal.
"Kvadrant je čtvrtina meridiánu a je dlouhý asi dvě stě tisíc kilometrů."
"Správně, příteli. A jak velký je pak obvod naší planety?"
"Necelých osm set tisíc kilometrů."
Bral spokojeně přikývl a Paegor se posadil.
"A co průměr Mockaru? Halbrosi?"
Vstal jiný student.
"Asi dvě stě dvacet tři tisíce kilometrů."
"Dobře," signalizoval Bral. Kývl na studenta v poslední lavici, který měl jedno tykadlo vztyčené ke stropu. "Arso, proč nedáváte pozor? Co je tam nahoře tak zajímavého?" Pohrozil mu rukou. "Máte se soustředit na výuku."
Arsa provinile vstal a nastavil tykadla opět na příjem.
"Promiňte, Brale. Můj otec..."
"Vy znáte svého otce?" Brala to tak vyvedlo z míry, že vyskočil a vytřeštil na něj oči. "Vy víte, kdo je vaším otcem? To jste nevyrostl ve státní líhni?"
Arsa zrozpačitěl.
"Ne, otce samozřejmě osobně neznám. Ale vím, že patří k těm, kdo zítra startují na Raanu."
Raana! Čtvrtá planeta! To bylo něco! Ale Bral se nechtěl dát odvést od tématu, i když by ho názory studentů na plánovaný kosmický let velice zajímaly.
"My žijeme na třetí planetě," řekl s lehkou výčitkou. "O kosmické expedici se budeme učit, až úspěšně skončí." Krátce se odmlčel. "I když..., o některých datech už můžeme v rámci vyučování uvažovat." Pokušení prostě neodolal. "Jak je od nás Raana daleko, Arso?"
"Při nynější příznivé konstelaci pouze miliardu a dva miliony kilometrů," vystřelil Arsa odpověď jako z pistole. Nečekal na další otázku a pokračoval sám: "Průměr Raany činí sto dvacet tisíc kilometrů a její obvod tři sta sedmdesát sedm tisíc kilometrů. Vzdálenost k Regusu se odhaduje na 4,7 miliardy."
Bral spokojeně přikývl. "Dobře, Arso. Máte skvělé znalosti. Takže víme, že Raana je asi o polovinu větší než náš Mockar. Životní podmínky tam nejsou tak dobré jako tady, ale vědci si myslí, že se tam dá existovat bez jakýchkoli pomůcek. Ještě jednu otázku, Arso. Jak dlouho tam expedice poletí?"
"Loď dosáhne rychlosti dvaceti milionů kilometrů za hodinu. Tudíž se dá vypočítat, že let jedním směrem nepotrvá déle než šedesát hodin."
Bral přikývl. Pohled na hodinky mu řekl, že už promarnil hodně času na téma, které nesouviselo s vyučováním. Věcně položil další otázku: "Rexosi, existuje ještě jedna metoda, jak určit metr. Která?"
Rexos vstal a tykadla se mu chvěla. Stačil ještě odchytit od kolegů nějakou tu informaci. Suverénně odpověděl: "Gram vody se vejde do duté kostky o hraně jednoho centimetru. Tisícinásobné množství do kostky o hraně deseti centimetrů, tisíc litrů do kostky o hraně jeden metr. To je Jordelova metoda..."
Hodiny se vlekly

‘ © ‘

Startovací rampa se tyčila dvě stě metrů vysoko do jasné mockarské oblohy Stejně tak vysoká byla raketa ze stříbřitého kovu, jejíž špička ukazovala do nekonečné modři. U její základny se shromáždil zástup Mocků.
Obvod kosmodromu byl hermeticky uzavřen. Těžká artilerie zaujala postavení, aby odrazila případný útok dragů. Největší nebezpečí však představovaly mentální obrazy, které si Mockové vytvářeli sami. Materializace se už nedala vzít zpět a dál existovala na povrchu Mockaru. Neexistovala proti ní žádná zbraň. Pouze obzvláště silní telepati ji

dokázali odehnat, zničit však nikoli.
Vědecký vedoucí expedice - zúčastnil se už prvního letu k sedm milionů kilometrů vzdálenému měsíci - se ohlédl k okraji areálu.
"Musíme si pospíšit. V lesích už pozorovali dragy, kteří se zajímají o naše přípravy. Dva z nich zabili. Teď se shlukují. Obávám se, že zaútočí."
Někteří úředníci Senátu se ohlédli k nedalekému vchodu do podzemního města. Tam je dragové ještě nikdy nepronásledovali. Chvíli hrabali, ale brzy se vzdali.
Artos pokračoval: "V bezpečí budeme, až odstartujeme. Nesmíme tak drahou loď ohrozit."
Astronom Gesto přikývl. "Čím dřív, tím líp," myslel s nataženými tykadly, aby mu každý rozuměl. Lékař a navigátor Xo už byl v raketě. Artos se postavil na plošinu pro jednu osobu, zamával úředníkům městského státu a začal stoupat k hrotu kovového monstra.
V tom okamžiku na okraji kosmodromu zaduněla děla.
Gesto sebou trhl a prudce se otočil.
Obzor zakryly vzpřímeně kráčející postavy, které se rozběhly s nepředstavitelnou rychlostí proti dělům. Každým krokem urazily dvacet až třicet metrů a jejich skoro pětimetrová chodidla rozšlapala vše, co se jim postavilo do cesty.
Menší stromy, tak do výšky deseti metrů, se vyvracely a tříštily se. Děsiví obři navzdory prudké palbě baterií zaútočili na bojová postavení a hnali se dál ke kosmické lodi, připravené ke startu. Jen pár z nich se skácelo k zemi. Zadunělo to tak, až se startovací rampa zachvěla.
Senátoři a novináři se už dávno uchýlili do bezpečí, ti s těmi čtyřicetimetrovými obry nechtěli nic mít. Výtahy je rychle odvezly do hlubin, kam už na ně netvoři nemohli.
Gesto stál nerozhodně několik drahocenných vteřin. Výtah, který vyvezl Artose do rakety, se ještě nevrátil. Tak dlouho čekat nemohl. Loď byla v bezpečí, s železnou konstrukcí obři nic nepořídí. Ale on, Gesto, byl v nebezpečí. Dělostřelci se už na dragy neodvažovali střílet, báli se, aby nezasáhli loď.
Mladý astronom váhal. Má zkusit doběhnout ke vchodu do města? Nebo má..."
Zbývala mu jediná možnost, a tou by snad mohl dragy zastavit.
Myšlenkový obraz!
Otočil se k řítícím se obrům. Svou stopadesáticentimetrovou výškou proti nim vypadal jako trpaslík. Měl však moc, kterou oni neměli. Byli už jen pět set metrů od něj. Stačí deset vteřin a bude pozdě.
Soustředil se a myšlenkami vnikl do mozku prvního draga. Hrůzný obličej obrůstala divoká vousiska. Příšera třímala v pěsti dřevěný kyj. A k tomu vydávala řev, při němž tuhla krev v žilách.
Gesto ten ryk neslyšel, ale ze zpráv vědeckých expedicí věděl, že dragové vydávají z úst zvuky, protože neovládají telepatii. Vědci zvuky změřili speciálními přístroji a opticky je reprodukovali.
Drag měl strašlivé myšlenky a vzpomínky Gesto z nich snadno vytvořil mentální obraz - čtyřnohou příšeru s ostrými drápy a špičatými zuby.
Další úsilí, neskonale větší než to předcházející - a vzduch mezi Gestem a dragem se zatetelil. Cosi zvolna vznikalo z ničeho: děsivé zvíře s hnědou srstí a s hustou hřívou ve výši ramen. Cenilo zuby, na okamžik jako by se rozmýšlelo, pak vztekle švihlo chundelatým ocasem a vrhlo se na zmateného draga, který nechápal jak je možné, že tu je najednou něco, co předtím neexistovalo.
Bestie nebyla nic jiného než dragova vzpomínka, kterou Gesto vydoloval z obrova mozku. Vytvořil z ní mentální obraz, zmaterializoval jej a dal mu vzniknout mezi sebou a protivníkem. Obraz měl veškeré vlastnosti dragových vzpomínek - a ty byly všelijaké jenom ne krásné, protože než naprosto zmatený obr pochopil, co se vlastně stalo, skoro dvacetimetrové zvíře ho strhlo k zemi a rozsápalo.
Další dva dragové radši změnili směr, minuli raketu a uháněli k dělům, které je příslušně přivítala. Čtvrtý však na nic nedbal. Mával kyjem a uháněl dál přímo proti drahocenné raketě, kterou zřejmě považoval za původce všech kouzel.
Gesto zapomněl na veškeré nebezpečí. Myslel už jen na raketu, která je měla odnést na Raanu. Drag ji samozřejmě nerozbije, ale mohl by ji poškodit, což by znamenalo odklad startu na týdny, ne-li měsíce.
Bez rozmyslu se rozběhl proti obrovi. Už se nestačil zkoncentrovat a vytvořit další obraz. Shora zasvištělo chodidlo a ve zlomku vteřiny ukončilo jeho život; zamáčklo ho hluboko do měkké půdy. Už neviděl, že jeho oběť byla zbytečná, neboť jím vytvořená bestie zatím dokončila své dílo a rozhlížela se po další kořisti. Než se drag nadál, něco ho strhlo k zemi a zakrátko zahynul pod údery tlap.
Kosmická loď byla zachráněna, ale Gesto zahynul.
Artos vše s hrůzou sledoval na obrazovkách. Při Gestově smrti se ho zmocnil bezmezný vztek a už chtěl použít palubní zbraně. Potom však i draga postihl stejný osud a nebezpečí bylo prozatím zažehnáno.
Gestův mentální obraz pronásledoval prchající dragy. Děla pálila i po něm, ale projektily jím prolétávaly, jako by ani neexistoval.
Potom šelma a dragové zmizeli v nedalekém obřím lese, jehož stromy sahaly až čtyři sta metrů do modrého nebe.
Artos rozechvělými prsty zapnul vysílačku a spojil se s výzkumným centrem města. Na obrazovce se ukázala ustaraná tvář ředitele Kosmické akademie. Kolem tykadel měl stejně jako Artos stříbřitou kovovou obroučku, jíž se dalo komunikovat na větší vzdálenost. "Myslelo se do mikrofonu", přístroj převedl mozkové vlny na tón, který radiové vlny přenesly a do přijímače jej zase převedly na myšlenku.
"Gesto je mrtev!" hlásil Artos. "Raketa je nepoškozena a připravena ke startu. Chybí mi astronom. Máte náhradníka? Bez něj nemůžeme odletět."
Řediteli se ulevilo.
"Takže to dopadlo dobře?"

"Ano, díky Gestovi, který na poslední chvíli vytvořil obraz a zahnal dragy. Jeden ho bohužel rozšlápl."
"Zase máme o další příšeru víc," zděsil se ředitel. "Ale co se dalo dělat... Dobrá, postarám se o náhradníka. Na univerzitě je dobrých astronomů několik. Dám vám vědět."
"Děkuji," odpověděl Artos. "A pošlete někoho vážně dobrého."
Ředitel přikývl a přerušil spojení.
Artos chvíli hleděl do vyhaslé obrazovky a potom namířil tykadla do rohu centrály, kde seděl na lůžku navigátor a lékař Xo.
"Všechno je v pořádku. Dostaneme náhradníka a ještě dneska odstartujeme."
"Gesto je mrtev?"
"Jo, rozšlápl ho drag."
"To je hrůza! Dobře jsem Gesta znal. Byl to můj přítel."
"Odkdy máme čas na takové city? Stát je naše blaho a jemu obětoval svůj život. Neudělal nic než pouhou povinnost. Už jsem zdůraznil, že dostaneme náhradníka."
Xo zmateně přikývl. Jemná tykadla se mu lehce zachvěla.
"Koho nám pošlou?"
"Záleží snad na tom? Hlavně aby to byl schopný astronom, víc nepotřebujeme."
Xo na to nic neřekl. Stočil tykadla a tím dal najevo, že chce mít klid. Artos jeho přání respektoval a hleděl si přístrojů. Důkladně je přezkoušel a ubezpečil se, že vše je v naprostém pořádku. Už jim chyběl jen náhradník za Gesta, jehož zdeformované tělo bylo zadupáno hluboko do země těsně vedle rakety. Jeho hrobem byla šlápota hluboká přes půl metru, šest metrů dlouhá a skoro dva široká.

‹ © ›

Bral právě začínal odpolední výuku, když zachytil pronikavé volání v mozku.
Přikázal studentům aby byli zticha a přesměroval tykadla na vysílač. Aha, rektor mu něco chce.
"Brale, opusťte třídu a hlaste se na Kosmické akademii. Senát rozhodl, že převezmete místo astronoma Gesta, který se stal obětí nehody Zúčastníte se expedice na Raanu."
Bralovi to připadalo, jako by na něj dopadla stometrová vrstva země nad městem. Několik dlouhých vteřin stál nehybně a teprve potom odpověděl: "Rozkaz provedu, Raguefe. Děkuji."
Studenti si všimli změny v jeho chování. Ale protože Bralova tykadla byla nasměrována takřka opačným směrem, nemohli ho odposlechnout. Jejich zvědavost však byla ukojena. Opět se k nim otočil.
"Arso, jistě vás potěší, že poletím s vaším otcem na Raanu. Prozradíte mi teď, kdo jím je?"
Žák váhavě vstal. Po tváři mu přelétl stín.
"Nevím. Jeden z těch tří."
"Doufejme, že ne astronom Gesto."
"Nevím. Proč?"
"Protože Gesto už nežije a já letím za něj. Teď hned. Pošlou vám jiného kantora. Mějte se dobře, mí mladí přátelé. Až se vrátím, budu vám vyprávět o Raaně. Pak už to nebude jen pouhá teorie."
Do svého bytu se už nevrátil. Rektor ho poslal rovnou na Kosmickou akademii, kde mu dali nejnutnější instrukce a odvedli ho k výtahu, který ho vynesl na povrch. Osobní majetek nevlastnil - ale i kdyby, stejně by si prakticky nesměl nic vzít.
Doprovázeli ho dva vojáci Státu. Bylo na nich vidět, jak je jim ten úkol nepříjemný Radši by se starali o bezpečnost v podzemí, než aby chránili Brala před nestvůrami, pobíhajícími na povrchu.
Výtah zastavil. Všude byl klid. Mrtví dragové jim zacláněli výhled na les, odkud mohlo hrozit nebezpečí. Na giganty byl děsivý pohled. Po cestě stékaly špinavě rudé a bublající potůčky krve.
Vojáci se zastavili u východu z výtahu. Paprskomety měli připraveny k výstřelu a sledovali astronoma, který se ještě krátce podíval na obry a potom rychlými kroky zamířil k raketě. Výtah ho už očekával. Rychle si nastoupil a stiskl knoflík.
Výtah se rychle odrazil od země. Krajina a mrtví dragové se propadli do hlubin. Vojáky už neviděl - zřejmě se vrátili do města.
Bral se nadechoval svěžího vzduchu. Mockové se ven dostali jen zřídka. Naprostou většinu života trávili v podzemních městech, spojených s ostatními městy dlouhými tunely. Mockar protínala v hloubce sta až dvou set metrů celá síť takových podzemních komunikací. Věčný život bez čerstvého vzduchu a slunce zrodil přání opustit tento svět a najít jiný, kde nejsou dragové. Svět bez dragů znamenal život na povrchu.
A tak se stalo, že Mockové perfektně zvládali život v podzemí, ale povrch svého světa prakticky neznali. Přesto však přišli na tryskový pohon, kterým dokázali překonávat gravitaci.
Výtah sebou trhl a Bral dorazil do cíle.
Ze dvou set metrů rakety jen dvacet sloužilo posádce. Zbytek zabíraly motory a zásoby pohonných hmot. Bral technickým věcem příliš nerozuměl, ale hovořil o tom s experty, takže teorii měl jakž takž zvládnutou. Vždy si toužebně přál, aby se mohl zúčastnit nějaké expedice. Gestova smrt mu toto přání splnila.
Otvor se otevřel, objevila se v něm Artosova tvář.
"Vy, Brale? To jsem si mohl myslet!"
V myšlence se skrývalo trochu zklamání. Bral to hned vycítil, ale neměl to Artosovi za zlé. Určitě očekával nějakého jiného specialistu.

"Senát určil mě," odpověděl. "Myslím, že Gesta nahradím."
Artos sklonil tykadla a zamířil je znovu na Brala.
"Rozhodnutí Senátu mě potěšilo," tvrdil. "I Xo bude mít radost, že se setká s někým známým. Pojďte dál, Brale. Musíme vyrazit dřív, než se dragové vrátí."
Když se za astronomem zavřel těžký vchod, uvědomil si, že se právě rozloučil se svým světem.
Měl-li být upřímný, bylo to krátké a bezbolestné rozloučení. Před ním byla velká neznámá, širá prázdnota kosmu - cizí svět.
Při startu neměl nic na práci. Artos mu doporučil, aby si lehl, a stručně mu vysvětlil: "Musíme dosáhnout rychlosti dvou set dvaceti dvou kilometrů za vteřinu, abychom překonali přitažlivost Mockaru. To dělá zhruba sedm set tisíc kilometrů za hodinu. Při stejném zrychlení dosáhneme cestovní rychlosti dvaceti milionů kilometrů za hodinu."
"A to vydržíme?" divil se Bral.
"Snadno. Není to tak zlé, jak jsme se domnívali."
Bral se tím spokojil. Lehl si tak, aby viděl na obrazovky, a čekal.
Artos kývl na Xoa. Navigátor se posadil do druhého křesla a položil čtyři ruce na řídicí panel. Byl rovněž připraven.
Artos už neváhal. Stiskl startovací tlačítko a automatika se spustila. Pohonná hmota se čerpala do zahřívacích komor, příslušně ohřátá pokračovala do spalovacích komor - a zažehla trysky
Loď se zachvěla. Potom to Bralovi připadalo, jako by na něj dopadla jakási těžká neviditelná pěst - jakoby pěst draga - a chtěla ho rozmáčknout. Lapal po vzduchu, ale nepomáhalo to. Zatmělo se mu před očima a ztratil vědomí.

‚ © ‚

Mnohem později Bral procitl a mžoural do pronikavého světla. Nad ním se skláněl Artos a v ruce držel injekční stříkačku. Když zjistil, že se Bral probírá, viditelně se mu ulevilo.
"Tak co? Už jsme se zase vrátili?" zeptal se tiše, aby Brala nerozbolela hlava. "Celý start jste prospal. Nechcete se ještě jednou podívat na Mockar?"
Astronom přikývl a zvedl se. Na čelní obrazovce spatřil planetu. Tak nějak si ji představoval - hnědozelený globus uprostřed černého nebe, plného hvězd. Jasně rozeznával světadíly, rozlehlou plochu moří, o nichž věděl jen to, že existují. Konečně je viděl na vlastní oči. Teď by se daly zpracovávat mapy! Vždyť žádný Mock neví, jak Mockar vlastně na povrchu vypadá.
Na další obrazovce spatřil slunce Regus. Loď letěla skoro zádí k němu.
„Jak dlouho jsme už na cestě?" zeptal se.
"Mnoho hodin. Brzy proletíme kolem měsíce. Je sedm milionů kilometrů od Mockaru."
"To vím," přikývl Bral a usmál se. Artos mu neříkal žádnou novinku. "Už je vidět Raanu? Rád bych ji konečně jednou viděl bez rušivé atmosféry"
Artos s úsměvem přikývl a ukázal na přístroj na konci centrály opatřený množstvím koleček a pák. Nejnápadnější na něm byl tubus teleskopu, protažený stropem.
"Tam je vaše pracoviště, Brale. Nový teleskop. Podívejte se na Raanu. Je to úžasný pohled."
Bral vstal a nejistě zamířil k teleskopu. S úlevou dopadl na sedadlo. Pln očekávání přitiskl černé oči k okuláru.
Raana vypadala jako velká a jasná hvězda přímo uprostřed černého pole. Svítila načervenale a zdálo se, že má světadíly. Jasně rozeznával oba póly. Ano, o těch mluvila i první expedice na měsíc.
Bral vyslal k Artosovi a Xoovi: "Jsem šťasten, že jsem mohl letět s vámi. Už tenhle pohled stál za to."
"I Gestova smrt?" opáčil hořce Xo.
Na vteřinu ho vyvedl z rovnováhy Zavrtěl hlavou, až se mu zachvěla tykadla. "Za jeho smrt já nemůžu," bránil se.
"Uklidněte se," ozval se Artos a vyčítavě se na Xoa podíval. "Náš lékař má citlivou duši a Gesto byl jeho přítel. Často ho přepadají city."
"City?" podivil se Bral.
"Ano, emocionální hnutí mysli, které nemají nic společného s rozumem. Xo věří na jakási duševní pouta mezi Mocky. Pěkný nesmysl, a ve vědcově hlavě!"
Bral na to neodpověděl. Znovu se zahleděl do těch nekonečných prostor a najednou si přál, aby dokázal myslet a cítit jako Xo. Přitom však věděl, jak je nevhodné a nedůstojné mít city, nebo je dokonce vystavovat na obdiv. Život v ustavičném ohrožení dragy byl tvrdý a krutý - a často jen velice krátký. Mockové na svět přicházeli v líhních, vychovávali je ve státních školách a podle schopností je posílali buď do učení, nebo na univerzitu. Nikdo neznal své rodiče, a stejně tak rodiče neznali své děti. Pro sentimentalitu nebylo na tomto světě ani dost času, ani místa.
Bral si vzdychl. Odpoutal se od okuláru a krátce pohlédl na Xoa. Potom se setkal s chladnýma a zkoumavýma očima Artose.
"Tak co?" zeptal se ho vedoucí expedice. "Nač myslíte?"
Bral nasměroval tykadla, aby ho Artos mohl vnímat. "Myslím? Myslel jsem na to, zda je znamením citu, když jsem šťasten při pohledu na Mockar jako na planetu. Nebo zda jsem sentimentální, když mám radost z pohledu na Raanu. Pokud má tohle něco společného s city - pak jsem ve vašich očích patrně selhal, Artosi."
Xo ze zdvořilosti stočil tykadla, aby je neslyšel. Artos jako by si toho nevšiml.
"Ne," odvětil. "To nejsou city, které bych odsuzoval. Je vaší povinností radovat se z astronomických faktů, Brale. Jsem rád, že vás poslali za Gesta. Zvládneme to. Spolu s Xoem."
Bral se opět vrátil ke své práci.
Artos mu byl najednou velice sympatický.

2

Kosmický věk na Zemi začal dlouho před koncem 20. století. Existovala jednotná světová vláda, kosmická flotila pod jednotným velením, kolonie na Marsu a Venuši i na některých planetách sousedních slunečních soustav Muž, jemuž lidstvo vděčilo za tento vývoj, se jmenoval Perry Rhodan.
To on spolu s Reginaldem Bullem a doktorem Manolim podnikl první let na Měsíc, kde narazil na arkonské trosečníky Tato lidem podobná rasa ovládala ve vzdálenosti třiceti čtyř tisíc světelných let obrovskou hvězdnou říši. Expedice vedená Arkonidankou Thorou a vědcem Crestem měla za úkol nalézt bájnou planetu, skrývající tajemství věčného života. Stopa je časem a prostorem zavedla do naší sluneční soustavy - a na Měsíci jejich cesta skončila. Poškozený pohon se už nedal opravit.
Perry Rhodan vzal oba Arkonidany na Zemi a s jejich pomocí zbudoval mocnost, která mu umožnila vzít osud lidstva do svých rukou. Sjednotil národy a vytvořil světovou vládu. Odboural války. Veškeré peníze tekly do jedné pokladny, z níž se financovala výstavba kosmické flotily. Ekonomika planety Země dosáhla netušeného rozmachu.
V Terranii, hlavním městě "Třetí moci", jak Rhodan nazval svou neutrální superorganizaci, vládla v těchto dnech horečná činnost. Jedna kosmická hlídka zjistila na jakési planetě humanoidní civilizaci. Velitel hlídky, poručík Julian Tifflor, se zachoval podle instrukcí. Nepřistál, ale okamžitě se vrátil na Zemi a podal hlášení Perrymu Rhodanovi.
Jednání se konalo ve správní budově v Terranii. Poručíku Tifflorovi bylo asi pětatřicet let, byl velice štíhlý a vysoký, měl tmavé vlasy a hnědé oči. Uniforma mu slušela a zřejmě si toho byl dobře vědom. Ve tváři se mu zračilo sebeuspokojení a těšilo ho, že se Perry Rhodan o jeho objev zajímá.
Rhodan stál u širokého okna, z něhož se mohl kochat skvostným panoramatem Terranie. Futuristické stavby této nejmodernější metropole uprostřed pouště Gobi by v někom mohly vzbuzovat dojem, že se ocitl na jiném světě a v jiné civilizaci, a přesto tohle všechno vybudovali lidé. I když s pomocí arkonských pracovních robotů.
Perry Rhodan, kterému bylo tak kolem čtyřiceti, se zjevem podobal mladému poručíku. Šedé oči však prozrazovaly autoritu a nesmírný rozsah vědomostí, které získal díky Crestovu hypnoškolení. Tmavě plavé, skoro hnědé vlasy měl hladce sčesané z čela. O obličeji by se dalo říct, že je hubený, a jen málo prozrazoval o nesmírné energii, jež se v tomto muži skrývala. Skromná uniforma nic nevypovídala o moci, kterou představoval. Nezasvěcený by netušil, že stojí před Perrym Rhodanem, nejmocnějším mužem Sluneční soustavy.
V příkrém protikladu k němu byl Reginald Bull, jeho nejlepší přítel a důvěrník. Byl podsaditý a vypadal neohrabaně, což byl velice klamný dojem. Kulatý a široký obličej vyzařoval dobromyslnost a mír - ale i to byl klam. Kromě Rhodana byste stěží našli někoho, kdo dovedl vzít za věc tak tvrdě jako Reginald Bull, kterému se zpravidla říkalo pouze Bully
O něco dále stáli dva vysocí a štíhli, velice nápadní lidé. Muž a žena. Podle bílých vlasů a načervenalých očí to byli albíni. Arkonidané Crest a Thora ve zdraví přežili ztroskotání na Měsíci. Nyní Rhodanovi pomáhali budovat moc Země, protože se nemohli vrátit na svou domovskou planetu.
Na Rhodanův pokyn se všichni posadili. Zkoumavě pohlédl na Tifflora a pronesl jediné slovo: "Nuže?"
Mladý poručík se podíval svému nejvyššímu nadřízenému zpříma do očí. "Objevili jsme lidi, pane. Na třetí planetě hvězdy Beta Arietis, padesát dva slunečních let odtud. Planeta se zdála neobydlená, ale díky obrazovému zvětšení jsme spatřili vzpřímeně chodící bytosti, které lze jednoznačně identifikovat jako lidi. Civilizace na úrovni doby kamenné. Podle instrukcí jsme nešli níž, ale vrátili jsme se na Zemi."
Rhodan zvolna přikývl. "Takže doba kamenná... Počátky civilizace. Zřejmě primitivní rasa. Jednoho dne se vyvine - a možná bychom jí měli pomoci." Tázavě pohlédl na Cresta. "Co si myslíte, Creste? Odporuje to vašim zkušenostem?"
Arkonidan položil ruce na stůl. Podle jeho výrazu se nedalo poznat, co si myslí.
"Absolutně ne. Není ovšem rozumné postavit primitivy před hotovou věc. Ještě příliš podléhají pověrám a budou techniku a pokrok považovat za dílo ďábla. Doporučuji jen velice pomalé a opatrné přibližování."
"Taky jsem si to myslel," přikývl Rhodan. "Ale rovněž by byla chyba se o ně nepostarat. Ve vesmíru existují i jiné inteligentní rasy"
Každý věděl, nač naráží. Lidé a Arkonidané nebyli ve vesmíru sami. Existovali i jiní - a ti mysleli a cítili jinak. Ve všech ostatních živých tvorech viděli jen objekty vykořisťování.
"Možná bychom měli na Arietis III vybudovat stálou stanici," navrhl poručík Tifflor.
"A co čtvrtá planeta? Nehodila by se?" zeptal se Rhodan.
"Beta Arietis IV?" Tifflor se na chvíli zamyslel. "Pokud si vzpomínám, podobá se tak trochu Marsu. Dýchatelná atmosféra. Musel bych se podívat do palubního deníku..."
"To počká. Jste tedy přesvědčen, že na Arietis IV by se dala zbudovat stanice?"
"Rozhodně, pane."
Rhodan se rozhodl. "Podívám se na tu soustavu sám, poručíku Tifflore. Připravte Gazelu I na let k Betě Arietis. Startujeme zítra."
Bully poprvé zareagoval. Neklidně poposedl, chvíli nevěděl co a jak, a potom to z něj vyšlo: "Tady je teď docela klid, Perry Letím s vámi, ne?"
Rhodan zvedl obočí. "Myslel jsem si, že tě jako svého zástupce..."
"To zvládne mnohem líp plukovník Freyt!"
Rhodan se usmál. "Myslíš? No dobře, tak poletíš s námi. Stejně je to jen takový výlet. Crest poletí s námi. Velitelem lodi bude Tifflor. Ze Sboru mutantů navrhuji Johna Marshalla. Je to telepat a může navázat kontakt s domorodci. A kdo ještě..."
"Gucky!" řekl Bull.

Rhodan nijak nezakrýval úžas. "Gucky? Proč zrovna ten myšob?"
"Protože na Gazele není moc místa. Gucky je malý a má hned tři parapsychické schopnosti. Je telepat, teleporter a telekinet."
"Dobrý argument," uznal Rhodan. "Ale musíme se Guckyho zeptat, jestli souhlasí."
Než Bully stačil odpovědět, stalo se něco pozoruhodného. Uprostřed místnosti se zatetelil vzduch, jako by někdo náhle zapnul velice silný zdroj tepla. Potom se zmaterializovala postava, která nejdříve vypadala, jako by stála za silným sklem. Obrysy se však velice rychle zostřovaly a postava nakonec stála v místnosti. Nebo spíše dřepěla.
Gucky nebyl člověk, ale zvíře. Něco mezi obrovskou myší a bobrem. Byl asi metr vysoký a porostlý rezavě hnědou srstí. Obrovská ušiska měl vzpřímená, jako by ustavičně naslouchal.
Lesklé a hnědé oči se dívaly přátelsky a věrně. Špičatý čumák se vyznačoval lesklými hlodáky, které Gucky ukazoval, zvláště když se smál. Když si sedl na zadní, opíral se o široký a plochý bobří ocas.
Rhodan přivezl Guckyho z planety jednoho umírajícího slunce, kde žili přirození telekineti. Z Guckyho se stal plnohodnotný příslušník Sboru mutantů.
Podíval se na Bullyho věrnýma očima. "Díky za návrh, Bully. Jasně že jsem pro, a poletím s vámi. Zase jednou konečně..."
"Ty jsi nás poslouchal?" skočil mu přísně do řeči Rhodan. "Fuj! Vždyť víš, že jsem ti zakázal, abys při poradách..."
"To byla jen náhoda," omlouval se Gucky a schoval hlodáky, aby bylo vidět, že to myslí vážně. "Nějak jsem se toulal myšlenkami a přistál v této místnosti. Zrovna jsem slyšel, jak Bully vyslovil moje jméno. To je všecko."
"Hm," řekl Rhodan a vyčítavě se na něj podíval. V koutcích mu ale trhlo, takže to nemyslel zase tak vážně. "Když se Bully za tebe tolik přimlouval... Ale nezapomeň, komu vděčíš za to, že smíš letět s námi!"
"Nezapomenu," slíbil slavnostně myšob. "Když mě naštve, nechám ho viset pod stropem o pět minut míň."
Tím narážel na četné spory, které pravidelně končily Bullyho naprostou porážkou, protože proti myšobovým telekinetickým schopnostem byl naprosto bezbranný.
Než Bully stačil něco říct, Rhodan pokračoval: "Poručíku Tifflore, zítra v deset hodin místního času nás budete očekávat na kosmodromu. Další porada už nebude. Posádka se už vystřídala?"
"Vše připraveno ke startu, pane."
Rhodan spokojeně přikývl. "Dobře, Tiffe." Zkrácením jména přešel na důvěrnější tón a dal tak najevo, že oficiální část porady skončila. "Teď nám hezky povězte, co jste vlastně viděl, když jste letěli nad Betou Arietis III..."

‚ © ‚

Na rozdíl od ostatních lodí měla Gazela tvar disku. Uprostřed byla vysoká asi osmnáct metrů a její průměr činil přesně třicet metrů. Poměrně malá loď, ale protože pro pohon stačil jen malý prostor, zbývalo v ní dost místa pro posádku i pasažéry. Arkonský reaktor loď nejen poháněl, ale dodával i energii pro klimatizaci a palubní zbraně.
Hyperpohon umožňoval skoky pátým rozměrem. Během jediné vteřiny se tak daly urazit až tři světelné roky. O orientaci a kurs se staral navigační mozek. Každou půlhodinu se dal provést jeden skok.
Když Země jako zelenomodrý globus zapadla do černého lože nekonečna, zdržovali se Rhodan, Bully a Crest v pozorovací kupoli. Připomínala hrb na disku a stěny měla z průhledného materiálu. Při normálním letu z ní byl nejlepší výhled.
Měsíc už zůstal za nimi. Loď se blížila rychlosti světla a uháněla ze sluneční soustavy. Pak došlo k první tranzici.
Krátký povel, na pár zlomků vteřiny nastal stav neexistence, který nikdo vědomě neprožíval. V tomto krátkém okamžiku se loď i lidé nacházeli v páté dimenzi, v níž byly prostor i čas jen abstraktními a bezvýznamnými pojmy. Nikdo netušil, kolik času ve skutečnosti uplynulo, ale na hodinách GAZELY neuběhla v normální dimenzi ani sekunda. A za tuto chvíli urazili tři světelné roky
S lodí se zmaterializoval i vesmír. Souhvězdí vypadala poněkud zkresleně, ale jinak se toho příliš nezměnilo. Tři světelné roky jsou na nějakou větší změnu příliš málo.
Bullyho pozornost vzbudila malá žlutá hvězda za zádí. "Hele! Tam je naše Slunce! Takhle tedy vypadalo před třemi lety."
Rhodan se ani neohlédl. Hleděl vpřed, kde v kříži kupole zářil jediný svítící bod. "Beta Arietis," řekl klidně. "Už jen čtyřicet devět světelných let..."

‚ © ‚

Osmnáctým skokem se dostali přes další dva světelné roky Když se zmaterializovali, ze známých souhvězdí už nepoznávali žádné. Ne snad proto, že by se natolik posunuli - příčina spočívala spíše v tom, že se objevila řada hvězd, které ze Země nebylo pouhým okem vidět.
Ve směru letu svítilo nažloutlé slunce. "Beta Arietis," řekl tiše Rhodan. Viděl už řadu sluncí, ale většinou svítila na neobydlené planety Sentimentální rozpoložení mu však vydrželo jen krátce. Potom rázně zapnul interkom, který spojoval pozorovací kupoli s centrálou. Na obrazovce se ukázal Tiff.
"Prověřte souřadnice soustavy před námi a pak mi podejte hlášení. Přibližování s negativním zrychlením. Předběžný cíl: čtvrtá planeta."
Tiff přikývl a zmizel. Obrazovka vyhasla.
Crest si prohrábl husté bílé vlasy. "Víte vy Perry, že se vlastně chystáte na velký úkol? Tak nějak muselo být starým Arkonidanům, když objevili obydlený svět, který chtěli včlenit do svého impéria."

"Obávám se, že jejich pocity byly úplně jiné," odvětil suše Rhodan. "Nikdo z nás nepomýšlí na to, abychom ty pralidi připojovali k nějakému impériu. Mě zajímá jediná otázka, jejíž odpověď je důležitá pro nás všechny. Vyvinuli se domorodci na třetí planetě sami od sebe bez cizího vlivu, nebo jsou potomky nějaké kosmické rasy, která na jejich planetě ztroskotala?"
Bully, který se do této chvíle nezúčastněně povaloval na lůžku, se náhle posadil. "Jak tě napadlo zrovna tohle?" Zrzavé štětiny mu vstaly, takže hlava připomínala spíš kartáč. "Nechceš, doufám, tvrdit, že i my jsme potomky nějakých trosečníků..."
"Ledacos tomu nasvědčuje, ne?" usmál se Rhodan a nespouštěl oči z Bety Arietis. "Možná jsme výjimka a Darwin má pravdu. Třeba nám na to někdy odpoví pozitronická kartotéka na Arkonu."
Bully se podíval na Cresta. Arkonidan mlčky naslouchal a hleděl do nekonečna vesmíru. Nikdo nedokázal říct, co bylo hlubší - zda jeho oči, či vesmír.
"Co myslíte, Creste?" vytrhl ho ze zamyšlení Bully. "Je možné, že by příroda dala dvakrát vzniknout stejným bytostem? Zákonem přírodního výběru člověk vždycky zůstal jedinou inteligencí."
Crest se na něj podíval. "Možné to je, ale stejně tak je možné, že na jiném světě rozhodly přírodní zákony jinak a člověk zmizel, protože jiný druh byl silnější. Třeba se to stalo tady."
Bully zavrtěl hlavou. "Víme, že Tiff objevil lidi. Tím je dokázáno..."
"Tím není dokázáno nic. Jen to, že vznikl člověk. Rovněž jsme slyšeli, že je na úrovni doby kamenné. Třeba jsou jeho protivníci na třetí planetě příliš silní a nestrpí, aby se vyvíjel dál. To ostatně uvidíme."
Bully nespokojeně přikývl. "Jasně, uvidíme..."
Po krátkém signálu se znovu rozsvítila obrazovka. Tiff držel v ruce kus papíru a četl z něj: "Průměr Bety Arietis milion a čtyři sta tisíc. Vzdálenost čtvrté planety dvě stě dvacet milionů. Vzdálenost třetí planety sto padesát. Data obou planet se až překvapivě podobají Marsu a Zemi. I slunce je velké jako naše. Na planetě čtyři tedy vládnou podmínky podobné Marsu, a na třetí planetě podobné Zemi."
"Pozoruhodná náhoda," odpověděl Rhodan. "Pošlete mi přesná data - anebo počkejte, přijdu za vámi. Přistávací manévr bych rád řídil osobně. Díky, Tiffe." Přerušil spojení a pomalu se otočil ke Crestovi a Bullymu. "Zdá se, že jsme našli dvojníka. Překvapovalo by mě, kdyby zdejší vývoj probíhal jinak než u nás. Kdybychom sem přiletěli o deset tisíc let později, třeba bychom potkali sami sebe."
Bully se na něj upřeně zadíval, ale neodpověděl. Crest se jen záhadně usmíval.

‘ © ‘

Čtvrtá planeta, kterou překřtili na Betu IV, nevykazovala stopy inteligentního života. Rovník byl široký pás rovinaté pouštní krajiny, na níž nepozorovali ani ty nejprimitivnější rostliny Mezi rovníkem a póly se táhla plochá pohoří se zelenými údolími. Vodních toků tam bylo jen málo a skoro žádná větší jezera. Celá planeta sestávala z jediného kontinentu.
Přistáli na severní polokouli v širokém údolí uzavřeném nízkými kopci. Úzká řeka dodávala vláhu primitivním rostlinám. Několik zakrnělých stromků svědčilo o tom, že i zde vývoj postupuje přirozeně.
Vnější přístroje udávaly teplotu 10 stupňů Celsia. Atmosféra, jen o něco chudší na kyslík, byla pro lidský organismus na kratší dobu snesitelná. Při delším pobytu venku se však doporučoval kožešinový oděv a dýchací maska. Když se Perry Rhodan rozhodl vstoupit na neznámou planetu, palubní lékař dr. Frank Haggard nic nenamítal.
"Beta IV se zdá neobydlená," řekl Rhodan, když si navlékal zimní kombinézu. "Nicméně zachováme běžná bezpečnostní opatření. Tiffe, vy zůstanete v centrále a budete se mnou udržovat nepřetržité spojení. Ať je někdo u impulzoru. Bully a doktor Haggard půjdou se mnou. Crest s Marshallem si vezmou kluzák."
"A co já?" pípl někdo smutně. Rhodan se otočil k myšobovi, který dřepěl na zadních a podepíral se ocasem. Když viděl ta prosebná očka, srdce mu na okamžik zjihlo, ale potom kategoricky zavrtěl hlavou. "Ne, ty zůstaneš tady, Gucky. Chci, abys byl s námi v ustavičném telepatickém kontaktu stejně jako John Marshall. Kdyby se vyskytlo nějaké nebezpečí, jsi jediný, kdo nám může přijít na pomoc. Jak vidíš, úspěch expedice závisí jen na tobě a na tvé chytrosti."
Gucky užasle potřásl hlavou. "Stejně je zvláštní," konstatoval jasným hláskem, "že důležitý jsem vždycky jen v lodi. Kdybych šel s vámi, určitě bych vám byl platný mnohem víc."
"Nikdo neví, jaká nebezpečí nás čekají," odmítl Rhodan skrytou prosbu. "Zůstáváš tady Gucky. Když vím, že tě mám v zádech jako zálohu, cítím se líp."
Myšob musel volky nevolky uznat, že Rhodan má pravdu. Dokonce mu to zalichotilo. Vítězoslavně mrkl na Bullyho, přetlapkal centrálu a vyhoupl se na lehátko vedle komunikačního stanoviště. Tam se stočil do klubíčka.
"Tak jděte! Dávám pozor," zabrblal a zavřel oči, jako by se chystal ke spánku.
"To je nestoudnost," zabručel Bully a soukal se do kombinézy. "Nám namrznou prsty u nohou a milánek si tady bude válet šunky. Kdyby existovala nějaká spravedlnost..."
Haggard si zapínal kožich. "Nicméně představa, že nás může kdykoli teleportací dohnat, mě nesmírně uklidňuje," bránil myšoba. "Já jsem připraven. Bereme s sebou zbraně, pane Rhodane?"
"Jen malé impulzory."
Když do přechodové komory vnikla chladná, ale neobyčejně čerstvá a osvěžující atmosféra, zapomněli na předchozí pochyby. Beta IV byl nedotčený a neobydlený svět. Co by se jim tady mohlo stát? Copak nepřečkali už jiná dobrodružství?
Rhodan seskočil do skrovné trávy jako první. Gravitace zde byla podstatně menší, asi třetina zemské. O to snáze se nosily těžké kožešinové kombinézy. "Létající talíř" stál na třech teleskopických nohách, které zapadly hluboko do země.

Skoro dvacet metrů nad nimi se leskla pozorovací kupole. V průzoru centrály viděli Tiffovu tvář. Kýval na ně.
Údolí bylo snad dva kilometry široké a pět až šest dlouhé. Na jedné straně je přetínalo ploché pohoří a na druhé ústilo do roviny, sahající až za obzor. Vpravo a vlevo se pozvolna zvedaly kopce, porostlé nízkými stromy a keři.
"Pěkná krajina," konstatoval Bully a sehnul se, aby si prohlédl trávu. "Skoro jako u nás."
"A přesto vznikla nezávisle na Zemi, která je vzdálena přes padesát světelných let," nadhodil Haggard. "Divil bych se, kdyby se tu nenašel nějaký živočišný život, aspoň ve formě hmyzu. Ten je vždycky první."
Rhodan se do debaty nezapojil. Připadal si jako na Marsu. Ani tam nenašli život. Proč tedy tady? Podíval se do zelenomodré oblohy, tmavší než na Zemi.
Beta Arietis byla menší než Slunce, na něž se člověk díval ze Země. Beta IV se vlastně od Marsu lišila jen maličkostí. Neměla měsíce.
Došli k řece. Písčitá pláž lákala ke krátké zastávce. Haggard odebral do láhve vzorek vody. Podívá se na něj později v laboratoři. Třeba najde nějaké mikroby.
Rhodan se sehnul a zvedl plochý kámen. Voda byla průzračná jako sklo a smývala jemný písek. Ale nenacházel ani známky toho, že by se pod kamenem schovávala ryba nebo nějaká ulita. Čirá voda byla sterilní a bez života. Aspoň to tak vypadalo. Chtělo to však důkladnější výzkum.
Když se opět narovnal, uvědomil si, že jeho druzi skoro nepřirozeně mlčí, i když předtím pořád mluvili. Otočil se a chtěl se Bullyho na něco zeptat, ale slova mu zamrzla v hrdle. Hleděl přímo do Bullyho otevřených úst. Přítelovy oči se upíraly do čistého nebe, jako by tam viděly jakýsi přízrak. Rudé vlasy mu stály a prozrazovaly, že jejich vlastník je navýsost vzrušen. V široce rozevřených očích se zračila naprostá nevíra.
Rhodan se bleskově podíval na doktora Haggarda. Lékař připomínal věrnou kopii Bullyho. I on hleděl v ohromení a s vytřeštěnýma očima na oblohu. Rhodan skoro váhavě zvedl oči. A to, co spatřil, bylo skutečně ohromující.
Asi padesát metrů nad údolím se vznášel protáhlý kovově se lesknoucí předmět, a zvolna klouzal k horám. Dlouhý byl stěží metr a silný nanejvýš pětadvacet centimetrů. Příď měl zakulacenou jako projektil. Ze zádi mu tryskaly modrobílé plameny.
Rhodan ztuhl jako jeho druzi. Ze strnulosti ho probralo teprve bzučení miniaturní vysílačky na zápěstí. Byl to Tiff.
"Neznámý létající objekt, pane. Přeletěl Gazelu směrem k horám. Měl by být právě nad vámi."
"Souhlasí," odpověděl Rhodan stručně. "Co by to mohlo být?"
"Netuším. Řízená střela?"
Rhodan sledoval, jak záhadný předmět lehce odbočil doleva a klesl. Nesl se teď nad nimi ve výši pouhých třiceti metrů a Rhodan se nemohl zbavit pocitu, že ho pozorují oči cizích bytostí, které sedí kdesi v centrále a sledují obrazy, jež jim zprostředkovávají malé dálkové sondy. Těžko se mohlo jednat o něco jiného.
První ožil Bully. "Panebože," zasténal, "co to je?"
"Zpomalený granát," tvrdil Haggard, který jako by procitl ze sna. "Za chvíli vybuchne."
"Těžko," oponoval tiše Rhodan, jako by se bál, že ho někdo poslouchá. "To je dálkově řízené oko."
"No a...," zeptal se Bully nezvykle plaše, "kdo ho řídí?"
Odpovědi se nedočkal. Rhodan se podíval na přístroj na zápěstí. Jedna ručička se váhavě rozechvěla.
"Z té věci vychází jakési záření," zabručel. "Drží se ve snesitelných mezích a je naprosto neškodné. Zvláštní, velice zvláštní." Ustoupil pár kroků stranou a znovu se podíval na přístroj.
"Co je na tom zvláštního?" zeptal se Haggard.
"Jen to, že záření na tomto místě teprve začíná. Jako by bylo cílené. Jako by nás zaměřovali."
Haggard znatelně zbledl. "Myslíte, že nás ostřelují?"
Rhodan s naprostým klidem přikývl. "Přesně tak, ale dávka je příliš slabá. Bud nám nechtějí ublížit, nebo..."
"Nebo?"
"Nebo podcenili naši odolnost."
Bullymu se pomalu pokládaly vlasy Dál se díval za zmenšujícím se válcem, ale odtahoval ruku od pažby impulsní zbraně. "Možná jsme to měli sestřelit."
Rhodan nasadil vážný výraz. "Zbláznil ses? Víme my co to je? Teorii, že Beta IV není obydlená, můžeme každopádně pověsit na hřebík. Spíš mám takový pocit, že tenhle svět je past. Jde jen o to, kdy zaklapne."
Bully neodpověděl, ale ježiny se mu začaly opět pomalu zvedat.

‘ © ‘

A ještě další myšlenka určuje cesty lidstva: Homo sapiens považuje za míru veškerých věcí sám sebe - nikoli vesmír. Kdyby skutečně kdesi ve vesmíru existoval inteligentní život, pak by musel mít podobu člověka. Lidská představivost si nedokáže vymyslet něco naprosto jiného, něco, co na Zemi není. A ještě méně dokáže stanovit nové přírodní zákony, které by měly jinou platnost než pozemské.
Kdyby v hlubinách kosmu existovaly jiné, nehumanoidní inteligence, jistě by dělaly tutéž chybu...

3

Artos, Bral a Xo byli na Raaně už měsíc. Z prefabrikovaných umělohmotných dílů sestavili první stanici, půlkulovitý útvar s klimatizací, obývacími prostorami, laboratořemi a skladovacími prostory. Kupole byla uprostřed vysoká pět metrů a měla průměr třiceti metrů. Loď ukryli o čtyřicet kilometrů dál ve strži, jež se zažrala tři sta metrů hluboko do hor.
Už první výsledky průzkumu potvrdily domněnky mockarských vědců: Raana byl panenský, skoro sterilní svět, na

němž by Mockové mohli nalézt nový, ideální domov. Nebyli tu dragové, ohrožující veškerý život. Tady by Mockové mohli žít opět na povrchu.
Brala pozemní expedice uváděly v ustavičné nadšení, ale ještě radši byl, když ho Artos nebo Xo vzali na průzkumný let dvacetimetrovým kluzákem. Kluzák byl věrnou napodobeninou rakety a fungoval na podobném principu. Nastavitelný pohon mu umožňoval skoro beztížné klouzání a zaručoval tak důkladný průzkum terénu. Elektromet umístěný na přídi byl sice na dragy příliš slabý, ale menší protivníky mohl bez problémů paralyzovat.
Díky řidší atmosféře Bral objevoval dosud neznámé hvězdy. Xo se činil jako geolog a přírodovědec, zatímco Artos převzal úřad fyzika. Důkladné vyškolení na akademii a na univerzitě jim teď přišlo vhod.
Silným vysílačem z MOCKARU I odvysílali domů první výsledky. Na Mockaru se už připravovaly další dvě expedice. Za čtrnáct dní mohou očekávat sesterské lodi.
Hory na Raaně nedosahovaly takové výšky jako kamenní obři na Mockaru, ale čtyřtisícimetrové vrcholky zde nebyly výjimkou. Táhly se jimi úzké strže hluboké dvě stě až pět set metrů a ztěžovaly sestavení přesnějších map raanského povrchu. Několik pozemních expedicí ukázalo, že zdolání hor a strží je bez příslušné výstroje nemožné.
Uplynuly dva týdny a nic senzačního se nestalo. Raana byla neobydlená, o tom nebylo jakýchkoli pochyb. Velké plochy pokrývaly metrové až šestimetrové traviny, jež se skvěle hodily k přípravě výživné kaše. Na dně údolí, kde bylo vlhčeji, dorůstaly obrovské stromy až do stometrové výšky. Rozlehlá moře, spíše už oceány, napájely stovky toků proudících od severu.
Přistání dvou lodí bylo příjemnou změnou v nudném životě průzkumníků. Toho dne večer se už nepracovalo. Sesedli se v jídelně stanice, která stála na vrcholu ploché a nevysoké hory. Nováčci vyprávěli, co je nového.
"Všechno města se teď podílejí na financování kosmického projektu," vyprávěl Breda, velitel Mockaru II. "Když se zjistilo, že Raana není obydlená, hned se změnilo veřejné mínění. Každý se raduje, že se našel svět bez dragů."
"Brzy se sejdou všechny královny," prorokoval Xoův kolega Gor. "Na všechny sváry se zapomnělo."
"Já vždycky tvrdil," nadhodil Bral, "že kosmické lety smažou různice - spíš než společné ohrožení dragy."
Artos souhlasně přikývl, ale nic neřekl. Byl až příliš zvědavý na novinky z Mockaru. Jeho zvědavost byla ukojena.
"Usnesli se na stavbě deseti lodí a každá bude vysoká pět set metrů," oznamoval velitel Mockaru III Mark.
Bral se předklonil. "Tak veliké? A proč?"
"Pokusné lodě," odvětil tajnůstkářsky Mark. "Když se to povede, postavíme příště celé flotily. Mockar přesídlí na Raanu."
"Celý Mockar na Raanu?" To Brala přece jen překvapilo. Byla to naprosto neslýchaná myšlenka. "To je technicky neproveditelné."
"A proč ne?" zeptal se Mark, kterému se ta představa zamlouvala. "Buď zničíme všechny dragy, nebo se vystěhujeme. Jinou možnost nemáme. Ale i kdyby se nám ty netvory podařilo vyhubit, pak ještě zbývají ty strašlivé myšlenky, které nikdy nezvládneme. Tady na Raaně žádný mentální obraz není a je zakázáno je vytvářet - pod trestem smrti."
"Není k tomu ani důvod," prohodil Artos. "Raana je neobydlená a bezpečná. Tenhle nový zákon mi připadá zbytečný"
"Zákony nejsou nikdy zbytečné," napomenul ho Mark. "Znám případy, kdy si nějaký Mock materializuje sny a myšlenky, jen aby se nenudil. Uznávám, že takové materializace nebývají nebezpečné, ale stávat by se to nemělo. Raanu smějí obývat jedině Mockové."
Breda, velitel Mockaru II, se trochu předklonil a zahleděl se do Artosových černých očí. "Už jste podnikli řadu pozemních výprav, jak jsem slyšel od Xoa. To jste nenašli jedinou stopu života? Vůbec nic?"
"Ale ano. V řekách a mořích. Kraby a ryby, jen pár druhů. Ryby jsou tak do půl metru dlouhé, krabi jen deset centimetrů. Na pevnině je vegetace, jak jste si všimli už při přistání. Ale žádní živočichové, za to vám ručím."
"Výtečně. Senáty si přejí podrobnou zprávu, a to do čtrnácti dnů. Zítra začneme s výzkumem a zřídíme další dvě stanice."
"A co lodi...?" začal Bral, ale Mark hned pochopil.
"V horách se ukryje jen Mockar II, už kvůli případným bouřím. Mockar III se za čtrnáct dní vrátí s prvními výsledky."
Bral spokojeně přikývl. "Smím poslat vlastní zprávu? Rád bych své studenty informoval z první ruky Jak jistě víte, vyučuji na univerzitě astronomii a zeměpis."
"Myslím, že se to smí," odpověděl stručně Mark.
Výměna myšlenek přešla na obecnější témata a bylo už hodně pozdě, když se konečně uložili k odpočinku.

‹ © ›

V následujících dnech byly tři kluzáky ustavičně na cestách.
Každý měl dvoučlennou posádku a měli zmapovat celý povrch Raany. Nebyl to lehký úkol, když pomyslíme na tu obrovskou plochu. Z vysokých hor tekly mocné toky a valily se širými rovinami a pouštěmi, vytvářely široká vegetační pásma a většinou končily ve velkých mořích. Z nich proudila voda dál pod zemí a dávala rostlinám na povrchu životodárnou vláhu.
Bral a Xo se spřátelili, protože denně spolu trávili hodiny a hodiny v těsné kabině kluzáku. Xo pilotoval a udržoval kurs, na kterém se dohodli s ostatními piloty. Bral zatím automatickou kamerou snímal krajinu a pozoroval ji. I když si pořád říkal, že jeho počínání je nesmyslné, přesto dál hledal známky života.
Přeletěli nekonečnou poušť, která se táhla na všechny strany až za obzor. Ve výšce necelých dvou set metrů se nesli nad pustinou, již tvořil jen nažloutlý písek a holé duny. Ani stopa po vegetaci, natož po nějakém životě.
"Je to tady poněkud bezútěšné," poznamenal Xo a upravil kurs, který je měl navést na hranici dne a noci. "To hory jsou pestřejší."

"Já mám zase nejradši řeky a moře, Xo. Pokud je na téhle planetě vůbec nějaký život, pak jedině poblíž vody"
"Až na raky a ryby nic nenajdeme. Raana je neobydlený svět - naštěstí."
Astronom byl pár minut zticha a potom se zeptal: "Jak to bylo vlastně s vámi, Xo? Toužil jste už v mládí zažít nějaká zvláštní dobrodružství? Nebyla vám nesnesitelná představa, že celý život strávíte pod zemí? Netoužil jste po povrchu, po pokojném životě na slunci a pod volnou oblohou?"
Lékař zvolna přikývl a shlédl na mrtvou poušť.
"Byl jsem ještě dítě a právě jsem začal chodit do školy. Jednoho dne se mi podařilo vylézt větrací šachtou na povrch. Chtěl jsem vidět slunce, o kterém jsem už tolik slyšel. Měl jsem štěstí, protože šachta vedla přímo nahoru. Ale byla zamřížovaná. Skrz tu mříž jsem se nedostal. Viděl jsem jasné modré nebe a uprostřed toho nebe byla planoucí ohnivá koule, která mě oslňovala. Cítil jsem, jak z ní vychází teplo, a začal jsem tušit, o co všechno pod zemí přicházíme. Celý život tady dole, říkal jsem si, nevydržím, jinak se zblázním. Chtěl jsem utéct, protože jsem si myslel, že už nemůžu žít bez slunce. A pak jsem spatřil svého prvního draga."
Xo se na chvíli odmlčel. Vzpomínka pro něj zřejmě byla dosud příliš živá. Bral trpělivě čekal. Dobře Xoa chápal, protože jemu se vedlo nejinak, když spatřil prvního draga. Netvoři se tyčili do výšky čtyřiceti metrů, jejich ohromné nohy rozdupaly vše, co jim přišlo do cesty, a gigantickými pěstmi se nemilosrdně sápali po nic netušících Moccích a zaživa je trhali, jako by jim to činilo bůhvíjaké potěšení.
"Přišel k šachtě, jako by ji chtěl rozdupat. Viděl jsem jen nepředstavitelně tlusté a vysoké nohy, nad nimi horu masa a ruce. Ale až tam vysoko, těsně vedle slunce, jak se mi zdálo, měl obličej. Vznášel se uprostřed oblohy a díval se na mě. Z těch děsných očích šlehala touha vraždit a já si poprvé uvědomil, že ti dragové by nás mohli sníst, kdyby nás chytili."
Bral se zděsil. Věděl, že pro tuto domněnku neexistují žádné důkazy, ale více než jednou se našly bídné pozůstatky Mocků - ruce nebo nohy A kam se poděl zbytek těla?
"Stoupl si na mříž a najednou byla tma," pokračoval Xo a nespouštěl oči z pouště. "Tak jsem se polekal, že jsem se pustil a zřítil se do šachty Naštěstí jsem si jen trošku poškrábal krunýř a vymkl jen pár nohou."
"Šachty jsou většinou hluboké sto metrů," potřásal Bral hlavou. "Měl jste z pekla štěstí."
"Padal jsem stěží dvě vteřiny a trochu jsem narážel na stěny," odpověděl Xo a pousmál se.
"No jo, ta hloupá gravitace," přikývl astronom. "Dává nám zabrat všude. Někdy prostě nechápu, jak ji ti ohromní dragové snášejí a ještě můžou chodit vzpřímeně."
"Tady by to měli snazší," ukázal Xo dolů, kde se krajina zvolna měnila. Ukazovaly se první zelené plochy a zvěstovaly blízkost vody
Bral se na přítele pozorně podíval. Najednou ho něco napadlo a nepřišlo mu to příliš absurdní. Když měl volit mezi Artosem a Xoem... "Máte děti?"
Xo se na něj překvapeně podíval. "Ale ovšem. Před pár lety jsem byl u královny a pomáhal jsem v líhni. Proč se ptáte?"
"Odpovězte mi nejdříve na jinou otázku," požádal ho Bral. "Pakliže máte syna, znáte ho?"
Xo už nedokázal zakrýt rozpaky. "Dobře víte, Brale, že kladete velice intimní otázky. Je zakázáno zaobírat se blíže dorostem, za nějž nese odpovědnost jedině Stát." Lehce zaváhal. "Jste přítel a jistě se neptáte jen tak. Ano, svého syna znám. Stalo se tak čirou náhodou..."
"A jmenuje se Arsa, že?"
Xo byl překvapen a ohromeně přikývl. "Je to tajemství, nikdo se to nesmí dozvědět. Kdyby to někdo zjistil, dostal bych se do pracovní kolony. Jak to víte?"
Bral se konejšivě zasmál a tykadla se mu vzrušeně zachvěla. "Arsa je jedním z mých nejlepších studentů a má jen jediné přání - stát se dobrým lékařem a astronautem. Jak vidíte, pouze jsem dobře kombinoval, když mi řekl, že jeho otec bude mezi těmi, kdo poletí na Raanu. Ale nebojte se, zůstane to mezi námi. Nikdo se to nedozví."
"Děkuji, Brale. Vyděsil jste mě - ale zároveň jste mi udělal nesmírnou radost. City a přátelství jsou našim národům prakticky cizí, neboť život se stal pouhým účelem v rámci perfektního Státu - a protože pod povrchem nemáme žádné přirozené nepřátele. Regulujeme dokonce počasí a žijeme v perfektně automatizované společnosti. Neznáme nouzi. Ale neznáme ani skutečnou radost."
"Uvažujete nebezpečně, příteli," varoval ho astronom. "To je vzpoura."
"Ano, i sama myšlenka na svobodu se u nás stala zradou. Kdyby na Mockaru nebylo dragů, pak by byl život možná ještě nesnesitelnější, protože by se ztratil i přetrvávající cit pro soudržnost. Dragové jsou pro nás posledním nebezpečím, ale jsou i poslední branou ke konečné dokonalosti duše."
"Dokonalosti?"
"Zdokonalení, chcete-li."
"Naše existence je zajištěna..."
"Je vedena v pevných kolejích a je plná nudy. Je sterilní, neplodná a dosáhla svého vrcholu."
"A to je špatné?"
Xo neodpověděl. Upřeně hleděl před sebe, ale tykadla měl namířena na Brala. Astronom se podíval týmž směrem a zděsil se. V poušti tam stála ohromná a osamělá hora, vysoká dobrých čtyři sta metrů, a měla plochý vrchol. Brala její pozoruhodná pravidelnost zpočátku šokovala, ale jistota se dostavila, až když si všiml lesknoucího se povrchu svahů. Nebyly světle zelené jako u ostatních hor, na nichž nenáročná vegetace nacházela dostatek vláhy, ale leskly se hladce a chladně, jako by je někdo vycídil. Jako kov!
Hora měla v průměru přes půl kilometru a byla oválná. Nebyla to však hora, jak si Bral uvědomil hned v následující vteřině. Žádný přírodní útvar nemůže být tak pravidelný. Štíhlé podpěry, na nichž tato hora spočívala, ho definitivně přesvědčily. Totéž si uvědomili Xo. V poušti před nimi stála obrovská stavba zbudovaná inteligentními bytostmi, jež

byly určitě větší než Mockové.
Po překvapení a zděšení se dostavilo zklamání. Raana je tedy obydlená, a pravděpodobně rovněž obry. Zvláštní bylo pouze to, že jim tak dlouho trvalo, než na to přišli.
"Musíte výš, Xo, pokud se s tou věcí nechcete srazit. Myslíte si, že je rozumné se ukazovat?"
Lékař nespouštěl oči z tajemné budovy "A proč ne? O to dříve se aspoň dozvíme, s kým máme tu čest. Kdo buduje takové stavby, je jistě inteligentní a civilizovaný. Určitě na nás bezdůvodně nezaútočí. Poletíme blíž."
Bral bez dechu přihlížel, jak se ta věc zvětšuje a jak je stále zřetelnější. Kluzák dále stoupal. Byl teď dobré čtyři kilometry nad kovovou horou a zvolna se pohyboval na východ ke vzdálenému pohoří, které se postavilo před horizont jako hradba.
"Zapněte zvětšovací obrazovky a hledač," přikázal klidně Xo. "Tady nahoře bychom měli být poměrně v bezpečí. I kdyby si nás všimli, zmizíme dřív než něco podniknou. Ale měli bychom se na ně podívat, než se vrátíme na základnu."
"Jak jsme od ní vlastně daleko?"
"Asi šedesát tisíc kilometrů, pěkný kus cesty."
Obrazovky se rozsvítily a ukázaly jim povrch Raany. Jasně rozeznávali každičký detail. Vznášeli se nad pravidelným oválným útvarem. Kov se stříbřitě leskl. Lesk a pravidelnost narušovaly jen občasné výstupky. Útvar obepínala jakási výduť. Pod ní se svah lomil. Podpěry, na nichž ta věc stála, nebylo odtud vidět.
"Myslím," přišla Xoova myšlenka váhavě a skoro uctivě, "že celou tu věc můžou schovat pod povrchem, kdykoli se jim zachce. Proto jsme je objevili teprve dnes!"
"Pod povrchem?" divil se Bral. "Proč by měli vnikat do hlubin, když je povrch Raany bezpečný? Není tady nic, co by je ohrožovalo. Já si spíš myslím, že... Xo! Jen se podívejte! Tam dole, těsně vedle toho vyboulení! Tak to jsou tedy oni..."
Bytost mohla být vysoká tak dvacet metrů a po celém těle byla porostlá tmavou srstí. Pohybovala se na zadních nohách, ale poněkud nemotorně. Každým krokem urazila stěží pět metrů. Když odpočívala, dopadla na zadek a opírala se o obrovský plochý ocas, aby se nepřevrátila.
"Při všech královnách!" ulevilo se poněkud Xoovi. "Obrovští jsou, ale naštěstí žádní dragové."
"Proč by to měli být dragové? Ti žijí jen na Mockaru a nikdy se na Raanu nedostanou. Co myslíte? Neměli bychom s nimi navázat spojení?"
"S těmi dole?" ujišťoval se Xo. "No, já nevím, jestli bychom neměli radši uvědomit naše. Nemáme žádné pravomoci, nemůžeme jednat na vlastní pěst. Vraťme se na základnu. Snímky udělala kamera automaticky, polohu jsme zaregistrovali i geograficky. Kdyby zase zmizeli pod zem, stejně je najdeme."
Bral ještě chvíli pozoroval podivného obyvatele zdánlivě neobydlené Raany. Znovu cítil, jak se ho zmocňuje zklamání, a pak se na obrazovku přestal dívat.
Hory se přiblížily. Xo zrychlil let. Desetitisícikilometrovou rychlostí se vracel k východišti dnešní expedice, aby zvěstovali novinu, že na Raaně existuje inteligentní život.

‹ © ›

Zažili kruté zklamání. Kluzák druhé expedice s Gorem a Ragesem přistál chvíli před nimi. Zatímco Xo šel dolů, Bral zachycoval Gorovu telepatickou zprávu.
Všech sedm Mocků se sešlo v první stanici. Gor stál trochu stranou a vzrušeně komíhal tykadly. Pečlivě dbal na to, aby měly "rozptylovou" pozici a každý mu dobře rozuměl.
Když Xo s Bralem vešli, udělal menší pauzu, ale podle výrazu obou mužů poznal, že oba už vědí, oč jde. Navíc se mu zdálo, že kromě překvapení vidí v jejich očích i tichý úžas a dokonce úlek.
"Samozřejmě jsme hned věděli, že s naším člunem, který nemá víc než dvacet metrů, těžko něco pořídíme proti obrovské lodi neznámých. Už jsem říkal, že měla sto metrů. Ležela na kopcovitém břehu širokého toku, přistála vodorovně. Kolem se potloukali dva dragové a..."
"Dragové?" Byl to sedminásobný, němý výkřik bezmezného úžasu.
Gor vážně přikývl. "Byli to dragové, i když inteligentní, nikoli ty primitivní nestvůry našeho světa. Copak by jinak měli stometrovou loď? Možná Raana není jejich vlastí. Co když přicházejí z hlubin kosmu a Raanu objevili jen náhodou? To nevíme."
"Inteligence z vesmíru a nevypadá jako my?" žasl Mark.
"Není nikde řečeno, že ostatní inteligence musely projít stejným vývojem jako my," ozval se biolog Rages z Mockaru II. "Proč by nemohli existovat inteligentní dragové?"
"Nejsou na to ale příliš velicí?" namítl Breda. "Váží přece tolik tun a na svou velikost mají příliš malý mozek. Prostě se mi nechce věřit, že by dragové mohli být inteligentní."
"Našli jsme ale důkaz," pokračoval Gor. "Netroufali jsme si blíž, ale asi nás zpozorovali, protože jeden drag se na nás obrátil obličejem a díval se na nás. Bylo na něm vidět, že by nás nejradši sundal pouhýma rukama. Ale já rychle vystoupal výš a uháněl pryč. Jestliže mají lodě, pak mají i zbraně - a při jejich velikosti si jejich účinek jistě dokážeme představit i bez velké fantazie."
Artosovi se zachvěla tykadla. "Musíme dát okamžitě zprávu na Mockar. Nemá smysl stavět lodě pro kolonisty, když Raanu už obývají dragové..."
"Ale tihle dragové jsou inteligentní!" namítl Gor. "S obry na Mockaru nemají nic společného. Navíc pevně věřím, že jsou na Raaně jen dočasně."
Bral už to nevydržel. Zakomíhal tykadly a dal tak najevo, že chce sdělit něco důležitého pro všechny. Artos na něj kývl.
"Ano, Brale? Taky jsi objevil dragy?"

"Asi šedesát tisíc kilometrů odtud jsme objevili obrovskou stavbu. Má průměr šest set metrů a je skoro čtyři sta metrů vysoká. Nepostavili ji však dragové, ale praobyvatelé Raany - jsou to obrovská srstnatá zvířata, ale poloviční než dragové, a pohybují se dost nemotorně."
Odmlčel se, protože se na něj sneslo půltuctu otázek. Mávl rukou. "Xo už vyvolává záběry. Až skončí, budeme pokračovat. Snímkům uvěříte spíš. Každopádně je tím dokázáno, že na Raaně kromě nás existují už dvě inteligentní rasy - ale řekl bych, že pod povrchem. Jinak bychom známky civilizace museli objevit už dávno."
"Mají ty dvě rasy něco společného?" nadhodil Mark, velitel Mockaru III. "Pokud Gorova teorie souhlasí a dragové přistáli teprve dneska, pak ty původní domorodce možná ještě neobjevili. Ale ať je tomu jakkoli, musíme asi něco podniknout. Navazovat kontakt se čtyřicetimetrovými dragy mi tady připadá stejně zbytečné jako doma na Mockaru. I kdybychom se nějak dorozuměli, jaký zájem by na nás ti giganti měli? Bredo a Artosi, musím se s vámi poradit. Pro případ setkání s cizími inteligencemi jsme si přivezli zapečetěné instrukce Spojených královen. Nastal čas, abychom je otevřeli."
Oba velitelé vstali.
"Půjdeme do Mockaru III," navrhl Breda. "Tam nebudeme rušeni, a kdyby instrukce byly tajné, nikdo nás neuslyší."
"Instrukce tajné nejsou, ale mám ještě pár návrhů," ozval se Mark. "Půjdeme. Brale, vy zatím připravíte písemnou zprávu. Vrátím se na Mockar o něco dřív."
Šest Mocků se trochu bezradně podívalo na velitele a ve stísněné náladě osamělo. Na čem se asi královny usnesly pro případ setkání s cizími inteligencemi?

‚ © ‚

Za hodinu už byli Xo s Bralem opět na cestě. Astronom se v žádném případě netvářil spokojeně.
"Plán tedy chcete uskutečnit za každých okolností," konstatoval. "Raana se má stát novou vlastí Mocků, ať už tady jsou jiné inteligence nebo ne. Máme zahnat inteligentní dragy... Jako by to bylo nějak snadné!"
"Musíme to zkusit, rozkaz je rozkaz," odpověděl Xo, který rovněž nepřekypoval nadšením. "Tajná instrukce počítala se všemi možnostmi, dokonce i s inteligentními dragy. Stejně je pro mě záhadou, co si počneme s praobyvateli Raany, když dokážou stavět tak veliké kovové budovy. Určitě je nenadchne, až zjistí, že se tady chceme usídlit."
"Nadchne nenadchne, nic jiného nám nezbývá. Ale začínám se sám sebe ptát, jestli by se nám na Mockaru nežilo snadněji s dragy než tady, kde máme co dělat s inteligentními protivníky."
"A kdo říká, že to jsou protivníci?" protestoval Xo. "Protivníky budou, až je napadneme." Zaváhal. "Ostatně pro náš lid je dobré, když bude mít silného nepřítele."
Bral si vzdychl. "Ano, to je ta vaše filozofie, já vím. Teorie bohužel není praxe."
Nabrali maximální rychlost a o půl hodiny později znovu přeletěli ocelovou horu. Tentokrát žádné srstnaté zvíře neviděli. Všude byl klid a Xo se rozhodl, že se rozletí do vzdálených hor a bude v nich pátrat po drazích.
Mezi dvěma pohořími, která uzavírala skoro nepřehlednou travnatou step, jíž se vinul široký tok, objevili dragy.
Byli tři. Bral na první pohled poznal, že se tihle dragové značně liší od mockarských. Zatímco mockarští obři pobíhali skoro nazí a měli nanejvýš bederní zástěrku, tihle tři giganti byli od hlavy k patě oblečeni do kožešin - ale nebyla to jen obyčejná přírodní srst, nýbrž zvířecí kůže, zpracovaná na oděv. Měli i vysoké boty, tedy něco, co dragové na Mockaru nikdy nenosili. Za opasky měli podivné věci. Jednu z nich Bral dobře rozpoznal. Byla to zbraň, která se podobala jejich energetickým dělům. Byla stejně tak veliká a jistě měla stejný účinek.
Xo, který mu četl myšlenky, se zděsil. "Možná už začínáte tušit, Brale, jakým nebezpečím pro nás tihle inteligentní dragové jsou. Jestliže s sebou tahají tak obrovská děla, jaké nepředstavitelné zbraně pak mají na lodi?"
Bral přikývl. "Myslíte, že proti nim něco zmůžeme našimi palubními zbraněmi?"
"Kluzák je o polovičku menší než drag. Palubní dělo má celkem dva metry a ta zbraň dragů šest. Takový poměr svědčí i o intenzitě. Příliš naděje nám nedávám, ale na tom nesejde. Důležité je, aby si vůbec všimli, že Raana je obydlená a připravena bránit se proti jakékoli invazi. Přeletím těsně nad nimi, ale dostatečně vysoko, abychom se vyhnuli případné střelbě. Vy si sedněte k dělu a přepněte je na intenzívní palbu."
Bral konal svou povinnost s vnitřním odporem. Jistě, už od dětství necítil ke dragům nic než nenávist. Obři jsou nepřáteli Mocků na život a na smrt. Ale tady, na cizím světě, se mu najednou zdáli jiní. Mezi oběma rasami - začínal tušit Bral - by přece jen mohlo vzniknout jakési přátelství dvou inteligencí, které překonaly vzdálenosti vesmíru.
Jeden drag náhle zvedl hlavu a zpozoroval je. Tvářil se užasle. Bral namířil přímo do obrovského obličeje s otevřenými ústy a stiskl kontakt.
Intenzivní palba! Impulsy vysoké energie se na draga vyřinuly rychlostí šesti milionů kilometrů za sekundu. Ale obr se neskácel a neproměnil se ve škubající balíček zmučeného masa. Dále hleděl do výšin, jako by energii vůbec nevnímal.
Potom vzhlédli i zbývající dva. Jeden přiložil ruku na zbraň za opaskem a pohrával si s ní. Ještě štěstí, pomyslel si Bral, že mají jen dvě paže a dvě ruce!
Xo se na něj podíval. "Nic? Já to čekal. Tady pomůžou jen velká lodní děla. Měli jsme si zabudovat i obyčejné kulové zbraně. Ty by snad něco zmohly"
"Ten jeden drag jako by chtěl opětovat palbu."
"Radši se rychle ztratíme. Nemám chuť zahynout hrdinskou smrtí. Tamhle v horách budeme v bezpečí."
Bral zastavil střelbu. Když se podíval na záďovou obrazovku, přeběhl mu mráz po zádech. Oni tři dragové stáli dál na břehu řeky a hleděli za nimi. Ten jeden zase lhostejně zastrčil dělo za opasek. Dělo, jímž by jejich loď bez problémů sestřelil, uvědomil si Bral náhle.

‚ © ‚

Xo s Bralem přistáli na plochém vrcholu, z něhož měli výhled přes travnatou step až k ocelové hoře. Zakřivení povrchu bylo na Raaně tak nepatrné, že při jasném počasí dohlédli i na čtyři sta kilometrů. A jasno bylo pořád. Výhled nekalil ani mráček.
Ocelová hora stála necelých sto kilometrů od nich. Někde trochu vpravo za horami jsou ti tři dragové, kteří už vědí, že na Raaně nejsou sami. A pak tu byli ještě ti srstnatci, obývající kovovou horu. Ale co když je mezi nimi nějaká souvislost?
Ve zvětšovací obrazovce se ocelová hora přiblížila na pouhých pár set metrů. Mohli rozeznat každičký detail.
"Obrovská stavba," pomyslel si Xo obdivně. "Jak to, že nás nenapadlo postavit města, která by se kdykoli dokázala vnořit do země?"
Bral nespouštěl z toho fantastického útvaru oči. "Je to obytný dům, nebo pevnost?" uvažoval. "A co když je to něco jiného?"
"Vím co myslíte," souhlasil s ním Xo. "Ale k tomu nám chybí důkaz. Ale... Jasně, důkaz! A támhle přichází, Brale!"
Vpravo se objevili ti tři dragové. Opustili step mezi horami a dvacetimetrovými kroky kráčeli pouští - k oné podivné kovové hoře. Takže o ní vědí a nepřekvapila je.
"Ale my přece viděli tu chlupatou bytost, praobyvatele Raany, Xo!"
"A co když patří k sobě a přiletěli tou věcí z kosmu? Není to budova, ale kosmická loď."
Bral udiveně potřásl hlavou. "Na to je příliš velká a těžká. Nemůže překonat gravitaci. Takovou hmotnost nezvednou od země žádné trysky"
Xo se pousmál. "Dragové jsou dvacetkrát větší než my. Jestliže tamto je jejich loď, pak je jen třikrát větší než náš Mockar I. Přiletěli tedy v poměrně malé lodi, i když nám připadá veliká. Všechno je relativní, Brale. Nesmíme pořád posuzovat všechno jen podle sebe a pokládat se za míru všech věcí. Musíme se ještě moc učit, příteli!"
Astronom neodpověděl. Bez přestání hleděl na zvětšovací obrazovku a nespouštěl ty tři postavy z očí. Kráčely pouští a přitom spolu hovořily, stejně jako dragové na Mockaru. Pohybovaly ústy. Jistě se jednalo o akustickou řeč. Nejsou tedy telepati.
Pak se stalo něco, co je zbavilo posledních pochyb. Z druhé strany se ke kovové věži blížilo pomalu letící těleso - dlouhé asi sto metrů a štíhlé jako torpédo. Horní část mělo průhlednou a v té byly vidět obrysy dvou dragů. Klesalo to, oblétlo kovovou horu - a přistálo.
Xo sebou trhl. "Tamhle - to chlupaté! Zdraví oba dragy. Patří tedy k sobě!"
Bral přimhouřil oči. "Odkud se to vzalo? Neviděl jsem, že by to vyšlo z té velké lodi."
"Vidíte, lodi! Jasně, ta kovová hora je loď, teď už to víme bezpečně. Dragové přišli z kosmu. Myslíte, že jsou příbuzní těch našich dragů?"
"Nedokážu si to představit, i když je to nasnadě. Podívejte se tam vpravo - ti tři přidali do kroku. Skoro skáčou, co skok to padesát metrů. Gravitace je pro ně asi příliš nízká.
Skupina se setkala ve stínu rovníkové obruby Bylo to pět dragů a ono podivné zvíře, které stálo na zadních a zřejmě hrálo důležitou roli.
"Takže Raana přece jen není obydlená!" konstatoval Xo. "Setkali jsme se jen s náhodnými návštěvníky, kteří zde rovněž přistáli. Jen doufejme, že je nenapadne usídlit se tu, nebo zřídit stanici. Raana patří jen nám. Raana musí být naší novou vlastí!"
Bral zvolna přikývl. "Vždycky jsem snil o tom, že se naše rasa jednoho dne setká s jinou, která k nám dospěje z hlubin vesmíru. Ale ani ve snu mě nenapadlo, že by to byli dragové. Za těchto okolností se můj sen rozplývá. Musíme se vrátit na stanici a informovat ostatní."
Xo položil ruce na řízení. Lodí prošel jemný záchvěv a lehce se zvedla od kamenité země. "Souhlasím s vámi," řekl. "jestli se nám je nepodaří z Raany vystrnadit, musíme se vzdát veškerých nadějí, že jsme nalezli novou vlast. Dál budeme žít v těch zatracených jeskyních na Mockaru, ve stálém ohrožení dragy, kteří budou jednoho dne dostatečně inteligentní na to, aby nás vyhrabali a zničili."
Bral neodpověděl.

4

Seděli v centrále Gazely. Tiff sklidil po večeři a rozsvítil. Na Betě IV se setmělo. Malé slunce rychle zapadlo a stejně rychle se ochladilo. Teplota klesla pod bod mrazu. V centrále však bylo světlo a teplo.
"Takže na tomhle světě žijí inteligentní bytosti," shrnul Perry Rhodan. S očekáváním se podíval z Marshalla na Guckyho, který jako obvykle dřepěl na lehátku a opíral se zády o stěnu. "Víme, že mají dálkové televizní kamery, neboť ta metrová létající tělesa se nám vyhnula - což je důkaz toho, že nás viděli. Crest a Marshall při jejich letu rovněž pozorovali jakési snímací kamery, ale Marshall nezachytil žádné mentální impulsy. Další důkaz pro teorii, že se jedná o řízené létající stroje. Impulsy nezachytil ani Gucky. Tyto bytosti jsou tedy buďto velice vzdáleny, nebo jsou odstíněny - možná silnou zemskou kůrou."
"Chcete tím říct," uvažoval Crest, "že žijí pod zemí?"
"Viděl jste při letu sebemenší známku toho, že planeta je obydlená, Creste?"
Arkonidan zavrtěl hlavou. "Neviděl, což svědčí pro vaši domněnku. Můžeme tedy usuzovat, že se v této soustavě nacházejí dvě obydlené planety? Zvláštní, velice zvláštní..."
"Co je na tom tak zvláštního? Na Betě III podle Tiffa existují jen lidé na úrovni doby kamenné. Beta IV je starší svět.

Pak je jen logické, že tu nalezneme pokročilejší civilizaci. Musíme se pokusit navázat s nimi spojení."
"Jak?"
Rhodan se na Crestovu otázku pousmál. "Je snazší navázat kontakt s inteligentními bytostmi, než přesvědčit primitivy o našich mírumilovných úmyslech. Už vědí, kde jsme přistáli. Pokud se nepletu, dostaneme zítra návštěvu - i když jen jako létající oko. Budeme se s nimi bavit přes televizi."
"Hm," zabručel pochybovačně Bully.
Rhodan se na něj podíval. "Máš nějaký lepší nápad?"
"Ne," zavrtěl Bully hlavou.
Gucky se na lůžku zachichotal. Mohl Rhodanovi rovnou říct, že Bullyho nenapadlo nic lepšího. Jako ostatně nikdy.
Rhodan si vzdychl. "Abys měl přece jen něco na práci, obletíš zítra s doktorem Haggardem Betu IV. Kluzák je dost rychlý na to, aby těch necelých dvacet tisíc kilometrů zvládl za den. Musíme zjistit, jestli na téhle planetě existuje něco jako města a průmyslová zařízení. Leťte nízko. Udržujte stálé radiové spojení s Gazelou."
Bully vstal a kývl na Haggarda. "To bude zítra den! Má někdo něco proti tomu, když si půjdu lehnout?"
Nikdo neprotestoval, protože nikdo nehodlal probdít celou noc.

‹ © ‹

Bylo jasné a mrazivé ráno a oba muži nastupovali do zasklené kabiny kluzáku. Ani zapnuté topení dosud nevyhnalo chlad z vymrzlé kabiny. Bully si sedl na místo pilota. Znal kluzák dostatečně dobře a uměl s ním bezpečně zacházet. Zabudované generátory vytvářely při letu setrvalá antigravitační pole, která se přizpůsobovala gravitaci planety a nahrazovala tak chybějící nosné plochy. Tento princip měl tu výhodu, že kluzák mohl létat i na světech bez atmosféry. Pohon sestával z obvyklého arkonského reaktoru s jeho nevyčerpatelným zdrojem energie.
Když odstartovali, východ se začínal barvit do růžova. Rychle nabrali výšku a rostoucí rychlostí mířili vstříc rozjasňujícímu se obzoru.
A potom před nimi vyšlo slunce. Oba muži s úžasem hleděli na tu jedinečnou podívanou. Řidší atmosféra neumožňovala tak intenzívní barvy, ale harmonicky je spájela. Něco takového se dalo na Zemi vidět jen zřídka. Sluneční paprsky vystřelovaly do nafialovělé tmy vesmíru jako zlaté šípy. Dosud viditelné hvězdy prudce vyhasínaly, jako by je přemázla jakási neviditelná ruka.
Frank Haggard si vzdychl. "Není to nádhera? Jeden by skoro zapomněl, že i Země má své půvaby."
"To určitě má," odpověděl Bully a upravil kurs. "Především postrádám zelené pahorky, širé lučiny, lesy a moře. Ale máte pravdu, doktore, i Beta IV má něco do sebe. Zvláště půvab neznámého."
"Odhalujeme tajemství tohoto zdánlivě mrtvého světa. Přiletěli jsme hledat pralidi na Betě III a na Betě IV narazíme na stopy inteligentního života. Jak podivně si s námi někdy osud zahrává!"
"Jen počkejte, jestli si skutečně zahrává, nebo jestli tu hru myslí smrtelně vážně, doktore. Vidíte tam vpředu to jezero? Jestli tu žijí nějaké inteligentní bytosti, pak by si k životu vybraly příhodnější místo než poušť. Vidíte snad nějaké město, přístav, nebo jen lodě? Nevidíte nic, stejně jako já. Je tu zkrátka jen pusté jezero, opuštěné ve stepi, jako by je ještě nikdo neobjevil."
Haggard se zamyšleně podíval na ubíhající vodní plochu. "Přehlížíte fakt, že obyvatelé Bety IV zřejmě nežijí na povrchu, jinak bychom stopy jejich civilizace už dávno objevili. Kdo má dálkově řízené kamery, ten staví i domy a nežije v nějakých jeskyních. Všechno je tak nelogické a neskutečné! Občas si říkám, jestli jsme se nestali obětí nějakého šálení smyslů..."
"Já tu podlouhlou věc viděl naprosto jasně," namítl energicky Bully "Jestliže to bylo nějaké šálení smyslů, pak sežeru tetu Amálii i s chlupama. Vy doktore, tetu Amálii neznáte - jinak byste věděl, jak jasně jsem ten létající válec viděl."
"Vždy jsem u toho byl taky," odpověděl Haggard. "Byli jsme tři, takže žádný klam to nebyl. Ale nedokážeme si představit, jak vypadají ty inteligence, které proti nám vysílají dálkově řízené špióny Přesné pohyby jednoznačně prokazují, že válec byl řízen, a jeho malé rozměry svědčí o tom, že byl řízen dálkově."
Zatím přeletěli jezero. Teď letěli těsně nad plochou výšinou a klouzali přes ni do pouště. Rychlost stoupala.
"K dálkovému řízení je ale zapotřebí jistých zařízení, která nemohou být výlučně pod zemí," uvažoval Bully. "Jako úkryt se nejlépe hodí nějaké hory, i když nejsou příliš vysoké. Jsou tu údolí a menší strže. Soustřeďme se tedy více na hory a nestarejme se o nížiny"
Kluzák se teď hnal nad mrtvou krajinou rychlostí převyšující čtyři machy. Detaily se rozmazávaly v pouhé obrysy, ale i tak by muži známky umělých zařízení zpozorovali. Nic takového se však neobjevilo. Pouště se střídaly se zelenými pruhy, v nichž tekly úzké říčky, potom přišly opět kopce a úzká údolí, a po nich zase pouště.
Uplynula hodina. Slunce neuvěřitelně rychle vystoupalo na nebe - zelené jako láhev a se zvláštním odstínem do fialova. Letěli ke slunci. Pod nimi se opět rozkládala poušť. Na obzoru se rýsovaly další hory. Bully snížil rychlost, ani nevěděl proč. Možná kvůli rychle se přibližujícímu pohoří. Každopádně pak později tvrdil, že ho varoval jakýsi neklamný instinkt. Ať už tomu bylo jakkoli, ukázalo se, že jednal správně, neboť jen pár kilometrů před horami sebou Haggard prudce trhl a vzrušeně ukázal do kotliny mezi pouští a horami.
"Tam! Vidíte to, Bully?"
Bully to viděl. Musel by být slepý, aby si nevšiml desetimetrového kovového válce, který stál v poušti před nimi. Ze zádi mu šlehaly rudé plameny a rozmetávaly písek v širokém okolí. A potom se malá raketa pomalu a váhavě odpoutala na zklidňujícím se ohnivém paprsku od země a s rostoucí rychlostí stoupala do jasného nebe.
"Já se snad zblázním!" zašeptal Bully "Já se zbláznil, nebo se mi to zdá! Prehistorická raketa na kapalný pohon!"
"To bych neřekl!" zabručel Haggard a hleděl za rychle se ztrácejícím objektem. "Na to se mi její zrychlení zdá příliš

velké. Ale v té věci přece není pro nikoho místo, když vezmeme v úvahu strojovnu a palivo. Že by byla taky dálkově řízená?"
"Myslíte si, že je to něco většího než pouhá sonda?"
"Já si vůbec nic nemyslím, ale vím, že nikdy nemůže opustit tento svět. Možná je to jen nějaká meteorologická raketka."
Bully se podíval na poušť. Rychlost kluzáku silně poklesla. Šli ještě níž. Jasně viděli kruhovitou skvrnu roztaveného písku a vedle ní další, což svědčilo o tom, že zde už odstartovalo více raket.
A potom si Bully všiml tří kovových kupolí. Sluneční paprsky se odrážely od hladké plochy jednoznačně umělých výtvorů. Přeletěli nad nimi ve výši pouhých deseti metrů.
"Co je zas tohle?" divil se Bully S tímhle si nevěděl rady "Vypadá to jako větrací šachty."
Kupole se klenuly nanejvýš pětadvacet centimetrů nad povrchem a měly průměr asi půldruha metru. Byly uspořádány do trojúhelníku a byly od sebe vzdáleny stěží dvacet metrů.
Zatímco Bully prováděl obrat, stalo se něco překvapivého. Prudce a nenadále vzlétly dva malé kovové válce, kterých si prve nevšimli. Neuvěřitelnou rychlostí se hnaly vzhůru, zabočily a hnaly se k nejbližším horám. Během vteřiny zmizely.
"Za nimi!" vykřikl Haggard a předklonil se, aby lesknoucí se body neztratil z očí. Bully potřásl hlavou a trochu klesl. Jemně dosedl necelých padesát metrů od kovové kupole.
"Proč? Ty věci byly dálkově řízeny, jistě odtud. Jestliže ti neznámí někde sedí, pak tady. Vezměte si paprskomet, doktore. Věřím sice na dobrou vůli veškerého člověčenstva, ale co nám říká, že jsme narazili na lidi?"
Střecha kabiny se odklopila. Bully přelezl a na okamžik se zastavil na výstupu. Metr pod nohama měl písek pouště. Tři kupole se leskly ve slunci. Poušť byla rovná a nedalo se v ní nikde ukrýt. Metrové projektily musely ležet na písku, a k tomu ještě ve stínu kupolí, jinak by je nepřehlédli. Bully se ujistil, že je nečeká žádné další překvapení, a seskočil. Haggard hned za ním.
U kupolí se nic nehnulo a nedalo se poznat, co se skrývá pod nimi. Možná to byly jen vrchní části obrovského opevnění, ukrytého pod pouští. Možná právě teď seděli jeho tvůrci u řídicích panelů, sledovali na obrazovkách každé hnutí neznámých a byli připraveni kdykoli vyslat své zbraně na povrch a vetřelce zničit. Když Bully na tuhle možnost pomyslel, zježily se mu vlasy. Sáhl po pažbě paprskometu, který měl volně u opasku. Možná je to lehkomyslnost blížit se k té neznámé věci jen tak a nemyslet na bezpečnostní opatření. Pak se však vzchopil a překonal pochyby.
"Tak se na to podíváme," zašeptal a přikročil k nejbližší kupoli. Haggard šel za ním přece jen pomaleji.
Bedlivě prohledával okolí, jestli nespatří nějaké stopy Neviděl však nic než podivné rýhy, jako by někdo něco vlekl od kupole ke kupoli. Vedly i k místu startu rakety. Jestliže raketa měla posádku, pak za sebou musela smazat všechny stopy. Ale proč?
"Asi nás očekávali," usoudil. "Věděli, že přijdeme."
Bully na to nic neřekl. Došel k první kupoli a sklonil se, aby si ji lépe prohlédl. Teprve teď zjistil, že povrch těch věcí není z jednoho kusu, ale že sestává z mnoha dílů. Něco velice pracného a zdánlivě nesmyslného. Takovéhle kupolky by se přece daly odlít z jednoho kusu.
Když se nic nedělo, Bullymu stouplo sebevědomí. Došel k další kupoli a prohlížel si ji. Od první se v ničem nelišila. Stejně tak třetí...
Bully se k ní přibližoval s protichůdnými pocity a myšlenkami. Nejdříve se zaobíral otázkou, jak asi ty neznámé inteligence vypadají. Podle klimatu a gravitace se dalo usuzovat na vysoké a hubené bytosti se širokým hrudníkem - pokud jsou vůbec humanoidní. Bullyho fantazie se nestarala o hranice možného, ale procházela jimi. Neznámí stavějí rakety, mají tedy ruce - ale určitě se šesti prsty, to by bylo zajímavější. Nohy... No, když už žijí pod zemí, nejspíš asi mají jakési lopatky s ostrými drápy. Ušklíbl se když si tu podivnou bytost představil a sklonil se, aby si blíže prohlédl třetí kupoli.
"Bully!" vykřikl pronikavě Haggard. "Pozor! Za vámi!"
Bully se prudce napřímil, otočil se kolem osy a vytrhl paprskomet z opasku. Pak však ztuhl a třeštil oči na podivného tvora, který stál mezi kupolemi pár kroků od něj jako by se vynořil z ničeho, a každým okamžikem mohl v tom ničem znovu zmizet. Bullymu zvolna poklesla ruka, stejně jako čelist, a oči měl náhle velké a kulaté. "Ne!" vydechl ohromeně a ustoupil o krok.
Deset metrů od něj stál člověk - vysoký a hubený, s mocně vyklenutým hrudníkem. Měl dlouhé paže a ruce se šesti prsty. Nohy se podobaly krtčím a ostré drápy se skvěle hodily k hrabání.
"Ne," vydechl znovu. "To není možný!"
Haggard držel paprskomet připravený k výstřelu. Hlaveň mířila na neznámou bytost, která tam stála beze strachu a dívala se na ně. Podíval se na Bullyho a hned zase obrátil oči na onoho podivného tvora. "Co není možné?"
Bully zaúpěl, zavřel oči a zase je rychle otevřel. Ta bytost tam stála dál. Takže se mu to nezdá...
"Přesně takhle jsem si obyvatele Bety IV představoval - nachlup takhle! Že bych měl nějaké tušení?"
Haggard zatím pomalu přikročil k neznámému, který zřejmě nebyl ozbrojen. "Jsme přátelé," řekl intergalakticky, dorozumívacím jazykem arkonské hvězdné říše. "Rozumíte mi?"
Žádná reakce.
Bully se uklidnil. Počáteční úžas vystřídala vědecká zvědavost. Jak to že vytušil jak neznámí vypadají ještě dříve, než je spatřil? Musel navázat jakési telepatické spojení. Vsugerovali mu svůj vzhled. To musí být ono! Ale v tom případě jistě nemají zlé úmysly
Vrátil paprskomet za opasek, rozpřáhl obě ruce a šel bytosti naproti. Přitom si intenzívně myslel: Jste telepati, že? My bohužel ne, ale nějak se už domluvíme. Přikývněte, jestli jste mi rozuměl.
Bytost se ani nehnula.
Bully zklamaně pokrčil rameny "Telepat to není," řekl Haggardovi. "Co teď?"

Rozhodovat se nemuseli. Neznámá bytost se dala do pohybu - k nim. Dlouhé paže se zvedly jakoby k úderu, ale v rukou stále nebyla zbraň. Bully a Haggard o kousek ustoupili, avšak uvědomili si, že tomu tvoru na nějakém dorozumění nezáleží, jinak by se choval jinak. Jako by vůbec nedokázal myslet logicky, což neladilo s kupolemi a řízenými raketami.
Bully znovu sáhl po impulsním paprskometu, který energetickým výbojem rozložil jakoukoli hmotu na atomy.
"Stůj!" pronesl třesoucím se hlasem a namířil zbraň na tvora, který nijak nedával najevo, že by hodlal brát jeho varování vážně. Naopak. Napřažené paže hmátly po Bullym.
Oba muži jednali nezávisle na sobě, ale přesto neuvěřitelně jednotně. Paprsky projely vzduchem a přeťaly se v místě, kde tvor stál. Prošly jím, jako by vůbec neexistoval.
Jenže on existoval! Bully jasně rozeznával otisky drápů v písku. A přesto mu smrtící paprsky nic neudělaly. Ignoroval je a postupoval dál k Bullymu. To už bylo na Bullyho příliš.
"Pryč, Haggarde! Jsou to ďábli a čarodějové! Jen pryč odtud!"
Otočil se a uháněl ke kluzáku. O Haggarda se nestaral. Ten na několik vteřin zaváhal a znovu na protivníka vystřelil. Když se úspěch nedostavil ani teď, otočil se i on a utíkal co mu nohy stačily.
Sotva za sebou zavřeli kabinu, Betánec se rozběhl. Nohama se stěží dotýkal země, tak lehoučký se najednou zdál. Bully by se v té chvíli nedivil, kdyby uměl i létat.
Bully prudce nastartoval. Kluzák se zvedl k obloze a nechal pod sebou tři kupole i netvora, který jim divoce hrozil šestiprstou pěstí. Bully si vydechl a opřel se v křesle. Kluzák opsal oblouk a vracel se na západ.
"To nebylo jen tak," řekl Haggardovi, který zapnul vysílačku a volal GAZELU. "Taková náhoda není možná."
"Jaká náhoda?"
"Ta bytost - přesně tak jsem si Betánce představoval. Vteřinu nato se ukázal a všechno do detailu souhlasilo..."
Haggard přikývl. Ozval se volací kód Perryho Rhodana. "Jasně že to není náhoda, Bully. Jenom je škoda, že jste si nepředstavoval něco milejšího. Pak by naše první setkání s obyvateli tohoto světa dopadlo příjemněji."
Bully se mračil a Haggard podával Rhodanovi hlášení.
"Mám pro tebe překvapení, Bully," řekl Perry Rhodan, když přistáli u GAZELY a ještě jednou si všechno dopodrobna prošli. "Ta desetimetrová raketa se patrně vymanila gravitaci Bety IV a zamířila na třetí planetu. Tiff se patrně spletl. Nedokážu si dost dobře představit, že by člověk doby kamenné stavěl kosmické lodě a létal z planety na planetu."
"Ale ta raketa byla příliš malá, než aby se do ní vešel jediný Betánec."
Rhodan se usmál. "Za prvé neznáme jejich pohon, takže nevíme, kolik místa zabírá, a za druhé pochybuji o tom, že lidé, se kterými máme co do činění, vypadají jako tvá fantazie."
"A jak potom vypadají?"
"To nevím, ale brzy se to dozvíme. Vyrazíme na třetí planetu."
"Teď, když jsme konečně něco našli?"
Bully neskrýval zklamání. Copak není nesmysl odlétat z Bety IV kde už došlo k prvnímu kontaktu - třebaže proběhl prazvláštně? Vědí přece kde jsou kupole, a tam mohou začít s výzkumem. Řekl to Rhodanovi.
Ten však zavrtěl hlavou. "Ne, tahle planeta není obydlená, Bully Setkali jsme se pouze s výpravou, která tu je stejně cizí jako my. Na ty kupole se před odletem ještě podíváme, ale uvidíš sám, že to není nic jiného než horní část podzemních stanic. Odstartujeme ještě dnes!"
Rhodanovo rozhodnutí naladilo Bullyho smířlivěji. Jeho a Haggardův objev aspoň nebyl nadarmo. Pak si opět vzpomněl na Betánce.
"A co s tím - s tím chlápkem, kterého jsme potkali? Zaútočil na nás."
"Jasně, holýma rukama," přikývl Rhodan a pobaveně mrkl na Cresta. "I když ho nedokážeme zničit našimi zbraněmi, asi sotva zničí plášť GAZELY. Řekl bych, že to byla jen mentální projekce."
"Projekce, která zanechává stopy v písku?" divil se Bully "Dával jsem si na to zvlášť pozor. Ne, to nebyl jen obraz ve vzduchu - něco jako fatamorgána - ale něco hmotného."
"Uvidíme," uzavřel Rhodan debatu a přikázal Tifflorovi, aby se připravil na brzký start. Kluzák zatáhli do GAZELY a ještě se najedli. Potom se disk vznesl a za necelých dvacet minut urazil tři tisíce kilometrů. Přistál pět set metrů od oněch tří kovových kupolek.
Bully se tvářil poněkud zklamaně, když svého Betánce nikde neviděl. "Zmizel," řekl s lítostí. "Vypařil se. Ještě že s sebou nevzal i ty tři kupole."
A vskutku, ony tři kupole se stříbřitě leskly ve svitu zapadajícího slunce a jako by na ně v poušti čekaly. Rhodanovi se zdálo, že z nich vychází podivná hrozba, kterou si nedovede vyložit.
Zkušený Arkonidan Crest jen zvolna potřásl hlavou. "S dalším průzkumem bychom měli počkat do rána. Brzy se setmí. Jestliže rozsvítíme reflektory, zbytečně na sebe upozorníme. Mentální projekce... V arkonském impériu neexistuje rasa, která dovede vědomě materializovat myšlenky. K tomu je potřeba neuvěřitelně vysoký IQ, jaký na tomto světě stěží najdeme. Ani na třetí planetě soustavy. Bytosti, která dokážou vytvářet mentální obrazy, musely vytvořit civilizaci, jakou si ani nedovedeme představit. Jistě by měly víc než miniaturní raketky a dálkově řízené kamery. Jak vidíte, Rhodane, zvažuji dvě možnosti: buď se Bully mýlil, nebo dosavadní zákony logiky selhávají."
"Já se nezmýlil," ozval se Bully. "Doktor Haggard mi to může dosvědčit."
Rhodan se snažil dělat mezi nimi prostředníka, ale i jeho snahy ztroskotaly na naprostém nedostatku důkazů pro to či ono tvrzení. Nakonec vše shrnul telepat John Marshall: "Bully mluví pravdu a je přesvědčen o tom, co říká. Navrhuji počkat do rána. Pak kupole prozkoumáme a zjistíme, kdo je postavil a proč. Třeba narazíme na skutečné obyvatele Bety IV"
"Nebo Bety III," uzavřel debatu Crest.

Šli si brzy lehnout. Tifflor převzal první hlídku, po půlnoci ho vystřídal Gucky a potom nastoupil Rhodan. Noc proběhla klidně. Ráno slunce ozařovalo kupole, na kterých se pranic nezměnilo. Nic se nikde nepohybovalo a nic nebylo vidět.
Rhodan přikázal Tifflorovi aby vzal těžký paprskomet, a společně vystoupili z GAZELY. Bully zůstal v centrále. Na obrazovkách pozorně sledoval každičký pohyb svých přátel, a pravici přitom držel. na ovladači palubních zbraní.
Marshall a Gucky se pokoušeli zachytit cizí mentální impulsy, ale marně.
Rhodan se zastavil před první kupolí. Pozorně se díval na lesklou plochu s jemnými švy Potom potřásl hlavou a pokynul Tiffovi. "Roztavit! Jinou metodu, jak se s těmi podivnými obyvateli spojit, neznám."
Byl skálopevně přesvědčen, že tyto kupole jsou viditelné horní části jakéhosi podzemního bydliště. Možná neslouží jen jako pozorovatelny, ale i jako vchod a východ. Tím by se zároveň vysvětlovalo náhlé objevení raketek, které obyvatelé zřejmě používali k pozorování.
Tifflor vzal paprskomet, namířil na okraj kupole a přiložil ukazovák na spoušť. Už ji chtěl stisknout, ale Rhodan ho náhle zastavil. "Počkejte, Tiffe!"
Rhodan se sklonil a zahrabal prsty v písku. Ke svému nesmírnému překvapení nenarazil na odpor. Kupole končila centimetr pod povrchem. Vstal a zamyšleně se na Tiffa zahleděl. "Vidíme všechno, co tu je. Dolů nepokračují. Takže se podle mého jedná jen o další dálkově řízené předměty. Jenže proč jsou ještě tady?"
Tiff položil paprskomet na rameno a zmateně vrtěl hlavou. "Tohle nechápu! Celá tahle civilizace přece nemůže sestávat jen z dálkově řízených lodiček?"
Rhodan neodpověděl. Od lodi na ně volal dr. Haggard. Rozumět mu nebylo, ale gesta byla dostatečně výmluvná. "Zpátky ke GAZELE!" křikl na Tiffa a naposledy se podíval na záhadný kovový poklop, spočívající nehybně v písku. "Něco se stalo."
V průzoru se vedle Cresta objevil Bully "Pospěšte si, máme návštěvu! Aspoň deset těch podivných chlápků schází támhle z kopců, ale tentokrát mají zbraně."
Rhodan počkal, dokud nebyli všichni v lodi, potom vyšplhal do GAZELY, zavřel za sebou vchod a spěchal do centrály, kde byly zapnuty všechny obrazovky, plasticky znázorňující okolí létajícího disku.
Bylo to přesně deset dobře dvoumetrových tvorů, kteří se k nim blížili neuvěřitelným tempem. Mávali těžkými kyji. Třebaže otevírali a zavírali ústa, vnějšími mikrofony nedoléhal do disku ani zvuk.
Rhodan znovu přimhouřil oči. "To je zvláštní... Kde vzali ty kyje? Tak velké stromy na Betě IV nejsou. A proč neslyšíme jejich řev? Gucky, co je s mentálními impulsy?"
Myšob jen zavrtěl hlavou. "Nic. Oni nemyslí. Já tedy aspoň nic nevnímám."
Rhodan přikývl. "Takže přece jen mentální projekce? Chtějí nás zahnat. Pak jim tedy ukážeme, co dokáže náš impulsní paprskomet."
Bully se ušklíbl. "Nic nezmůže," prorokoval sebejistě. "Energie jimi jen projde. Nic víc."
"A co ty obláčky prachu pod jejich nohama?" namítl Rhodan. "Obyčejné projekce přece nemají vliv na hmotu. Ale to, co se k nám žene, je hmota. A každá hmota se dá zlikvidovat paprsky. Tiffe, sedněte si k tomu. Na plný výkon! Pal!"
Na živé bytosti by Rhodan nikdy tak rychle nestřílel, ale zde byl přesvědčen, že má proti sobě jakési podivné roboty. Ne jim, ale jejich pánům chtěl nahnat patřičný strach. Teorii mentálních projekcí ponechal prozatím stranou. A představa, že by se takové obrazy mohly zhmotnit, hraničila skoro se směšností, třebaže si s ní na chvíli pohrával.
Z hlavně děla vyšlehly energetické paprsky Hnaly se proti podivnému houfu - a projely jím, jako by těch deset bytostí vůbec neexistovalo. Roboti to tedy nejsou!
"Palbu zastavit!" zavelel Rhodan. "Bully má asi pravdu. Všechno nasvědčuje přeludu. Ale jak si potom vysvětlíte ten zvířený prach?"
"Projekce," uvažoval Haggard. "Když promítám film na plátno, cválající koně za sebou také zvířují prach."
Rhodan přikývl. Jasně, to bylo ono. Před nimi se odvíjí film. Otočil se k ostatním. "Gucky, vyskoč a podívej se na ně. Jestliže jsou skuteční, hned se vrať a nevystavuj se zbytečně nebezpečí. To bys měl zjistit rychle. Projekce se nedají telekineticky ovlivnit."
Myšob rozkaz ani nepotvrdil. Soustředil se. Vzduch kolem něj se zatetelil - a myšob byl pryč.
Rhodan vše sledoval na obrazovce. Postavy byly od lodi už jen sto metrů. Když se před nimi zjevil myšob, zpomalily Ale potom znovu zatočily kyji a hnaly se na něj. Gucky dřepěl a čekal. Rhodan viděl, jak se usmívá. Jako by mu toto pochybné dobrodružství skýtalo kdovíjaké potěšení.
Jeden z chlápků klopýtl, ztratil rovnováhu a pak se vznesl. Pouze na okamžik. Hned nato se zřítil do písku jako kámen, ale okamžitě se zvedl jako by se vůbec nic nestalo, a s dvojnásobným vztekem se hnal na Guckyho.
Myšob neriskoval. Ještě než k němu ti podivní tvorové doběhli, odhmotnil se a přemístil se do centrály GAZELY.
"Pěkný přeludy!" odprskl si pobouřeně. "Ti chlápci jsou naprosto praví - a k tomu ještě překrásní. Jak si Bully dokázal vymyslet něco takového, to je mi záhadou."
"Postupně tomu přestávám úplně rozumět," řekl Bully. "já si toho chlápka jenom představil a najednou stál přede mnou. A teď jich tady trsá rovnou deset. Musíme tedy připustit, že se jedná o mentální projekce. Jenže pak se zase prokáže, že jsou hmotné. Proti tomu však mluví skutečnost, že naše paprsky jimi procházejí, jako by neexistovali. Propána, co tedy ve skutečnosti jsou?"
Rhodan neodpověděl a zahleděl se na Cresta. Arkonidan pokrčil rameny, prohrábl si dlouhé bílé vlasy a neurčitě ukázal na obrazovky. "Jisté je, že útočníci jsou produkty Bullyho fantazie. Dále je jisté, že jsou hmotní, jinak by na ně Gucky neměl telekinetický vliv. Současně je jisté, že hmotní nejsou, jinak by na ně naše paprsky působily. Vidíte, pánové, že nalézt rozumné vysvětlení bude velice obtížné. Definoval bych to asi takhle: jsou hmotní, ale částečně existují v jiné dimenzi."
"Pak by byli neviditelní!" namítl doktor Haggard.

Crest se usmál a zavrtěl hlavou. Znovu se podíval na obrazovky. Oněch deset Betánců zatím doběhlo ke GAZELE, poskakovalo kolem ní a mávalo kyji. Dva nebo tři se odvážili blíž a začali primitivními zbraněmi bušit do lodi.
"Udělaj nám do týhle konzervy boule!" strachoval se Bully a podle hlasu bylo patrné, že si není tak docela jistý "Proč nevypadneme? Lítat určitě neuměj."
"A tu záhadu necháme být?" zeptal se Rhodan trochu vyčítavě. "Když už nevíme, z čeho se ti zombíci skládají, pak by mě aspoň zajímalo, jak se dají odstranit. Třeba nás to dovede o krok dál."
"Odstranit? A jak? Paprskomety nezabírají, zranit je nelze - což nám předvedl Gucky. Jak tedy?"
Rhodan se na něj krátce podíval a potom řekl Tiffovi: "Mezi arkonským reaktorem a antigravitačním polem zapojte agregát pro hypervysílač. Tím zesílíme gravitační pole. To nebude působit jen trojrozměrně, ale spíš čtyřrozměrně nebo pětirozměrně. Divil bych se, kdyby to na tyhle zombie nemělo překvapivý účinek."
Tiff se pustil do práce a ostatní zahrnuli Rhodana otázkami. S úsměvem potřásl hlavou a řekl: "Jak vám mám vysvětlit něco, co mně samému není jasné? Je to jen domněnka, nic víc. Konstatovali jsme, že to nejsou projekce, ale ani obyčejná hmota. Tedy něco mezi. Zhmotnělé projekce. Nezdržují se pouze v naší dimenzi. Jestliže chceme, aby zmizely, musíme ovlivnit i jiné dimenze. Právě to se stane, když do hry zapojíme přístroj pro hypervysílač pracující v pětirozměrném prostoru. Uvidíme, jestli se má teorie osvědčí v praxi."
Tiff se vrátil do centrály a hlásil, že se mu propojení této podivné kombinace podařilo, i když se tvářil poněkud pochybovačně. Crest to nijak nekomentoval a Haggard zářil optimismem. Bully se rozhodl pro neutralitu, i když se nedalo říci, že by byla nějak blahosklonná. Gucky se těšil a ukazoval hlodáky.
Rhodan se ještě naposled podíval na obrazovky. Podivné postavy poskakovaly dál kolem lodi, bušily kyji do arkonitového pláště a marně se snažily dostat dovnitř. "Uvidíme," sloučil Rhodan pochyby a naděje. "Jestli budeme chytřejší pak, to už bude jiná."
Kývl na Tiffa. Poručík rovněž kývl a dal se u panelu do práce. Otočil několika knoflíky a pohnul několika pákami. Ozvalo se tiché bzučení a GAZELA zavibrovala. Zatočil knoflíkem doprava a bzučení zesílilo. Potom páčku stáhl.
Rhodan a všichni ostatní se jako očarovaní dívali na obrazovky. Viděli deset zombií, ale Rhodan byl bezpečně přesvědčen, že to nejsou zombie ve vlastním slova smyslu. Jinak se vždy domníval, že Bully má lepší vkus - pokud byl za vznik těchto zjevení skutečně odpovědný.
A pak ze vteřiny na vteřinu to bylo pryč. Prostor kolem GAZELY byl jako vymetený. Zůstaly jen stopy po drápech. Rhodan ani jeho druzi to nechápali. Nijak si to nedokázali vysvětlit a odporovalo to jakékoli logice.
Bully si vydechl. "Příště si vymyslím hezčí Betánce, pokud budu mít ještě šanci. Kdybych jen věděl, kdo nám provedl tenhle kousek..."
Rhodan se dál díval na stopy v písku. "Možná tomu přijdeme na kloub až na Betě III," uvažoval jakoby sám pro sebe. "Beta IV je podle mě navzdory všem událostem neobydlená. Nevím proč, ale považuji to prostě za pravděpodobné."
"Intuice," usmál se Crest a ukázal na další obrazovku. "Cítím to podobně. Přesto bych se startem na Betu III ještě chvíli počkal. Dva tři dny - dokud se neujistíme, že tu jsme skutečně sami."
"Sami tady nejsme," odporoval Rhodan. "Ale nejedná se o praobyvatele tohoto světa. Nanejvýš o stejné návštěvníky jako my. Není jasné, jestli přiletěli ze sousední planety. Odpoví nám až situace na Betě III. No dobrá, zůstaneme ještě pár dní. Podíváme se na tamty hory."
"A proč?" zeptal se Bully.
"Protože obě ta torpédíčka, která jsi tu viděl startovat, zapadla někam mezi ně. Tiff to jednoznačně zjistil lokátorem."
Potom Rhodan rozdělil hlídky na další hodiny.
K polednímu se doktor Haggard a Bully vydali ke svahům nízkých hor, vzdálených jen dva kilometry. Rhodan za nimi za hodinu vyrazil kluzákem, čímž rozšířil akční rádius pátrací skupiny. Po čem se vlastně pátrá, nikdo z nich dost dobře nevěděl.
Začínající travní porost svědčil o vyšší vlhkosti půdy. Tu a tam rostl mech a malé pokřivené keříky s podivnými tvary listů.
Jejich pozornost upoutal vchod do úzkého údolí. Mohl mít na šířku deset metrů. Poměrně strmé stěny stoupaly asi dvacet metrů a potom přecházely opět ve zvlněnou plošinu. "Vypadá to skoro jako miniaturní kaňon," prohodil Bully a ukázal na potůček vytékající z hor a vsakující se na kraji pouště do písku. "Škoda té vody. Kdyby se tady plánovitě meliorovalo, dal by se z toho udělat ráj."
"Podíváme se do toho údolí," navrhl Haggard a sehnul se, aby se lépe podíval na jakýsi mech. "Skoro jako na Marsu. Oba světy mají hodně společného."
"Až na ty podivné pětirozměrné potvory," opáčil Bully a se zájmem sledoval, jak doktor sbírá mechy a ukládá je do sáčku. "Snad vám k něčemu budou."
Haggard jen přikývl a náhle se napřímil. Naklonil hlavu jako by naslouchal, a zahleděl se do úzkého údolí. Průrva se lomila a dál vidět nebylo. "Neslyšel jste něco?" zašeptal.
Bully udiveně zavrtěl hlavou. "Ne. A vy?"
Haggard neodpověděl hned. Poslouchal dál, až si byl jist, že se nemýlil: "Ano! To hučení je mi nějak povědomé. Vy to vážně neslyšíte? To jsou motory! No jasně! A teď ještě hlasitěji!"
Bullyho méně citlivé uši to už rovněž vnímaly. Někde ve strži před nimi se zahřívaly motory rakety Počáteční hučení přecházelo v nepřeslechnutelné burácení.
Jako na povel se rozběhli do údolí. Půda byla kamenitá a samý balvan, co chvíli klopýtli a jen zázrakem neupadli. Pekelné burácení se blížilo a sílilo.
Měli pocit, že jim prasknou bubínky. Ještě poslední ohyb - a potom zůstali stát jako párek Lotových žen. Jen sto metrů před nimi stály dvě rakety a od zádí jim šlehaly plameny. Na všechny strany tryskaly žhavé plyny, spalovaly vegetaci a

tavily horninu. Hroty raket se chvěly a rakety začaly zvolna stoupat k jasnému nebi.
"Počkejte!" vykřikl Haggard a neuvědomoval si, že jedná nesmyslně. "No tak počkejte! Proč před námi utíkáte? Jsme přátelé! To nechápete? Jsme vaši přátelé..."
Bully mu položil ruku na rameno. "To nemá smysl, Haggarde. Nepřejí si kontakt a můžeme být rádi, že na nás nepošlou pár desítek těch netvorů. Podívejte se na ty rakety! Mají stěží deset metrů. Pidirakety to jsou. Tak jeden muž posádky, pokud někdo vůbec. Patrně dálkově řízené. Už tomu přestávám úplně rozumět."
Haggard se zoufale díval za dvěma ohnivými body, které se stále zmenšovaly. Rty mu ševelily, ale slova z nich nevycházela. Zklamání bylo příliš velké. Stačilo pár kroků, pár vteřin... A teď se na té zelenomodré obloze ztrácela poslední šance.
Bully šel ke spálené ploše, na níž ještě před chvílí stály rakety. Třeba najde nějakou stopu... Jenže stopu čeho?
Haggard se vydal za ním, ale pomaleji. Už se vzpamatoval a vysílačkou podával hlášení na GAZELU. Tam obě rakety dávno zaměřili a sledovali je lokátory. Jejich kurs jednoznačně ukazoval, že nabírají rychlost, aby překonaly gravitaci. Pokud nešlo o klamný manévr, mířily opět k třetí planetě soustavy.
Bully stál bezradně u odpalovacího místa. Ani stopa po posádce. Na nic nezapomněli, nic po sobě nezanechali.
Haggard k němu došel a rozechvělým hlasem řekl: "Nic tady nehraje, ale vůbec nic! I kdyby v té raketě byl jenom jeden člen posádky, pak je příliš malá na to, aby překonala vzdálenost mezi planetami. Nemají arkonské reaktory, které zabírají tak málo místa. Jsou dlouhé deset metrů, takže pro člověka musíme počítat nejméně pět metrů. A zbývajících pět metrů nestačí, aby to celé vynesly za hranice atmosféry. A přesto letí na Betu III, jak aspoň tvrdí Tiff."
Bully se problémem blíže nezabýval. Dál hledal jakoukoli stopu, ale kromě několika rýh nepřišel na nic. Nakonec se s povzdechem narovnal.
"Rhodan má pravdu. Musíme se podívat jinde. Možná skutečně na tu Betu III."
Haggard odebral pár vzorků spálené země a uložil ji do dalšího sáčku. "jestliže se i tam setkáme jenom se záhadami, pak by bylo pro Tiffa lepší, kdyby tuhle soustavu nikdy neobjevil. Pralidi! Pche! Kdovíco viděl."
Bully se jako očarovaný díval na jakousi skvrnu necelých pět metrů od nich. Připadalo mu, že se tam něco hýbá.
"Neříkal jste, že Beta IV je sterilní? Žádný hmyz, žádná vyšší forma života?"
"Jasně. Jsou tu ryby a maličcí ráčci. Hmyz jsem neviděl, ale na podrobnější průzkum zatím nebylo dost času, takže..." Se zájmem na Bullyho pohlédl. "Proč se tak ptáte?"
"Tamhle na tom kameni. Jako bych tam něco zahlédl. Ještěrku či co."
Haggard se ke kameni přiblížil a zvedl jej. Ještěrky se přece schovávají pod kameny Pakliže se Bully nemýlil, pak by..
Už chtěl kámen odhodit, ale ke svému nesmírnému překvapení spatřil malého živočicha, jak se snaží ukrýt ve škvíře mezi skalami. Sehnul se a podíval se na svou kořist pozorněji. Bully k němu přistoupil a udiveně se díval asi na osmicentimetrového tvora, který se zjevně bál, ale neutíkal.
V mnohém se podobal mravenci. Tykadélka se mu vzrušeně hýbala sem a tam a připadalo jim, že je má namířena na ně. Šestici nožiček měl přitaženou, jako by se chystal k útěku. Tvrdý chitinový krunýř byl tmavohnědý. Kulaté oči se leskly jako černé perly Byl v nich strach, ale i krapet zvědavosti.
"Mravenec?" řekl Bully zklamaně. "Nebo škorpión?"
"Nedejte se mýlit velikostí," pravil Haggard a přiblížil k hmyzu ruku. "Nejdříve jsem si myslel, že je to nějaká kobylka, ale teď bych to spíš zařadil mezi mravence. Jak to, že jsme je nenašli už dřív?"
"V horách jsme ještě nebyli. Patrně žijí jen tady, je tu voda a zeleň."
Haggard se rozhlédl, jako by něco hledal. "Nejsou tady někde další? Jediný exemplář je příliš málo. Třeba žijí podobně jako na zemi."
"Myslíte v mraveništích?"
"Přesně tak. Ale stejně dobře si mohou stavět něco pod zemí. Budeme hledat."
"Rhodan má jiné věci na práci, než aby se zabýval nějakými brabenci z Bety IV," připomněl mu Bully "Chyťte si tady toho a buďte rád, že máte aspoň jednoho. Jen aby vás nekousl."
Haggard sáhl do kapsy pro pár rukavic.
"Jak vidíte, počítal jsem se vším. Teď se mi už nic nemůže stát. Podržte mi tenhle sáček, prosím."
Bully převzal plastikový sáček, otevřel jej a netrpělivě čekal, až Haggard mravence chytí. Bylo to nakonec snazší, než čekali. Hmyz se vůbec nesnažil o útěk. Sice sebou trochu trhl, když se ho lékař dotkl, ale držel. Haggard tvora opatrně zvedl, zevrubně si ho prohlédl a potom ho uložil do sáčku. Odtrhl od země trochu mechu a strčil jej za mravencem. Ať se zajatec má...
"To by bylo," řekl a vstal. "Takže je tady přece jen dost vysoce vyvinutý život. Ale jak to, že jsme po něm nenašli žádné stopy? Jestliže tu jsou mravenci, musí tady být i jiný hmyz."
"Počkejte, co tomu řekne Rhodan. Třeba nám přidá ještě den a pustí vás na lov motýlů."
Haggard už chtěl něco odpovědět, ale zaskočilo ho bzučení vysílačky. Byl to Rhodan. "Kde jste? Nevidíme vás."
"V takové strži - zaměřte si nás. Našli jsme něco moc zajímavého na místě, kde odstartovaly ty rakety."
"Co jste našli?" zajímal se okamžitě Rhodan a za několik vteřin se ukázal nad kopci. Haggard počkal, až vedle nich přistane a vystoupí.
"Ano, něco jsme našli." Zvedl průhledný sáček, v němž poklidně spočíval zajatý mravenec a díval se na ně černýma očkama. "Tohle."
Rhodana to opravdu překvapilo. "Ejhle... Takže Beta IV není zase tak neobydlená, jak jsme si mysleli. Za pár milionů let tu možná budou i inteligentní bytosti - pokud je někdo nepředstihne a neosídli to tu. Co s tím chcete dělat, doktore?"
"Každopádně si ho beru s sebou," odpověděl Haggard a spokojeně se zasmál. "Třeba jich najdeme víc."
Nebylo tomu tak. I když více než čtyři hodiny brousili kopci a údolími a převrátili snad každičký balvan, dalšího

mravence nenašli. Jako by byl na celé planetě jen ten jeden jediný.
Zklamaní a unavení se nakonec vrátili kluzákem ke GAZELE. Po celou dobu letu dával Haggard úzkostlivě pozor, aby se jeho chráněnci nic nestalo. Opatrně držel sáček před sebou, aby ho nepomačkal.

‚ © ‚

Noc a následující den proběhly bez závažnějších událostí. Expedice nenašly ani stopu po tajemných obyvatelích Bety IV ani dalšího mravence. Nenašly vůbec nic, třebaže Bully a John Marshall ještě jednou obletěli celou planetu.
Rhodan se mezitím rozhodl, že kupole přece jen prozkoumá důkladněji. Čekalo ho však zklamání. Protože bylo příliš složité vyjet s lehkým jeřábem, pomohl mu Gucky. Pro jeho telekinetické schopnosti nebylo těžké kupoli zvednout a převrácenou ji zase položit.
Spodní část byla naprosto hladká - až na pár švů - a plochá. Rhodan na ni poklepal. Znělo to dutě a podle zvuku se nezdálo, že by stěny byly nějak silné. Nerozřízl dno paprskometem, ale dal se do práce kladivem a sekáčkem. Za půl hodiny nadzvedl poměrně lehkou kovovou desku. Nechápavě hleděl do kupole. Byla prázdná.
Očekával přinejmenším komplikované televizní zařízení, nebo řídicí panel či změť elektroniky nebo něco takového. Místo toho hleděl do dutiny, která byla dalšími tenkými plíšky rozdělena na menší buňky. Buňky byly rovněž prázdné a nedalo se poznat, k čemu sloužily.
Crest potřásal hlavou. "Co je to? K čemu to sloužilo? Přece ne jako okrasa pouště."
Rhodan pokrčil rameny "Nemám zdání. Každopádně to vezmeme s sebou. Vědci na Zemi třeba na něco přijdou. Já ne."
Gucky přesunul kupoli do skladového prostoru a upevnil ji magnetickými příchytkami. Tím celá akce skončila. Zbývajícími kupolemi se už Rhodan nezabýval.
Doktor Haggard se zatím rozhodl, že z jediného pozemního živočicha, kterého nalezl, vyláká nějaké tajemství. Mravence nechtěl v žádném případě zabít, protože dokud za něj neměli náhradu, zůstával biologickou raritou. Tvor seděl na dně vivária a klidně požíral list nějakého keře. Haggard pozoroval, že postupuje velice metodicky - odděluje kousky listu ostrými kusadly, rozžvýká je a kašičku potom spolkne. Ohleduplně počkal, až mravenec utiší hlad. Potom ho vytáhl z vězení a položil na laboratorní stůl.
Zvíře se chovalo klidně a nejevilo známky strachu. Sedělo tam, čekalo a dívalo se na Haggarda skoro rozumně. Když se lékař podíval do malých černých očí, které se tolik podobaly očím pozemské ještěrky, přeběhl mu mráz po zádech. V těch očích se lesklo cosi jako pochopení a inteligence. Skoro se zdálo, jako by se ho ten mravenec chtěl na něco zeptat.
Takový nesmysl!
Haggard sebou trhl. Jen žádnou sentimentalitu, když jde o exaktní vědu. Tak malí živočichové nemohou být inteligentní, i když právě hmyzu se nedá jistý rozum upřít.
Sebral pinzetu a lupu. Pinzetu ale zatím odložil. Pod lupou si pomalu prohlížel mravence. Rozeznával každičký detail, každou rýhu v krunýři, klouby nožiček, prstíky na rukou... vážně! Haggard nevěřil vlastním očím. To zvíře mělo skutečně ruce!
Byly to jemné ruce, asi jako ruce ženy. Takové ruce měla Joan, tenkrát v australském Darwinu... Kdy to vlastně bylo? Skoro před patnácti lety. Pomáhala mu v lazaretu jako zdravotní sestra, opětovala jeho náklonnost a pak jednoho dne onemocněla a zemřela...
Haggard zahnal nepříjemné myšlenky, nedokázal však potlačit hořké přání, aby Joan tenkrát neumřela. Nadával si do bláznů a znovu se vrátil k práci. Mravenec se na něj díval dál, pátravě a tázavě. Teď se pohnul a podíval se mimo něj. Haggard měl najednou pocit, že za ním někdo stojí.
Ale než se stačil otočit, ozval se něžně jasný a známý ženský hlas: "Franku! Dal by sis radši čaj, nebo kafe?" Prudce se otočil a bledý jako stěna se díval do Joanina obličeje. Pak se mu zatmělo před očima. Omdlel a skácel se ze židle na podlahu.
Tak ho našel John Marshall, který za pár minut vešel do laboratoře, protože ho polekaly lékařovy zděšené myšlenky. S Bullym teprve před čtvrthodinou přistál s kluzákem a podal hlášení Rhodanovi. Potom zachytil Haggardovy poplašné impulsy.
Krátce na lékaře pohlédl, než mozek pochopil, co vnímají oči. Vedle Haggarda stálo děvče v uniformě zdravotní sestry. Ve tváři měla ohromení a strach, ale i nepochopení a paniku.
"Kde to jsem?" zeptala se anglicky. "Co je s Frankem?"
Marshall, rovněž Australan, poznal přízvuk, ale byl natolik ohromen, že si takovou maličkost ani neuvědomoval. Kde se tady to děvče vzalo? A co se stalo Haggardovi?
"Kdo jste?" vydechl a sklonil se nad lékařem. Haggard dýchal zhluboka a pomalu. Pouze omdlel. Marshall se znovu narovnal. "Kdo jste a kde jste se tady vzala?"
Dívka bezradně pokrčila rameny "Já nevím. Vážně. Nevím nic. Připadá mi, že jsem spala a právě jsem se probudila. Kdo jsem? Už vím! Jsem Frankova snoubenka Joan Castingsová. Ale nevím kde to jsem a proč se Frank tolik polekal, když mě spatřil."
Marshall věděl, že Haggardova snoubenka zemřela před patnácti lety. Trochu se mu zamotala hlava, ale pak se vzpamatoval. Začínal tušit neuvěřitelné souvislosti. Jestliže kalkuluje správně...
Jeho pátrající myšlenky narazily na odpor. Nedokázal jej zlomit. Myšlenky tohoto děvčete se nedaly číst, cosi je odstiňovalo. Děvče však určitě myslelo.
"Všechno se vysvětlí," řekl aby získal čas. "Pojďte teď se mnou, slečno Joan. Rád bych vás seznámil s ostatními."
"A co Frank?"
"Nic se mu nestalo a za chvíli se probere. Asi menší slabost, nic víc."

Dívka zavrtěla hlavou. "Nic takového nikdy neměl." Podívala se Haggardovi do obličeje a náhle zbledla. Tázavě a s vytřeštěnýma očima pohlédla na Haggarda.
"Panebože... Jak to vypadá? Je nemocen?"
"Proč?"
"Vypadá tak staře. Včera..."
Zděšeně se odmlčela. Marshall pochopil. Byla to patnáct let stará vzpomínka. Patnáct let byla mrtvá - a najednou opět žije.
Vždyť je to naprostý nesmysl! Asi se zbláznil. Ale ta dívka stojí před ním a je z masa a kostí. Skutečně z masa a kostí?
Haggard se pohnul a otevřel oči. První, koho spatřil, byla Joan. Zasténal. "Joan... Zbláznil jsem se. Marshalle, pomozte mi, prosím! Vidím přízraky"
Marshall váhal. Co mu má říct? Pravdu? "Uklidněte se, Franku," zašeptal. "Jistě si vzpomínáte na Bullyho Betánce. Tohle je něco podobného. Myslel jste na svou snoubenku, než jste ztratil vědomí?"
Haggard se postavil. Odpoutal pohled od Joan a hnal se ke stolu. "Ten mravenec!" vzpomněl si. "Je pryč! Kde je? Nemůže být daleko."
"Zase ho najdeme," uklidňoval ho Marshall. "A když ne on, bude jiný"
"Utekl mi!" Haggard velice ožil. Pak si zřejmě vzpomněl na příčinu svých mdlob. Zvolna se otočil, podíval se dívce do tváře a řekl: "Radši kafe, Joan. Pojď, představím tě přátelům..."
Náhlá změna sice přesahovala Marshallovu chápací kapacitu, ale pak šel beze slova za nimi. Opatrně propátrával Haggardovy myšlenky a zjistil, že i lékař si začíná uvědomovat pravý stav věcí. Těžce si vyčítal, že myslel zrovna na zesnulou nevěstu. Na druhou stranu však skutečnost, že neznámí tvůrci mentálních obrazů nestvořili bojechtivé monstrum, ale mírumilovné děvče, přinášela nové, a jak se zdálo, i potěšující perspektivy
Bully stál vedle Rhodana a Cresta. Podával hlášení o bezvýsledném letu a souhlasil s Rhodanem, který navrhoval, aby bez prodlení odstartovali. Beta IV je bez jakýchkoli pochyb neobydlená.
"I já si myslím, že tady už o nic nepřijdeme," říkal zrovna Crest, když tu za nimi někdo vyskočil z GAZELY do písku.
Bully se otočil. Myslel si, že to bude Tiff, který měl dneska na starosti večeři.
Ale to, co spatřil, ho šokovalo. Vzduch mu pískavě vyšel z plic a oči vytřeštil tak, až sebou Haggard, který zrovna také seskočil, zděšeně trhl.
"Jen klid, prosím!" vykřikl, ještě než Rhodan a Crest tu neuvěřitelnou věc spatřili. "Je to jen další hra našich neznámých přátel, Bully. Živě mi připomínáte muže, který se setkal se svým přízrakem."
"Ženská!" zaúpěl Bully "Jak tihle kejklíři můžou vědět, jak vypadá pozemská holka?"
Marshall seskočil. "Stačilo, aby to věděl Haggard," řekl stručně. Joan Castingsová - nebo to, co bývalo Joan Castingsovou - se dostala do rozpaků, což prokazovalo mimořádné nadání neznámých, kteří dokázali imitovat jakékoli hnutí mysli. Otočila sek Haggardovi a ten jí konejšivě kývl.
"Co se to děje?" vydechla užasle. "Kdo jsou ti muži?" Rozhlédla se kolem sebe a spatřila podivnou krajinu. "A kde to jsme? Jak jsem se sem dostala?"
Bully konečně sklapl čelist a posadil se do písku. "ještě přijdu o rozum, jestli odtud honem, ale honem nezmizíme," prohlásil k ostatním. "Nebo se stane ještě něco strašného. Jen si představte, že bych pomyslel na svou milovanou tetu Amálii a ti neznámí by si toho všimli... Kdyby se tady teta Amálie objevila, máme všichni po srandě!"
Rhodan přimhouřil oči a přistoupil k Joan. Podal jí ruku a ona ji váhavě přijala.
"Vítejte," řekl a cítil, jak jí pod hřejivou pokožkou tepe krev "Všechno vám vysvětlíme - pokud můžeme. Haggarde, kde a jak se to stalo?"
"V laborce. Udělal jsem tu chybu, že jsem příliš myslel na staré časy Neznámí toho využili a vytáhli ze mě všechny důležité informace o Joan."
"Co jste dělal v laboratoři?"
"Zkoumal jsem toho mravence. Bohužel mi utekl. Laborku jsem ale zamkl. Z té se nedostane. Potom ji prohledám."
Rhodan se na Joan podíval. Stála tam vedle Haggarda trochu bezbranně a třásla se strachy Zřejmě očekávala nějaké vysvětlení - a měla z něj strach. Crest si odkašlal, jako by se chystal něco říct, ale pak radši mlčel.
Bully dál seděl v písku a hleděl na půvabnou dívku. Zdálo se, že usilovně přemýšlí a k ničemu nedospívá.
"To znamená, že Betu IV neopustili všichni," pravil pomalu Rhodan. "K materializaci došlo po startu raket. Slečno Joan, pojďte teď s námi do lodi. Rád bych si s vámi promluvil. A musíte být statečná. Slibujete?"
Mlčky přikývla.
Pokud Bully nehodlal strávit noc samotinký na poušti, nezbývalo mu nic jiného než se s povzdechem zvednout a s pocitem vzrůstající nejistoty jít za ostatními.

5

Toho dopoledne připravili MOCKAR III ke startu. Zbývající dvě lodi byly v horách asi čtyřicet kilometrů od nich. Velitel Mark se rozloučil a ujistil je, že bude Radu spojených královen o situaci na Raaně zevrubně informovat. Rada musí rozhodnout co dál.
Gor a Rages, Bredovi lidé, byli u obou kluzáků v údolíčku. Breda stál u Marka a Artose, zatímco Bral a Xo seděli u přístrojů v kupoli a předstírali, že jistí vzdušný prostor.
"Jestliže vás ti cizí dragové objeví, pak neváhejte a následujte mě," signalizoval Mark. "Odstrašte je nějakou materializací. Třeba je tak zaženeme ze soustavy. S deseti dvaceti monstry si pak už nějak poradíme."
"Přeji vám šťastný let," odpověděl Artos a podal kolegovi ruku. "Šťastně se vraťte na Mockar."

"Přeji vám totéž," přidal se Breda.
Mark na ně ještě jednou kývl a potom vylezl po žebříčku do rakety. Nahoře jim ještě jednou zamával a zmizel. Krátce nato se rozbručely motory.
Právě v tom okamžiku se z kupole vyřítil Bral. Tykadla se mu chvěla vzrušením. "Od západu se blíží stometrový létající předmět - asi ten, který jsme už pozorovali. Letí přímo na nás!"
Artos se naposledy podíval na startující raketu, otočil se a uháněl k ukrytým kluzákům. "Všichni nastoupit! Jestli tu přistanou, utečeme do hor. Stanici vzdáme."
Breda se rozběhl za Artosem. Kluzák měl připraven ke startu, ale ještě otálel. Artos vlezl do těsné kabinky. Bral pár vteřin po něm.
Na obzoru se objevila ohlášená loď dragů a rychle se blížila. Ze zádi velké kosmické lodi už naštěstí šlehaly plameny. Potom se MOCKAR III zvolna vznesl, nabíral rychlost a ztratil se v zelenomodré obloze. Cizí raketa se ho nesnažila pronásledovat. Přeletěla těsně nad třemi kopulemi a začala klesat.
"Kde je Xo?" zeptal se nervózně Artos. "Kde je?"
Bral neodpověděl. Užasle zíral na cizí raketu, která provedla obrat a chystala se přistát vedle kupolí. Artos déle neváhal. Současně s Bredovým člunem odpálil vzhůru, horizontálně zabočil a hnal se ke vzdáleným horám. Za pár minut oba čluny přistály ve strži vedle velkých raket, které tam čekaly na start.
Když všech pět mužů vylezlo z kluzáků, zaměstnávala je jediná otázka: Kde zůstal Xo?

‚ © ‚

Xo počkal, až Bral vyběhne z kupole, a pak za ním zavřel. Zapnul vnější obraz, aby mohl pozorovat okolí. Velice přesně si dokázal spočítat, co bude následovat. Jenže když všichni utečou, nikam se nedostanou. Naopak. Neznámí najdou opuštěné stanice a začnou uvažovat. A to právě nesmějí - tedy aspoň ne více, než je nutné.
Všechno proběhlo podle programu. MOCKAR III odstartoval, oba kluzáky unikly do bezpečí a raketa dragů přistála. Nyní měl přírodovědec Xo dostatek příležitostí sledovat inteligentní dragy, beze strachu a bez paniky. Tito obři měli skoro čtyřicet metrů, ale na rozdíl od mockarských obrů nosili dobře střižený oděv a vůbec působili civilizovaně. Rozhodně to nebyli barbaři, což neznamenalo, že nejsou stejně nebezpeční.
Vylezli z relativně malého člunu a obřími kroky se blížili ke kupolím, aby si je prohlédli. Pohybovali rty a mluvili spolu. Takže to skutečně nejsou telepati.
Xo si uvědomoval, že se vystavil nesmírnému nebezpečí. Jestliže ty dva dragy napadne prozkoumat kupole podrobněji nebo je dokonce rozbít, určitě ho najdou. Tomu musí stůj co stůj zabránit.
Nedokázal vědomě číst jejich myšlenky, ale v mozku se mu utvářel plastický obraz toho, nač mysleli. Nedával smysl a vypadal zkresleně, nicméně pokračoval do projekční centrály, která v podvědomí zařídila zbytek. Žádnému mockarskému vědci se ještě nepodařilo objasnit neobvyklé schopnosti Mocků. Veškeré nervy v těchto oblastech mozku byly v činnosti, prováděly celou práci bez vědomého myšlení. Silné mentální impulsy dragů byly zachyceny a vedeny dál, projekční centrála je třídila a formovala. Vznikl mentální obraz.
Za jedním dragem se zhmotnilo monstrum a Xo se sám polekal. Když ale pozoroval jejich reakci, úlek přešel v radost. Podle všeho takové jevy ještě neznali.
Jeden vytáhl z opasku zbraň a na netvora namířil. Něco na něj křičel, což bylo přirozeně nesmyslné. A potom oba vystřelili. Podle všeho očekávání bez jakéhokoli výsledku. Nakonec obři utekli ke svému člunu, vylezli do kabiny a vystřelili k obloze. Vzali kurs na západ a za pár vteřin byli pryč.
Xo si vydechl. První bitvu vyhrál. Nerozhoduje však první bitva, ale pouze ta poslední.
Po několika minutách navázal spojení s Artosem. Velitel nepřekypoval nadšením, ale když slyšel o úspěchu, uklidnil se.
"Skvělé!" pochválil lékaře. "Tím už nehrozí nebezpečí, že přijdeme o stanice. Vrátíme se k vám."
"Ne, jen to ne!" protestoval zděšeně Xo. "To si myslíte, že se dragové vzdají tak snadno? Za pár hodin je mám zase na krku. Jenom mě vyzvedněte, prosím. Necháme tu na ochranu stanice deset mentálních obrazů. Ať si s nimi dragové nějak poradí."
"Za deset minut jsem u vás," slíbil Artos a slovo dodržel. Bez problémů přeložili nejdůležitější zařízení kupole do člunu. Potom nakopírovali už existující mentální obraz a odletěli k úkrytu. Na jednom vršku si zřídili pozorovatelnu.
Obloha se zatměla až pozdě odpoledne. Mockové se vyděsili skoro k smrti, protože jejich temné předtuchy se splnily Ta kovová hora byla ve skutečnosti kosmickou lodí oněch neznámých bytostí!
Přistála nedaleko kupolí. Stmívalo se a nedalo se počítat s tím, že by se toho dne stalo ještě něco významného. Deset obrazů se příliš vzdálilo od základny a nebylo jisté, jestli se vůbec vrátí. Jakmile Mockové obrazy vytvořili, přestali je ovládat.
K útoku došlo až druhý den dopoledne, když dragové prozkoumávali kupole. Stáhli se do lodi a příšery odrazily. Ale teprve po hodinách se stala ta neskutečná věc, která Mockům vzala i poslední naději. Jejich mentální obrazy náhle zmizely, jako by nikdy neexistovaly. Dragové je zřejmě dokázali nějak odhmotnit.
Když se to Artos od Xoa dozvěděl, třásl se, jako by měl zimnici. I na Bredu to silně zapůsobilo, ale ten - jak bylo jeho zvykem - dokázal najít v negativních událostech kladnou stránku: "Dovedou odstranit mentální obrazy! Uvědomujete si, jaké tu jsou možnosti pro Mockar? Kdyby nám pomohli, na Mockaru by se dalo zase žít. Jen si to přiznejme. Největším nebezpečím nejsou dragové, ale monstra, která jsme stvořili z jejich fantazie. Jak ale s těmi neznámými navážeme kontakt? Přicházejí z neznámých hlubin vesmíru a jejich úmysly neznáme. Možná jsou krutí a bojechtiví a chtějí Raanu a Mockar pro sebe. Pak jsme ztraceni. Jsme sice telepati, ale jejich mentální impulsy jsou příliš silné. Pokud se na ně budeme koncentrovat, znamená to naši smrt."

"A co by s Raanou dělali?" nadhodil Bral. "Je pro ně příliš velká. I Mockar."
"Možná je Mockar příliš veliký jen pro nás," namítl Artos a bezděky naznačil omyl, kterému padli všichni za oběť, aniž by to tušili. "Každopádně bychom měli poslechnout Marka a radši odstartovat. Tady už není co řešit."
"To se máme vzdát všech plánů do budoucna a dál živořit na Mockaru? Takové existence nejsme hodni," řekl Xo. "Tady na Raaně jsem poprvé cítil, co je to žít. Já se bez boje nevzdám."
"A co chceš tedy dělat?"
Xo se napřímil. "Zkusím s nimi navázat spojení."
Artos zakomíhal tykadly. "To ti zakazuji! Vrátíme se na Mockar a počkáme, co se bude dít. Třeba Raanu jenom prozkoumají a zase odletí. Pak se můžeme vrátit a začít znovu."
Na to Xo neodpověděl. Zachmuřeně se díval na rakety MOCKAR I a II, připravené k okamžitému startu. Stočil tykadla a tím dal najevo, že nechce být rušen. Nikdo nevěděl, nač myslí.

‚ © ‚

O několik hodin později. Slunce stálo vysoko na obloze a příjemně hřálo. Bral na pozorovatelně hlídal, aby se nikdo nepozorovaně nepřiblížil k údolí. Artos a Breda byli v raketách. Oba kluzáky už dávno strčili do hangáru. Kdyby museli náhle odletět, nesmějí po nich zůstat žádné stopy
Xo neměl co na práci, a tak dělal Bralovi společnost. U opuštěné stanice dál stála ta cizí obrovská plochá loď. Kolem ní se pohybovaly obří postavy, ale ke stanici se nepřibližovaly.
"Jsi nespokojený?" zeptal se nakonec Bral a letmo se podíval na přítelovu zachmuřenou tvář. "Proč?"
"Protože vzdáváme jedinečnou možnost. Bojím se mockarských podzemních měst, která nás omezují ve svobodě pohybu, i když nám zaručují bezpečí. Svoboda a nebezpečí jsou mi milejší než vězení a bezpečí. Chápeš to?"
"Chápu. Ale mám povinnosti vůči Státu. Ty ostatně taky"
"A copak není mou povinností udělat něco pro náš lid? Chceme buď Raanu jako novou vlast, nebo Mockar bez dragů a mentálních obrazů. Oni by nám mohli pomoci!"
"Nikdy nebudou souhlasit s tím, abychom dragy vyhubili. Jsou jim příliš podobní."
"Nikdo nechce dragy hubit - kdyby přišlo na věc, zvládneme to i bez cizí pomoci. Ale ty obrazy!"
"Ty si tedy myslíš, že nám prozradí své tajemství?"
"Třeba. Musím to zkusit."
"Ty...?"
Xo prudce pokýval hlavou. "Já. A ty mi pomůžeš." Na chvíli se odmlčel a pozorně se díval na kupole a cizince. Kráčely k nim dvě velké postavy. Jejich cílem byly určitě hory. Pokud půjdou dál stejně rychle, budou u nich za dvacet minut.
"Tamhle přicházejí dva, Brale! Takže odstartujeme, jak jsme se dohodli, abychom jim nepadli do rukou. Já však s vámi neodletím."
Bralovi zaškubala tykadla. "Ty chceš zůstat? Jak si to představuješ?"
"Jednoduše. Počkáme ještě deset minut a pak poběžíme za ostatními. Nebudeme je varovat ani příliš brzy, ani příliš pozdě. Ke startu stačí bohatě deset minut. Ty Artosovi řekneš, že ještě něco dělám ve strojovně, aby nečekal. Nikdo se nesmí dozvědět, že zůstávám."
"Nemůžu přece..."
"Musíš! Pro Mockar a pro naši svobodu! Můj život je ničím proti existenci Mocků. To nechápeš?"
Bral upřeně hleděl do pouště. Dragové se nezadržitelně blížili. Jeden byl o trochu menší než druhý, ale pořád ještě čněl vysoko do oblak. Nakonec zvolna přikývl. "Asi máš pravdu, nevím. Možná to musíš udělat, protože tě znám. Mám pozdravovat Arsu? Smí se dozvědět, co jsi udělal pro něj a jeho generaci?"
"Pozdravuj ho," souhlasil Xo a vstal. "Musíme si pospíšit, abychom nepřišli pozdě. Sbohem, příteli. Kdoví, jestli se ještě uvidíme."
Bral odpoutal oči od obrů, kteří od nich byli už jen deset kilometrů. "Bojím, že už ne... Ale možná ti to vyjde. Sbohem. A - hodně štěstí!" Podali si ruce a dlouze si hleděli do očí. Potom Bral uháněl do údolí a k raketám. Už z dálky signalizoval blížící se nebezpečí.
MOCKAR II už zavřel vchod a čekal, až se zahřejí spalovací komory. Vchod MOCKARU I byl ještě otevřen. Bral se naposledy podíval na Xoa, na vteřinku zaváhal - a pak vylezl po žebříku ke spásnému otvoru.
Xo se za ním díval, zamával mu a zalezl pod jeden převis. Našel jeskyni a zalezl co nejhlouběji, aby unikl žáru.
Minuty se nekonečně vlekly. Motory burácely stále silněji, ale pořád žádný start. Co když si Artos něčeho všiml? Co když se Bral prořekl? Potom jeho pozornost upoutal jiný zvuk. Z druhé strany se blížili dragové. Jejich kroky byly pořád hlasitější a rychlejší. Zároveň se motory rozeřvaly, potom se rakety zvedly od země a zamířily k čekajícímu a spásnému nebi. Dole zůstal Xo, zmítající se mezi strachem a rozhodností.

‚ © ‚

Našli ho a zajali, přesně jak očekával. Možná ho dokonce považovali za zvíře, za neškodné a neinteligentní zvíře. Viděli však startovat rakety a museli vytušit souvislosti. Teď to však nedávali nijak najevo. Strčili ho do jakési velké nádrže z tlustého a ohebného skla, hodili mu do vězení pár stromů a dali se zase na pochod.
Dvacet metrů pod sebou viděl Xo ubíhat skalnatou půdu. Ten stometrový kluzák je už čekal, ale trvalo ještě hodiny, než nastoupili. Tři dragové se stěží vešli do kabiny, do níž by se klidně dalo přemístit celé město. Z letu Xo moc neměl, ale pak ho zase zvedli a přenesli do vlastní lodi. Poměrně bezohledně ho hodili do velké obdélníkové prostory z

průhledného materiálu a zatím se o něj nestarali.
Vězení mělo rozměry osm krát šest metrů a hladké, desetimetrové stěny. Na nějaký útěk nebylo ani pomyšlení. Drag mu naštěstí nezapomněl dát pár stromů a keřů s poživatelnými listy. Hladu a žízně se bát nemusel.
Skleněné vězení stálo na plošině, která byla nejméně dvacet metrů nad zemí. Místnost sama byla nekonečně veliká a vysoká, osvětlovala ji obrovská umělá slunce, která zároveň vydávala značné teplo. Nikdo se o něj nestaral. Venku už určitě nastala noc. Xo se pokusil usnout, ale byl příliš vzrušen. Nakonec si však přece jen zdřímL a probudil se, až když lodí zaduněly kroky dragů.
Předžvýkal si porci kaše a spolkl ji. Když vešel onen známý drag, nedal se rušit. Věděl, že mu bezprostřední nebezpečí nehrozí, i když už začínal pochybovat o tom, zda se jeho sebevražedná mise setká s úspěchem. Shora mu podali misku s čirou vodou. Xo sice žízeň neměl, ale aby dragovi předvedl svou inteligenci, napil se. Potom spatřil, jak k němu klesá obrovská ruka. Znehybněl, ruka ho patrně uchopila a vytáhla. Lehoučce přistál na té velké hladké ploše bez hranic.
Xo se choval klidně a vyčkávavě. Ohromné dragovy oči na něj nepřetržitě hleděly. Vznášely se nad ním jako obrovské diamanty, které jako by svítily zevnitř. Pod nimi byl beztvarý nos, jejž od úst dělila pevná masitá část. Stejně tak vypadali dragové na Mockaru. Tyhle dvě rasy jsou určitě spřízněné. Jak je ale možné, že jedna je tak primitivní a druhá zase zjevně inteligentní?
Xo si vzpomněl na svou misi. Soustředil se jak jen mohl a zkoušel navázat telepatický kontakt. Namířil na draga tykadla a usilovně myslel na všechny možné mírumilovné věci, jaké ho napadaly. Možná mu obr nerozuměl, ale měl by to aspoň cítit. Pak ale drag vzal dva kovově se lesknoucí předměty, jeden položil na stůl a druhý zvedl před oči.
Xo se zděsil, když spatřil obrovsky zvětšenou panenku. Že by existovaly optické dorozumívací možnosti, o nichž Mockové ani netuší? Sebral veškerou odvahu a pohled opětoval. Nestalo se však nic, z čeho by se dalo usoudit na porozumění. Že by se ho ten cizinec pokoušel hypnotizovat? Zbývala jediná možnost.
Xo zesílil příjem pro materializační centrum. Jestliže nevychází přímý kontakt, snad pomůže médium. Je přece tak snadné uskutečnit hrůzyplné fantazie nějakého draga! Tak proč to jednou pro změnu nezkusit s příjemnějšími a laskavějšími vzpomínkami? Tím by prokázal svou dobrou vůli. Jeho mozek převzal dragovy myšlenky, mechanicky je zpracoval, setřídil dojmy - a vytvořil obraz.
Přímo za dragem vznikl další drag, ale samičí. A pak přišlo to velké, nepochopitelné překvapení. Místo aby se drag z Xoova daru radoval, vylekal se málem k smrti a omdlel.
Xo toho využil, přeběhl na kraj plošiny a hledal únikovou cestu. O pět metrů níže na desku navazovala další. Jednoduše na ni spadl. Odtud spadaly dolů štíhlé sloupy. Xo je objal pažemi a nohama, sjel po nich do hlubin a zmizel pod mohutnou kovovou konstrukcí. Prostor mezi podlahou a stropem činil metr. Byla tam tma a měl pocit bezpečí. Onen úkryt dokonce trochu připomínal podzemní města na Mockaru.
Artos se pozoruhodně ovládal, když mu Bral prozradil, že Xo zůstal na Raaně. Astronom vyšel s pravdou ven, jakmile MOCKAR I pronikl raanskou atmosférou a se stále větší zrychlením pronikal do kosmu.
"Chce s nimi navázat kontakt? Blázen! Bloud! Jakékoli dorozumění je nemožné, vždyť to víme. Dragy nikdy ani nenapadne nějaká spojitost mezi Xoem a stanicí, natož raketami. Oni ho - já to klidně řeknu - až ho najdou, tak ho jednoduše rozmáčknou."
"Vždyť to jsou inteligentní dragové," namítl Bral na obhajobu přítele. "Nemůžeme je srovnávat s těmi našimi netvory"
"Ale stejně je to nesmysl," trval na svém Artos. "Kdyby se mu je aspoň podařilo na Raaně zadržet, nebo je přinutit, aby přerušili expedici a vrátili se tam, odkud přišli! Byl bych nerad, kdyby dorazili na Mockar."
"S tím ale musíme počítat, Artosi. A já bych to dokonce uvítal. Nezapomeňte, že dovedou rušit mentální obrazy Kdyby nám prozradili jak na to, vyřešily by se tím všechny naše problémy"
"Nemají důvod nám pomáhat."
Na to Bral neodpověděl. Měl dost práce s výpočtem kursu a korekturami. Xoova nepřítomnost sice nebyla zase tak vážná, ale i těch pár jeho povinností za něj museli zastat. Dvacet kilometrů vedle nich letěl MOCKAR II a daleko před nimi namodrale svítil Mockar.
Za další dva dny se podstatně zvětšil. Potom rakety proletěly kolem měsíce a přistáli na připraveném prostranství mezi podzemními městy Spojených královen.
Na okraji obřího lesa se potulovalo pár dragů a sledovalo sestup lodí. Rozdíl mezi nimi a oněmi cizinci, kteří přistáli na Raaně, byl patrný už na první pohled. Oblečeni byli jen nejnutněji do kůží divoké zvěře a opírali se o těžké kyje. Kůže držely pohromadě hrubě spletenými provazy. Na bocích se jim houpaly primitivní kamenné sekery, nebo je drželi v mocných pěstech - sekery z obroušených kusů skály o ploše několika čtverečních metrů. Dělostřelecké baterie na kraji prostranství vypálily několik salv. Tříštivé náboje vybuchly těsně před potulujícími se divochy a zahnaly je do lesů. Rakety zajely pod zem. Nad nimi se uzavřel maskovaný betonový strop - jediná známka toho, že na této planetě existuje jakási civilizace. Většina Mocků ani netušila, jak to vypadá na druhé straně jejich světa, ale to byl jeden z velkých úkolů, který čekal na dorůstající generaci.

‚ © ‚

Den nato se Bral vrátil na univerzitu. Velitelé kosmické expedice zatím shrnovali výsledky operace a předkládali závěry Senátu Města, který je zase předal Radě Spojených královen.
Třída se za tu dobu nezměnila. Jeho první pohled platil studentu Arsovi, jehož černé oči leskly nadšením nad zdařeným kosmickým letem. Podle napjatých tykadel bylo vidět, jak je na astronomovo vyprávění zvědavý
Bral měl tykadla dosud stočená. Nechtěl, aby studenti věděli, co si myslí. Nemohl si pomoci, ale myslel na Xoa, který zůstal na Raaně. Jak dopadl? Měla jeho oběť smysl? Žije ještě? Myslel na to, že tady před ním sedí jeho syn, s nímž Xo

udržoval zakázaný styk.
Bral si najednou uvědomil, že staré zákony Mocků je potřeba zrevidovat, jinak Mockové vymřou na citový chlad. Chlad sice konzervuje, ale znamená i stagnaci. V žádném případě pokrok. Bytí Mocků spočívalo na ryze vědecké korektnosti a přirozené nutnosti. Účel světil všechny prostředky. Stát byl rodina a rodina byla Stát.
Bral začínat přítele chápat. Neměl Xo pravdu, když označil život na Mockaru - lépe řečeno pod Mockarem - za nesnesitelný? Ale je příčina schematizovaného bytí skutečně v tom, že žijí pod zemí? Změnil by se stát a život, kdyby se vrátili k životu na povrchu?
Bral potřásl hlavou, rozbalil tykadla a podíval se na studenty. Na žádného déle - ani na Arsa. "Naše expedice se vrátily, mí mladí přátelé, a nikoli bez výsledků. Planeta Raana je úžasný a svobodný svět, na níž budoucí generace Mocků naleznou nový domov. Průzkum ještě neskončil a nikdo nemůže říct, jak bude vypadat budoucnost. Jak všichni jistě víte, setkali jsme se na Raaně s příslušníky jiné kosmické civilizace - bohužel s příbuznými našich dragů. Možná jsme zatíženi dědictvím minulosti a máme zakořeněnou představu, že všechny obrovské bytosti vzbuzují hrůzu... Prostě se nám nepodařilo s těmi cizinci navázat kontakt. Ale všechno po pořádku.
Znáte okolnosti, za jakých jsem byl vybrán k účasti na expedici..."

‹ © ›

Hodina utekla jako voda a studenti bez dechu poslouchali. Když Bral vyprávěl o velké oběti lékaře Xoa, zazářily jim hrdě oči, ale v Arsových bylo ještě něco jiného než hrdost. Nedalo se poznat, na co Arsa myslel, protože stočil tykadla.
Ví Arsa, že Xo je jeho otec? Vždy stejně tak to mohli být Artos, Mark nebo Breda... Bral ještě chvíli váhal, ale pak se rozhodl, že poruší zákony a splní přítelův odkaz. Ať se Xoovo poslední přání uskuteční.
Když Arsa spatřil, jak na něj Bral kývá, skryl své překvapení. Došel k učiteli, uklonil se mu a rozvinul tykadla.
"Musím ti říct něco důležitého, Arso. Přijď večer ke mně. Však víš, kde bydlí kantoři."
"Ale... To je přece zakázané."
"Měl bys totiž přidat v píli. V zájmu Státu ti musím dát pár dobrých rad. Ber to jako doučování."
Aniž si to Bral uvědomil, mluvil důvěrněji. Arsa jako by si toho nevšiml a nedokázal potlačit svůj údiv. "Takže nejste spokojen s mými výsledky?"
"Dneska večer," opakoval Bral netrpělivě. Pár studentů už zpozornělo a dívalo se na ně. "Čekám tě."
Dál si Arsy nevšímal, vyšel ze třídy a šel se připravovat na další hodiny

‹ © ›

Den uběhl jednotvárně, i když Bral musel odpovídat na zvědavé otázky studentů i učitelů. Všichni chtěli slyšet z první ruky, co se na Raaně stalo a zda tam jsou skutečně dragové, jak stálo v oficiálním komuniké. Bral jejich zvídavost ukojil jak jen mohl, a když po vyučování mohl konečně domů, vydechl si úlevou.
Z přihrádky si vyzvedl mísu kaše, bez chuti pojedl a prázdnou ji vrátil do přihrádky. Stiskl knoflík, pás se rozjel a odvezl misku k automatické myčce.
Co mu vlastně na tomhle životě nesedí? Copak nemá vše co potřebuje? Stát se o něj vzorně stará. Může existovat jiná myslitelná forma státu? Svoboda? Ale co je to za zmatený pojem! Kam by svoboda vedla, kdyby ji Mockové dostali? Kdyby si každý mohl dělat co chtěl, vznikl by spíš chaos. Co kdyby například Bral už nechtěl učit? Stát mu přece umožnil vzdělání a za to teď vyžaduje jeho služby. Bylo by správné, kdyby najednou nechtěl pracovat? Tohle si představoval Xo pod pojmem svobody? Nebo něco úplně jiného?
Povrch, slunce! Určitě je to část oné svobody, o níž snil Xo. Dýchat vzduch na povrchu, nefiltrovaný a bez chemických přísad. Nebýt pořád obklopen čtyřmi stěnami, ale vidět volnou oblohu - i to by patřilo k oné vytoužené svobodě.
Pouze to? Nemyslel Xo spíše vlastní podstatu Státu, když mluvil o doživotním vězení Mocků? Nebyl to onen klid a pořádek, který Bral až dosud tolik obdivoval, ale Xo jej považoval na nesvobodu a donucování?
Astronom potřásl hlavou a dával si pozor, aby měl stočená tykadla. Kdyby někdo takové myšlenky zachytil, nečekalo by ho nic příjemného. S dragy se zacházelo obezřetně, ale v zacházení s Mocky neznali Mockové milost. Kdo se postavil proti vládnoucímu pořádku, byl mrtev. Polili ho páchnoucí kapalinou, které se už nemohl zbavit, a vystrčili ho na povrch. Žádné město takového Mocka nepřijalo, nikdo mu nepomohl, protože by se vystavoval nebezpečí. Nepřítel jednoho města se automaticky stával nepřítelem všech ostatních. Nešťastníka se pak ujali dragové. Mock na svobodě byl vydán nemilosrdné smrti. Takže pro Mocky znamená svoboda smrt...?
Bral zaslechl ostýchavé zaklepání na dveře. Trhl sebou a vzpomněl si na schůzku. To přišel Arsa.
Student vstoupil s nataženými tykadly a chtěl Brala pozdravit, ale astronom udělal něco zvláštního - něco, co se dělo jen velice zřídka a nevidělo se rádo. Natáhl tykadla a obemkl jimi Arsova. Při tomto intimním dotyku nemohl přijímat myšlenky nikdo jiný než oni.
"Vítej, Arso. O tomhle setkání se nesmí nikdo dozvědět. Kdyby něco, dával jsem ti soukromou hodinu astronomie. Rozumíš?"
Arsa zmateně přikývl. Opatrně se posadili.
"Jednou jsi mi říkal, že znáš svého otce. Rovněž jsi věděl, že patří mezi ty, kdo pracují na kosmických letech."
"Zúčastnil se expedice na Raanu," potvrzoval pyšně mladý Mock.
"Ano, to je pravda," přikývl Bral a dost dobře nevěděl, kde začít. "Nechci na tebe tlačit a klidně si můžeš všechna

tajemství nechat, ale musím ti něco říct. Mám tě pozdravovat od otce. Byl to můj přítel."
Arsa chtěl vyskočit, ale propojená tykadla mu v tom zabránila.
"Vy znáte mého otce?"
"Znal jsem ho," opravil ho Bral. "Tvůj otec je Xo. Hrdina našeho lidu. Sám mi řekl, že jsi jeho syn. Miloval tě."
"Miloval mě?" Arsovy myšlenky kolísaly mezi údivem a radostí. "Vždyť mě vlastně vůbec neznal. Pouze jednou..."
"Byl jsi však jeho syn a to mu stačilo. Možná má ještě jiné syny, ale rád měl jen tebe. Všichni máme nějaké děti, to je naše povinnost. Pouze je neznáme - i to patří k našim povinnostem. Nemilovat, Arso, je naší první občanskou povinností. Patříme Státu, stejně jako mu patří i naše děti. Ach, tvůj otec měl pravdu..."
"V čem...?"
Bral si uvědomil, že možná zašel až příliš daleko. Má toho mladého člověka otrávit myšlenkami? Názory, jež zastával jeho otec? "Měl pravdu, když tě měl rád," vyhnul se tématu. "Přál si, abys pokračoval v jeho práci. Máš se stát astrolékařem. A já ti v tom pomůžu, protože mé přátelství s tvým otcem má najít pokračování v tobě."
"Já vaším přítelem?"
"A proč ne? Copak má v přátelství věkový rozdíl nějaký význam? Tvůj otec měl, Arso, spoustu myšlenek. Byl přesvědčen, že bys mu rozuměl. Rovněž pochopíš, proč udělal to, co udělal. Všechno ti vysvětlím, ale nikdo se nikdy nesmí dozvědět, kdo tvůj otec ve skutečnosti byl a co ti po mně vzkazuje. Jsi dost starý, aby ses to mohl dozvědět. Ale dovol mi jednu otázku. Jsi šťastný ve svém..., v našem životě?"
"Šťasten? Žiju jako všichni ostatní. Proč byl měl být šťasten a proč bych měl být nešťasten?"
"Tvůj otec ale chtěl, aby všichni věděli, že jsme šťastní. Vidí pro Mocky dvě možnosti: Buď zabít všechny dragy a vrátit se na povrch, nebo se vystěhovat na Raanu, kde bychom mohli žít svobodně a volně."
"A co ti neznámí?"
"Zkoušel s nimi navázat kontakt. Možná se ještě dozvíme, jak to dopadlo. Když cizinci přiletí i k nám a pomůžou nám odstranit mentální obrazy, které už nedokážeme ovládat - třeba se pak nějak vypořádáme i s dragy."
Arsa měl velké a kulaté oči, které jako by viděly do budoucnosti. "Vyprávějte mi, prosím, o tátovi..."

‚ © ‚

Cizinci přistáli o pár dní později. Jako by je vedl jakýsi neklamný instinkt, zřejmě je přitahoval kosmodrom. Gigantická loď několikrát zakroužila nad ponornými výtahy a podzemními hangáry. Potom kamsi zmizela a za hodinu se opět vrátila. Nakonec přistála na okraji lesa a nehybně tam stála jako obrovská hora lesklého kovu.
Pozorovací teleskopy Mocků se opatrně vysunuly Televizní kamery zabíraly létací monstrum a elektronicky přenášely obraz do podzemních měst, kde jej každý mohl jasně a zřetelně sledovat na obrazovce. Spojení mezi městy fungovalo výtečně. Cizí loď seděla přesně v centru sedmi podzemních sídlišť, takže ji mohli pozorovat ze všech stran. Přistání však bohužel neproběhlo beze ztrát.
Osmé město se nacházelo přesně pod ocelovou horou, jejíž teleskopické nohy se zabořily hluboko do země. Na některých místech se stlačil masivní strop nad obytnými čtvrtěmi, místy až dvacet metrů pod povrch. Budovy se zhroutily, zahynulo nejméně dvě stě Mocků a ventilační šachty se zasypaly. Většina obyvatel postižených oblastí unikla do hlouběji položených částí města, ale ostatní zase na povrch, čímž se dostali z deště pod okap.
Dragové v lese se zatím vzpamatovali z překvapení. Cizí loď patrně považovali za technický zázrak nenáviděných Mocků, možná za provokaci. Vyřítili se z lesa, mávali kyji, vrhali oštěpy a marně se pokoušeli dostat se tomu netvoru na kůži. Přitom bezohledně zašlapávali prchající Mocky.
Obyvatelé měst, která zatím byla v bezpečí, museli bezmocně přihlížet katastrofě. Nemohli se bránit, protože nikdo nevěděl, jak by na to cizinci reagovali. Hodně jich zavíralo oči, když viděli, jak se někteří dragové shýbají, sbírají mrtvé a raněné Mocky a házejí si je do mošen u pasu.
Takovou příležitost už dlouho neměli. Jako by úplně zapomněli na podivnou loď.
Senát si povolal osm astronautů do pozorovacích center jako experty. Bral měl to štěstí - či neštěstí - že mohl zůstat ve svém městě. Odtud, pouze deset kilometrů od kovového obra, sledoval všechno do každičké podrobnosti. Zděšeně přihlížel jak dragové zapomněli oč jim původně šlo, a s nenávistně planoucíma očima se vrhali na bezbranné Mocky. Brašny se jim rychle plnily.
Děsivá teorie, že dragové jsou masožravci, se tak plně a hrůzně potvrdila. Ještě nikdy se pouhá domněnka nestala tak zřetelně strašnou jistotou. A cizinci nečinně přihlíželi.
Bral najednou pocítil nesmiřitelnou nenávist proti komukoli, kdo vypadal jako drag. Copak jsou ti neznámí něco jiného než ti divocí obři z lesů? Nepocházejí ze stejného druhu, třebaže je dělí pár tisíciletí civilizace? Ne, Mockové a dragové si nikdy nemohou rozumět. Xo se obětoval zbytečně.
Konečně došlo k tomu, na co tak dlouho čekal. Na boku ocelové hory se odsunula část lesklého pláště. Za ním byla vidět temná místnost, v níž se pohybovaly stíny velkých postav. A potom jeden z cizinců vystoupil. V ruce držel lesknoucí se paprskomet s dobře šestimetrovou hlavní. Nebojácně sestupoval po schůdcích a mával na dragy.
Dragové ustali ve své činnosti a obrátili k němu pozornost. Když spatřili, kdo proti nim stojí, ruce se zbraněmi jim poklesly.
Vzájemná podoba byla úžasná. Dva dragové si hleděli do očí. Lišili se jen oděvem a výzbrojí, jinak si byli tak podobní, jako by je ani nedělily hlubiny kosmu. Bral musel sám uznat, že onen cizinec zachránil život několika, Mockům, kteří mohli rychle utéct do bezpečí.
Vedle normální obrazovky se na menších akusticko-optických obrazovkách objevily podivné znaky - vlnovky ubíhající rychle zleva doprava. Prudce se měnily a kolísaly nahoru a dolů. To byla řeč cizinců a domácích dragů. Takže už spolu

hovoří...
První kontakt však zřejmě neprobíhal úplně hladce. Jeden drag zvedl kyj a rozběhl se na cizince. V tu chvíli se však ve východu ukázal další, který na útočníka okamžitě namířil. Zableskло se, drag sebou praštil na zem a mlátil kolem sebe. Ostatní zděšeně ustoupili.
Z lodi už vystoupili tři cizinci a stáli proti smečce divokých dragů. Když sražený vstal, divoši už nezaútočili.
Zatím už první z uniklých Mocků dorazili k nouzovým vstupům do města. Celí vyčerpaní sjeli po skluzavkách a skončili v rukou zdravotníků. Vory je odvezly na nejbližší střediska, kde se jich okamžitě ujali lékaři.
Politici a vědci v pozorovacích kupolích však se stále rostoucím zoufalstvím přihlíželi, jak cizinci a dragové uzavírají přátelství.

‚ © ‚

Druhý den se zjistilo, že student Arsa chybí. Nikdo si nevzpomínal, že by ho ráno viděl ve společné ložnici. Okamžitě se rozběhlo pátrání, ale bezvýsledně.
Oznámili to Bralovi, který jen stěží potlačoval úlek. Unaven seděl u obrazovek pozorovací centrály a viděl, že se jeho obavy potvrzují. Jakýkoli pokus o kontakt s těmi cizinci vede nevyhnutelně ke katastrofě. Ještě včera večer si divocí dragové rozdělali ohromné ohně a shromáždili se kolem nich. Plápolající plameny se odrážely od lesklého pláště cizí lodi. Tři astronauti se přidali k divochům, odešli s nimi na lov a časně ráno se vrátili. Jeden z divochů směl vejít do lodě. Dva cizinci zatím někam odletěli se stometrovým kluzákem.
Tak hladce navázaný kontakt cizinců a dragů rozbil všechny naděje Mocků. Měli teď na své planetě proti sobě dva nepřátele, nepočítaje nesmrtelné mentální obrazy, strašící už tisíciletí na povrchu Mockaru.
Bral začínal tušit, kam Arsa zmizel. Pozdě si vyčítal, že patrně zavinil smrt mladého Mocka. Arsovi už nikdo nepomůže, stejně jako nemohl pomoci Xoovi. Arsa byl přece Xoův syn...

‚ © ‚

Arsa však dosud žil. Když se dozvěděl o přistání a strašlivém masakru, který cizinci způsobili - možná za něj ani nemohli - rozhodl se, že splní otcův odkaz. Když všichni spali a mohl si být jist, že si ho nikdo nevšimne, potichu vstal a vykradl se ze sálu. Časový zámek sice nějakou dobu vzdoroval, ale nakonec jej zdolal. Ve městě bylo jako po vymření a postupoval rychle dopředu.
Nemělo smysl jít na to nějakou fintou. Stráže u oficiálních východů by ho prostě nepustily. Arsa věděl o jedné křižovatce ventilace. Bez váhání vlezl do první šachty, z níž proudil svěží a chladný noční vzduch. První metry byly vyloženy hladkými kovovými deskami, dále už byla skála, po níž se mu lezlo pochopitelně snadněji. Šplhal skoro kolmo vzhůru, ale bylo to jednodušší, než očekával.
Nevěděl jak dlouho lezl, ale nakonec hlavou narazil do očekávané překážky - husté kovové mříže. Když spatřil vzdálené hvězdy, o kterých tolik slýchal a které znal jenom z filmů a obrázků, spokojeně se usmál. Tak tohle jsou tedy ty hvězdy? Sněním se však, dlouho nezdržoval, vytáhl pilník a pustil se do mříže. Měl dobrý a ostrý nástroj, ale i tak mu trvalo dvě hodiny, než konečně vylezl ze šachty, padl vedle otevřeného otvoru na zem a ztěžka oddychoval.
Venku bylo příjemně chladno; něco úplně jiného než zatuchlý vzduch tam dole. Obloha nebyla úplně jasná. Občas na zem dopadly až pěticentimetrové kapky vody a rozstříkly se na drobné kuličky. Východ ze šachty byl jako obvykle na vrcholku vyvýšeniny, takže se neměl čeho obávat. K cizí lodi to bylo ještě daleko, skoro osm kilometrů. Pokud nepřestane pršet, zahradí mu cestu široké, třebaže nehluboké moře.
Něco si však umínil a taky to udělá - i kdyby ho to mělo stát život. Otcův úkol se musí dokončit, jinak se obětoval zbytečně. Z mraků vyšel měsíc a vrhal přízračné světlo na zpustošenou krajinu. Údolími a širokými strouhami se valila voda, vařila se v bouřlivých vírech a hledala si cestu do rovin, jež zanedlouho přemění v mělká moře. Když se smíří s nepatrnou oklikou, rovině se vyhne a přes nevysoký horský hřeben se dostane na okraj lesa, kde stojí loď.
Propracovával se hustým křovím na břehu bystřiny a dostal se na skalnatou plošinu, kam na něj voda nemohla. Statečně vzdoroval stále sílícímu větru. Vydechl si, když křoví nalevo zhoustlo a chránilo ho před nastupující bouří. Několikrát musel přeskakovat rozbouřené potoky, lézt po kamenech zalévaných vodou, držet se jich, aby ho záplava nevzala s sebou. Potom začal terén opět stoupat a půda byla sušší.
Uplynuly dvě hodiny a Arsa byl na pokraji sil. Měl však před očima cíl, kterého musí dosáhnout, pokud se kdy chce vrátit do města. Ale chce to vůbec?
Teprve teď začal přemýšlet o tom, jak se na tenhle výlet budou dívat učitelé a zvláště pak Senát. Co by na to řekl Bral? Jistě by chápal, proč to udělal, ale znamená to, že by jeho postup schválil? Z jeho názorů se dalo vyvodit, že senáty měst sice plánují navázání oficiálních styků s cizinci, ale nevědí jak na to. Třeba jim vyjde vstříc svým smělým rozhodnutím. Na druhé straně - kdyby otec uspěl, jistě by se už dávno ozval. To znamená, že je v zajetí a Arsa ho musí vysvobodit.
První stromy zvěstovaly blízkost lesa. Strměly až do nízko táhnoucích mračen. Průměr kmene byl často až dvacet metrů, ale kůra byla tak drsná a rozpraskaná, že se v ní nebo na stromech mohl v případě pronásledování schovat.
Přestalo pršet, i bouře se zřejmě vyběsnila. Stále častěji se ukazoval měsíc a bledým svitem zaléval neskutečnou krajinu. Mnohem výše než lesní stromy se proti tmavému obzoru zvedal obrys cizí lodi. Vpravo před ní ještě hořel oheň dragů. Tu a tam u něj někdo přešel. Dragové u ohně už usnuli.
U lodi byl klid. Vysoko nad zemí viděl oválný jasně osvětlený otvor. Za ním zřejmě sedí někdo z těch cizinců a drží stráž. K němu se Arsa nemohl v žádném případě dostat. Ostatně k čemu by to teď v noci taky bylo?

Kradl se dál k vyhasínajícímu ohni. Teplo mu dělalo dobře a cítil, jak se mu z údů vytrácí vlhkost a chlad. Možná by nebylo špatné, kdyby tu chvíli počkal. Dragové spí. Až se prohřeje a uschne, bude svět vypadat úplně jinak.
Když se Arsa rozhodl, na východě už šíralo. Pokud se chce dozvědět něco o otcově osudu, musí se dostat do lodi. Třeba se dá vylézt po těch mohutných kovových rourách, na nichž spočívá trup lodi a které zničily půlku města.
Vzdálil se od ohně, u nějž společně se spícími dragy strávil noc. Ležící obři připomínali hory masa a byli přikryti kůžemi z domácích čtyřnožců. Občas se ve spánku pohnuli. Kolem se povalovaly ohromné a primitivní zbraně. Kyje, oštěpy i pár luků s více než dvacetimetrovými šípy. Těmi s jistým úspěchem lovili čtyřnohé šelmy, ale proti útočícím mentálním obrazům byly naprosto neúčinné. Tady pomohl jedině rychlý útěk.
Arsova ruka nahmátla cosi jiného než vlhkou zemi nebo kámen. Bylo to poddajné, a přesto pevné. Uvnitř se něco hýbalo. Zmocnilo se ho zlé tušení. Rozbalil tykadla a hledal uzávěr lovecké brašny.
"Kdo jste?"
"Mockové!" přišla velice rychle odpověď. "Loď nám zničila město. Utekli jsme, ale chytili nás dragové. Zachraňte nás, jinak jsme ztraceni!"
"Zachovejte klid, přátelé. Kolik vás je?"
"Asi dvacet. Ostatní včera večer..."
Mentální impuls vyhasl, ale Arsa tušil, co mu chtěli říct. Dragové ty Mocky prostě sežrali. Cizinci jsou však civilizovaní a technicky mnohem dál než Mockové. A kdyby se dozvěděli, že dragové zabíjejí inteligentní bytosti, aby je snědli, určitě by se s nimi nepřátelili.
"Počkejte, našel jsem závěr. Potrvá to jen pár minut. Zachovejte klid. Ten vak je u opasku jednoho draga. Kdyby si toho všiml..." Nedořekl a snažil se uvolnit konopnou smyčku, jíž byla brašna zavázána. Uzel byl sice primitivní, ale pevný. Provaz byl navíc silný skoro jako jeho ruka.
Aby se mu lépe pracovalo, zase stočil tykadla. Bohužel mu ušly další myšlenky nešťastného Mocka. Aspoň si tak zatím ušetřil trpké zklamání. Konečně uzel rozvázal. Vznikl úzký průchod a v tom se objevila hlava prvního Mocka.
"Jste volní," signalizoval Arsa a ustaraně vzhlédl k jasné obloze. "Honem do nejbližšího města! Dragové se brzy probudí a všimnou si, že jste utekli."
"Jak se jmenujete?" zeptal se někdo a skoro něžně se tykadly dotkl těch Arsových. "Každý musí vědět, kdo byl ten statečný a vplížil se do tábora netvorů."
"Jsem Arsa," odpověděl a spěchal pryč. O díky zachráněných se nezajímal. Věděl, že si cestu do bezpečí už najdou sami. Měl však před sebou ještě úkol, a kdyby při jeho plnění zemřel, už teď jeho smrt nebude zbytečná. Zachránil dvacet Mocků před jistou smrtí.
Povrch mohutných podpěr byl drsnější než čekal. Prsty se snadno zachytával, ani nemusel používat malé a zakrnělé přísavné polštářky, zděděné po dávných generacích. Podpěry stály našikmo, což mu šplhání ještě usnadňovalo.
Na jednom silnějším prstencovitém místě si dopřál odpočinek. Zemi měl teď čtyřicet metrů pod sebou, ale zbývalo mu ještě dvacet metrů k trupu lodi. Na místě, kde podpěry končily, obíhala kovovou horu široká obruba.
Opatrně vytrčil tykadla a pokoušel se zachytit vzdálené a slabé impulsy Všude však byl klid. Jeho útěku si patrně ještě nikdo nevšiml. Šplhal dál, dostal se na tu obrubu, jež byla široká celý metr, a pokračoval po ní. Nad ním se klenula hladká kovová plocha. Ani s přísavnými polštářky se na ní nemohl zachytit. Takže dál!
Nedaleko osvětleného otvoru pruh náhle končil. Dolů vedl neuvěřitelně velký žebřík se třemi příčlemi. Na Arsově úrovni končil u zavřených dveří širokých dvacet metrů a vysokých snad i čtyřicet. Východ.
Pokud se do té lodi chce dostat, jeho jediná šance je v těchto dveřích. Přes den budou jistě otevřeny V příhodném okamžiku snad přeběhne přes práh. Potom ho ale čeká to nejobtížnější. Loď je nesmírně veliká - více než čtyři sta metrů vysoká a šest set široká. Kolik tak může mít místností? Pokud si nedá pozor, nějaký obr ho omylem zašlápne... Nebylo by rozumnější se jim ukázat?
Nakonec si řekl, že to ponechá náhodě. Nejdříve si tady venku musí najít dobrý úkryt, kde ho nikdo neobjeví a z něhož bude moci pozorovat. Přímo před uzavřenými dveřmi našel výstupek, dosti velký, aby ho chránil před pohledem zdola. Ale kdyby někdo stál přímo pod žebříkem a podíval se nahoru...
Stočil tykadla a zalezl do škvíry. Bylo velice nepříjemné jen tak nečinně sedět, ale co jiného mu zbývalo? Hlavně že je prozatím v bezpečí.
Nejdříve se probudili dragové u ohniště. Líně vstali, znovu rozdělali ohně a dopekli si zbytek masa. Z nedaleké řeky si v hliněných nádobách nanosili vodu. A pak...
Cítil, jak mu vynechává srdce. Jeden drag opatrně rozvázal brašnu a zajel do ní ohromnou prackou. Za chvíli se vynořila. Mezi prsty držel bezmocného Mocka, který zoufale kroužil tykadly a vysílal volání o pomoc. Arsa je zachytil, ale nemohl nic dělat. Třeba by mohl vytvořit mentální obraz, ale to by mu překazilo všechny plány.
Nouzové volání náhle utichlo, protože drag utrhl Mockovi hlavu. Poškubávající se tělo položil na kámen hned u plápolajícího ohně. Pak zajel rukou do brašny znovu.
Arsa stočil tykadla a zavřel oči. Má generace musí uvažovat jinak, uvědomil si. Máme pouze jedinou budoucnost - nasadit všechny technické prostředky a dragy vyhubit. Zbytek by mohli udělat cizinci, hlavně odstranit mentální obrazy. Potom na Mockaru konečně zavládne klid a mír. Musí jim vysvětlit, že dragové jsou masožravci. Civilizovaným rasám se přece maso hnusí. Cizinci se automaticky musí dragů štítit a proto Mockům pomohou. Takhle se Arsa utěšoval a připravoval se na dlouhé čekání.

‚ © ‚

Brala v poledne vystřídali a směl se vrátit na pokoj. Vyučování toho dne už nepokračovalo, ale obrazovka ho spojovala

se Senátem a s ostatními astronauty, takže stále věděl o všem, co se děje. Dopoledne dva cizinci opustili loď a přidali se k čekajícím dragům, kteří dřepěli u ohňů a zjevně se chystali pokračovat ve včera započatém hodování. Kamery neukazovaly dost jasně co se u ohňů dělo, ale jedno bylo jisté: mezi cizinci a dragy rozhodně nevládlo nepřátelství.
To byla pro Mocky těžká rána, ale mělo být ještě hůř. Slunce se opět sklánělo k západu a u jedné šachty požádalo o přijetí dvacet Mocků. Když prokázali, že pocházejí z onoho napůl zničeného města, pustili je dovnitř. Jejich mluvčího hned předvedli před Senát. Když Bral slyšel o Arsovu činu, byl na něj hrdý a měl z něj radost. Senát sice o jeho útěku smýšlel jinak, nicméně musel uznat, že část provinění už napravil. A pak přišlo to nejděsivější zklamání.
"Opustil jsem probořenou část města poměrně pozdě," informoval otřesený Mock. "Dragové právě uzavřeli s cizinci mír a rozdělali oheň. Viděl jsem množství rozšlápnutých Mocků, ale nemohl jsem jim pomoci, i když někteří byli ještě naživu. Pokusil jsem se dostat do blízké stepi s vysokou trávou, ale neměl jsem štěstí. Když jsem se plazil přes jednu skalní plošinu, objevil mě drag. Z nebe se snesla obrovská ruka a sevřela mě. Chtěl jsem ho kousnout, ale strčil mě do pytle, kde už byly více než tři desítky mrtvých, raněných i zdravých. Měl pěknou kořist. Asi za hodinu, to už byla tma, vytáhl drag přes deset Mocků - většinou mrtvých - a pytel zase zavřel. Tušili jsme, co se bude dít. Zoufalé signály nám sdělovaly co se stalo. Drag zajatce usmrtil a upekl si je na ohni." Mock se odmlčel.
Bral ležel na posteli a díval se na obrazovku. Senátoři se ani nehnuli. Čekali, až se Mock vzpamatuje.
"Volání o pomoc nakonec umlklo. Zkoušeli jsme pytel prokousat, ale materiál byl příliš silný. Nepovedlo se to. Přišla noc - a tu se ukázal Arsa a osvobodil nás."
Jeden senátor se naklonil dopředu. "A kde Arsa zůstal? Proč se nevrátil s vámi?"
"To nevíme. Ani nečekal na dík. Působil dojmem, jako by měl před sebou ještě nějaký úkol. Tak rychle se vzdálil. Viděli jsme jen, že mizí směrem k té cizí lodi."
Bral zavřel oči. Tušil, co Arsa zamýšlí. Chtěl dokončit otcovo dílo. Možná ho chce vysvobodit, pokud je ovšem ještě naživu. Jestliže Arsu nikdo nechápal, pak Bral ano.
Přetažený Bral nakonec usnul, ale k večeru ho vzbudil poplach. Všech osm astronautů svolávali do Senátu. Došlo k nečekanému obratu. Dal si studenou sprchu a pěšky dorazil do správní budovy, v níž pod silnou ostrahou sídlila královna a věnovala se potomstvu. O politiku se starat nemusela, pouze o děti.
Ve velké zasedačce už na něj čekali senátoři. Byl poslední. Chvatně se omluvil, pozdravil Senát a kolegy, přidal se k nim a zjistil, že všichni vědí tolik co on. Předsedající senátor navázal obrazové spojení s připojenými městy. Ruce i tykadla se mu při tom třásly. Byl silně nervózní. Nakonec se obrátil k hostům a sdělil: "Došlo k nečekanému zvratu. Připravte se na dvojitý šok. Ten první, jak vás mohu ujistit, je radostnější. Regole, přiveďte navrátilce."
Všechny zraky se upřely na dveře. Regol je otevřel. Chvíli byly prázdné a temné, a potom někdo vešel. Kulhal. Jedno tykadlo měl urvané, druhé mu schlíple viselo dolů. Byl to Xo.
V sále zavládlo vzrušení. Vyměňovaly se signály a na chvíli zavládl notný zmatek, zvláště mezi astronauty. Artos se prodral ke Xoovi a potřásl mu rukama. Xo si to netečně nechal líbit. Artos zmateně ustoupil a vrátil se k ostatním.
Senát požádal o klid. Zase se posadili. Regol dovedl Xoa na pódium, kde se posadil na připravenou židli. Zvědavých pohledů si nevšímal. Předsedající senátor napřímil tykadla k přítomným. "Ano, Xo se vrátil. Vzdálenost mezi Raanou a Mockarem urazil v lodi cizinců a už nám popsal veškeré technické detaily. Jasné je, že cizinci jsou technicky daleko před námi. Tudíž nemá smysl na ně útočit. Dokonce i mentální obrazy, jak už jistě víte, dokážou zneškodnit. Dále je jisté, že s dragy navázali přátelské styky, třebaže je dělí věky civilizačního vývoje. Ale pořád existovala alespoň slabá naděje, že se s nimi shodneme aspoň na neutralitě. Bohužel i tuto naději musíme definitivně pohřbít. Xo nám přinesl zdrcující zprávu. Bourá naše veškeré naděje na mírovou budoucnost a znamená konec naší civilizace."
Senátor se posadil a pohledem vybídl Xoa k řeči. Lékař přikývl a pohlédl na kolegy, s nimiž strávil radostné chvíle na Raaně. Nejdéle jeho pohled spočinul na Bralovi, telepatický kontakt však nehledal.
Potom přišly impulsy, slabé a stěží srozumitelné. Zbývající tykadlo prostě vynechávalo. Bral mu rozuměl jen s potížemi.
"Cizinci mě zajali a nechovali se ke mně špatně, takže jsem se v prvním okamžiku mohl kojit oprávněnou nadějí, že své úmysly převedu v čin. Nechovali se však jako rovnoprávní partneři při prvním kontaktu s inteligentními bytostmi. Zavřeli mě a pokoušeli se mě jakýmsi podivným přístrojem dostat pod psychickou kontrolu. Nazval bych to hypnózou. Když jsem pohlédl do cizincova obrovsky zvětšeného oka, zachránil jsem se mentálním obrazem. Kupodivu jsem stvořil draga, který se trochu lišil od ostatních. Vyvolal mezi dragy zmatek. Podařilo se mi utéct. Zalezl jsem pod budovu z oceli a zůstal tam, dokud loď neodstartovala."
Xo se vyčerpáním odmlčel a opět se podíval na Brala. V očích měl cosi jako otázku, kterou se neodvážil vyslovit. Po chvíli pokračoval: "V noci jsem vylezl z úkrytu a prozkoumal loď. Moc se mi toho zjistit nepodařilo, ale stačilo to i tak. Znal jsem přesně čas startu a přistání, započítal jsem zrychlení a brzdění. Můžu vám říct, že vzdálenost mezi Raanou a Mockarem urazili rychlostí světla."
Tři velitelé kosmických lodí na sebe s údivem pohlédli. Technici nevěřícně potřásali hlavou, o Xoových slovech však nikdo nepochyboval.
"Ale ani pak jsem se nevzdával naděje," pokračoval Xo. "Doufal jsem, že i po útěku navážu s cizinci kontakt. Třeba pak, až přistanou na Mockaru a poprvé spatří dragy. To bych jim musel vysvětlit, který partner je pro ně vhodnější. Schoval jsem se tedy poblíž výstupu a čekal.
Přistáli jsme a přechodová komora se otevřela. Všechno jsem pozoroval. Dragové na sebe nedali dlouho čekat. Zpočátku se blížili s nepřátelskými úmysly, ale vše se změnilo, když poznali své příbuzné. A stalo se, čeho jsem se obával. Cizinci a dragové uzavřeli přátelství.
Pokud vím, k žádnému pořádnému dorozumění zatím nedošlo. Domlouvali se primitivní znakovou řečí. Ani ti cizinci, kteří jsou tak daleko před námi, neznají telepatii. Pouze jedno zvíře, je asi o polovičku menší než oni, má zřejmě telepatické nadání. A nejen to, jak jsem pozoroval. Každopádně se rychle domluvili a slavili společně u ohňů. A tam se

právě stalo to, co pohřbilo všechny naše naděje.
Dragové využili příležitosti a pochytali Mocky, kteří unikli katastrofě po přistání. Na oslavu byli naši druzi po stovkách zabíjeni a opékáni na ohni."
Artos se nedokázal ovládnout a rozechvělými tykadly sděloval: "To už víme, Xo. Tím jsme získali konečný důkaz, že dragové jsou masožravci. Senát už z toho vyvodil důsledky a předložil návrh zákona, že zabíjení dragů je povoleno. Příště už žádný Mock nemusí mít ohledy. Vyšleme vojska proti dragům a zničíme je našimi nejlepšími zbraněmi. Je to obrana, čistá sebeobrana. To ti cizinci musí uznat, Xo! Pomohou nám smést z povrchu této planety dragy i mentální obrazy"
Xo už několik vteřin vrtěl hlavou. Když Artos dovysílal, pokračoval v hlášení: "To jsem si taky myslel, Artosi, a doufal jsem v to. Ale pak přišla ta hrůza. Cizinci si přisedli k ohňům - a jedli s dragy! Viděl jsem to na vlastní oči. Lezl jsem přes práh otevřeného výstupu. Tu se kovová podlaha rozechvěla pod kroky cizince. Zřítil jsem se skoro sto metrů hluboko, ale mech pád zbrzdil. Už se stmívalo, takže jsem si řekl, že se přesvědčím. Za tmy jsem se pak připlížil k jednomu velkému ohni a vylezl na suchý strom, který vybíhal šikmo nad hlavy cizinců a dragů. Odtamtud jsem všechno viděl a nemohl jsem nic dělat.
Dragové nabídli cizincům pečená zvířata. Cizinci maso přijali a jedli je. Společně s dragy pojídali těla zabitých bytostí. A potom, jako dezert, jim přinesli opékané Mocky. Cizinci nepatrně zaváhali, ale pak si každý vzal. Cizinci, kteří se nám zdáli tak civilizovaní, nejsou o nic lepší než dragové."
Xo domluvil. Zakryl si obličej dlaněmi, aby se nemusel dívat na hrůzou vytřeštěné oči Mocků, jejichž naděje tak krutě zmařil. Do sálu se pomalu navracel klid.
Senát se krátce poradil a potom předseda signalizoval: "Xo svou výpověď odpřísáhl. Tudíž o ní nemůžeme pochybovat. Navazovat s cizinci kontakt nemá význam. Neváhají napodobovat zvyky svých divokých příbuzných. Tímto oznamuji, že Spojené královny už jednomyslně schválily návrh zákona, který zde Artos citoval. Od této chvíle jsou Mockové s dragy ve válečném stavu.
Za dragy však musíme počítat i cizince. Dokud se budou zdržovat na naší planetě, jsou našimi nepřáteli. Jakýkoli pokus navázat s nimi spojení se bude považovat za vlastizradu a trestat smrtí. Ještě ráno svoláme válečnou radu a poradíme se o prvních krocích. Nyní vás prosím, abyste se vrátili do svých příbytků. Schůze skončila."
Všichni vycházeli ze sálu, ale Bral se zdržel. Došel k pódiu a položil ruku na Xoovu paži. Lékař zvedl hlavu a setkal se s Bralovým pohledem, v němž byla jakási tajemná výzva. Jeden senátor se na ně podezřívavě podíval. Bral spojil svá tykadla s Xoovým jediným, aby je nikdo neslyšel.
"Musím s tebou mluvit, Xo. Je to důležité."
Xo přikývl a vstal. Jeden senátor přistoupil k Bralovi. "Co jste chtěl Xoovi?"
"Je to přítel. Byli jsme spolu na Raaně. Jen jsem se s ním zdravil."
"Xo je vyčerpán a půjde do nemocnice. Když si budete přát, dáme vám povolení k návštěvě."
"Děkuji," odvětil Bral a povzbudivě se na Brala podíval. Zamyšleně a plný pochyb se vrátil do svého pokoje.

6

Když Rhodan jednou obletěl třetí planetu, byl si jist, že na tomto světě skutečně existuje inteligentní život. Tři světadíly omývala velká moře, ale nespatřili na nich jedinou loď. Snad se něco skrývalo v rozlehlých pralesích. Ale ani na březích širokých toků, jež protínaly divočinu, neviděli stopu lidských sídel.
Poručík Tifflor vzhlédl od pozorovacích přístrojů. "Přímo pod námi je slabá radiace, veliteli. Mohla by pocházet od raket."
"Dobře," odpověděl Rhodan a kývl na Bullyho. "V tom případě tady přistaneme. Nejlepší to bude na kraji lesa."
GAZELA šla pomalu níž, vystrčila teleskopické nohy a lehce dosedla. Nohy zajely skoro metr do měkké půdy. V centrále byly zapojeny všechny obrazovky, ale venku se nehýbalo nic podezřelého. Rhodan dlouho čekal a nakonec kývl na Bullyho.
"Podíváme se na Betu III, kamaráde. Někde v těch lesích žijí ti, co nás navštívili na Betě IV. Ale brzy už ničemu nebudu rozumět. Jak to, že nenacházíme žádnou civilizaci? Na téhle planetě není jediné město, jediný kosmodrom. Sice jsme viděli pár zvířat, ale to je asi tak všechno. Tiff má pocit, že jednou spatřil kouř, ale mohl se mýlit. Přesto zde ještě včera nebo teprve dnes přistály tři rakety, které za sebou měly interplanetární let. Upřímně se vám přiznám, že tomu skutečně nerozumím..."
"Počkejme," utěšoval ho Bully a zastrčil si za opasek odjištěný paralyzátor. "Už se těším, až se nadýchnu čerstvýho vzduchu."
"Atmosféra podobná jako na Zemi," odečítal Crest z přístrojů. "Teplota osmnáct stupňů, vlhkost vzduchu..."
"Moment!" přerušil Arkonidana doktor Haggard, který nespouštěl oči z obrazovek. "Tamhle jsou!"
Rhodan a Bully se otočili. Na chvíli úplně zapomněli na úmysl vkročit na povrch planety, protože na obrazovce bylo něco mnohem zajímavějšího. Lidé!
"Tak co?" pronesl Tiff hrdě. "Co jsem říkal?"
Nikdo mu neodpověděl. Každý teď na vlastní oči viděl, jak správné bylo poručíkovo pozorování, když poprvé navštívil soustavu Bety Arietis.
Stáli na kraji lesa. Muži oblečení v kůžích, polonazí a se širokým hrudníkem. V rukou drželi těžké dřevěné kyje a dlouhé oštěpy, nebo napínali luky. Mlčky se dívali na loď. V jejich postoji bylo cosi vyčkávajícího. Ale rozhodně se nebáli. Potom zamávali kyji a rozběhli se ke GAZELE.
"Oni útočí," ušklíbl se Bully. "Chtějí nám to nandat těma klackama. Nepřipadá ti, Perry, že se na kosmickou civilizaci

chovají trošku divně?"
Na to Rhodan nic neřekl. Mhouřil oči a tvářil se zamyšleně. Bully ho nemusel upozorňovat, že tu něco nehraje. Tihle divoši v žádném případě nejsou ony inteligence, se kterými se nepřímo setkali na Betě IV.
Útok se náhle zastavil. Z vnějších mikrofonů se neslo vzrušené štěbetání. Pralidé prostě praštili zbraněmi, sehnuli se a cosi sbírali. Zřejmě něco velice cenného. Zvedali to ze země, vzájemně si to ukazovali a pak to strkali do váčků u pasu.
"Zvětšit obraz," přikázal Rhodan Tifflorovi. "Zajímalo by mě, co to sbírají."
Když se obraz zvětšil a zaostřil, doktor Haggard překvapeně vyjekl. Zjistil, co to tam pobíhá po zemi a zoufale se snaží dostat do bezpečí.
"Mravenci!" zašeptal užasle. "Oni chytají mravence!"
Rhodan si oddychl úlevou. "Patrně to jsou velice vzácní mravenci, jinak by přece nepřerušili útok. Bully, půjdeš dvacet vteřin po mně. Nejdříve vylezu z lodi sám. Uvidíme, jak budou reagovat."
Otvor se otevřel, Rhodan do něj vlezl a několikrát se zhluboka nadechl. Potom sestoupil po krátkém žebříku a seskočil na půdu Bety III.
Divoši zanechali sběru. Sáhli po odhozených zbraních a na mravence rázem zapomněli.
Rhodan jednou rukou svíral paralyzátor a druhou na překvapené lidi přátelsky mával. Zhruba deset vteřin vládl naprostý klid, potom opět zaznělo vzrušené štěbetání. Mluvili jeden přes druhého, hrozili kyji a jeden se rozběhl přímo na Rhodana, který klidně vyčkával.
Právě v té chvíli se v otvoru ukázal Bully. Neměl však takovou trpělivost a shovívavost. Zvedl zbraň a muž s kyjem bezvládně klesl k zemi pod zásahem paralyzačních paprsků. Ostatní divoši zděšeně ustoupili. Po Bullym vystoupil na Betu III doktor Haggard.
Tři muži se nebojácně dívali do očí divochům, kteří teď nehybně vyčkávali. Bully si všiml, že snad všude kolem lezou asi na prst velicí mravenci a snaží se uniknout do bezpečí. Vylézali z prasklin a trhlin u teleskopických nohou. GAZELA zřejmě přistála přímo na podzemním mraveništi.
Rhodan se sklonil a převalil paralyzovaného divocha na bok. Krátkým elektronovým šokem z pistole ho zase probudil. Když se muž, kterého všichni považovali za mrtvého, zvedl, divoši zařvali radostí. Mávali zbraněmi a potom je odhodili. S dlaněmi otočenými dopředu šli k Rhodanovi a jeho přátelům.
"Aspoň mají rozum," komentoval to Bully a dodal: "Doufám, že si nebudeme vyměňovat bratrské polibky... Mně by to bylo trapný. Teta Amálie taky pořád chtěla..."
Nedozvěděli se, co teta Amálie pořád chtěla, neboť vůdce divochů se zastavil těsně před Rhodanem a opět zvedl prázdné dlaně.
"Gucky!" zavolal Rhodan na myšoba, který seděl ve východu a pořádal telepatické exkurze. "Co si myslí?"
"Je úplně dutej!" pípl Gucky. Ten obrat se naučil od Bullyho. "Myslel si, že v lodi je někdo jiný."
Rhodan z divocha nespouštěl oči. "Kdo jiný?"
"To nevím, už na to nemyslí. Ti hoši moc rozumu ještě nepobrali, takže ani příliš nemyslí. Už toho na dnešek namyslel příliš. Chce s námi uzavřít mír."
"Může být," přikývl Rhodan a rovněž zvedl dlaně. Slavnostně je přitiskl na divochovy. Ostatní divoši opět propukli v jásot. Zbytek už byl poměrně jednoduchý.
Gucky fungoval jako tlumočník, takže se snadno dozvěděli přání betánských primitivů. Haggard a Bully s nimi šli na lov, složili dvě srstnatá zvířata a před setměním se vrátili. Divoši zatím zažehli dva obrovské ohně, úlovek vyvrhli a opekli. Zatím šlo všechno jako po másle.
Bully seděl na kládě vedle Rhodana a choval se, jako by byl sám divoch. Polosyrové maso držel jen tak v rukou a s chutí se do něj zakusoval. "Cítím se skutečně skvěle," huhlal s plnými ústy a utřel si ústa rukávem. "To musely být časy, když naši předkové ještě bydleli v jeskyních a lovili! Žádnej strach z berňáku, z atomovek..."
Rhodan jeho nadšení nesdílel. "To je všechno pěkné," řekl, "ale pořád si říkám, jestli jsme tady na správném místě. To si vážně myslíš, že tihle Tarzani postavili ty tři rakety a letěli s nimi na čtvrtou planetu?"
Bullymu málem zaskočilo. "No vidíš, rakety! Málem bych na ně zapomněl." Podíval se na štěbetající a hodující divochy, na oštěpy a kopí opřené o stromy, a nakonec zavrtěl hlavou. "Tihle teda určitě ne. Ale třeba jiní."
"Jiní? A jací? Prozkoumali jsme celou planetu a nenarazili jsme na jedinou známku civilizace. Tihle pralidi jsou jediné vyvinutější bytosti na Betě III. To je nad jakoukoli pochybnost. Rakety nepostavili. Takže zbývá jenom jedna možnost, a to, že ty tři rakety sice letěly sem, ale pak zase odletěly. Řídily je inteligentní bytosti, které nepocházejí z tohoto světa. Tedy návštěvníci, jako jsme my. Tak to bude. Své tajné naděje můžeme s klidem pohřbít. Tiff měl pravdu. V této soustavě je život teprve na počátku. Neměli bychom se jim do toho plést. Nám taky nikdo nepomáhal - aspoň si to myslíme."
"Takže start?" zeptal se zklamaně Bully.
Rhodan přikývl. "Ano. Zítra nebo pozítří. Ve vzpomínkách těch hochů asi zůstaneme jako jacísi bohové, ale to může jejich budoucnosti jedině prospět. Co vy na to, Haggarde?"
Lékař jako by se vytrhl ze sna. Chvíli se na Rhodana díval a potom přikývl. "Jasně, máte přirozeně pravdu, šéfe. Co bychom tady ještě dělali? Skoro neobydlená planeta. Divoši. Ale nějaké spojení mezi třetí a čtvrtou planetou být musí."
"Spojení? Jak vás to napadlo?"
Haggard ukázal na divocha, který právě znovu sahal do lovecké mošničky a vytáhl z ní zoufale se bránícího mravence. Divoch mu navyklým pohybem utrhl hlavičku a škubající se tělíčko položil na plochý kámen, kde už spočívalo deset jiných mravenců. Primitivní pánev přistrčil nohou do ohně.
"Vidíte ten hmyz? Přesně tak vypadalo to zvíře, které jsem chytil na Betě IV. Bohužel mi uteklo a určitě se ještě skrývá v lodi. Víte, neumím si představit, že by na dvou planetách nezávisle na sobě vznikly dva stejné druhy."

Bully se díval na rychle hnědnoucí hmyz. Ruce mu klesly do klína. Pobledl a otočil se na Johna Marshalla, který seděl proti němu mezi domorodci a hrál si na tichého naslouchače. Lapal každou myšlenku, kterou jejich mozek zplodil.
"Johne, co chtějí s těmi hnusnými brabenci? Že by nám je chtěli nabídnout jako moučník?"
Telepat přikývl a kysele se ušklíbl. "Je to tak. Je to pro ně obzvláštní pochoutka. Na smrt bychom je urazili, kdybychom ji nepřijali. A už je to tady! Dobrou chuť, Bully..."
Divoch vedle Bullyho zručně vytáhl kámen z ohně, sebral zahrocený klacek a na zkoušku bodal do zahnědlých tělíček. Potom přikývl, vychrlil nesrozumitelný příval slov a podal výsledek svého kulinářského umu Rhodanovi, kterému nezbývalo nic jiného, než upražený hmyz přijmout. Bully, Marshall a Haggard dostali rovněž svůj díl a zatím jej drželi mezi prsty.
Divoši se teď bez jakýchkoli zábran vrhli na opraženou lahůdku, strčili ji mezi zuby a s chutí se zakousli. Čtyři Pozemšťané je nedůvěřivě napodobili. V Africe jedí kobylky, proč by tedy na Betě III v soustavě Beta Arietis, více než padesát světelných let od Země, nejedli pro změnu obří mravence?
Bullymu se udělalo lehce nevolno, když onen na prst velký kus strčil do úst a kousl do něj. Pak ale musel uznat, že tak špatné to zase není. Čacky "delikatesu" rozžvýkal a spolkl ji, ale k nášupu se už neodhodlal.
Následovalo cosi jako pivo, mělo to lehce opojný účinek. Tím také hostina na počest bohů sestoupivších z nebes skončila. Podali si ruce, vyměňovali si nesrozumitelná slova a rozloučili se. Zatímco divoši dílem zmizeli v lese a dílem se uložili u ohňů, Rhodan a jeho lidé se vrátili do GAZELY.
Haggard dlouho nemohl usnout. Dumal nad tím, jak je možné, že stejní mravenci existují jak na Betě IV, tak na Betě III. Ale odpověď nenacházel.

‚ © ‚

Dva dny pobytu nepřinesly nic nového. Divoši se i nadále chovali přátelsky. Rhodan jednoho z nich pustil do GAZELY a Crest s Marshallem vyrazili na průzkum kluzákem.
V noci trochu sprchlo, ale slunce už vysušovalo zemi.
Odpoledne se Crest a Marshall vrátili. Bez senzací. Jednou viděli stádo jakýchsi čtyřnožců, ale nepřistáli. Na druhé straně planety byli svědky, jak tlupa divochů pořádá hon na jakéhosi lva a jak ho ulovili. Žádná města nebo stavby neobjevili.
Večer toho dne svolal Rhodan své lidi. Východ zavřeli. U lesa dohasínaly ohně divochů. "Ráno odletíme," začal Rhodan a kývl na Tiffa. "Cíl expedice byl splněn. Chtěli jsme zjistit, na jaké kulturní úrovni jsou obyvatelé Bety III - teď už to víme. Třeba se o ně nějak postaráme později, ale teď máme před sebou důležitější věci. Beta III počká. Je to pokojný svět, který sice objevila i jiná kosmická rasa, ale od té se zřejmě nemáme čeho obávat. Každopádně se nám ukázala z té mírumilovnější stránky. To by bylo asi tak všechno."
Haggard zvedl ruku. "Vadilo by, kdybych ještě zítra nasbíral nějaké vzorky rostlin a hmyzu?"
"V žádném případě, doktore. Máme naprostou volnost. Ale tentokrát ty potvory lépe hlídejte, aby nám v GAZELE nenakladly vajíčka."
"Provedu," ušklíbl se lékař spokojeně.
Vstali a odešli. Rhodan se za nimi zamyšleně díval, a potom se obrátil na Cresta, který jediný zůstal sedět. "A teď povídejte, Creste! Bude lepší, když se to ostatní nedozvědí. Jste si jist, že si toho Marshall nevšiml?"
"Naprosto. Pilotoval a já zatím obsluhoval lokátor. Určitě nic neviděl. Bylo to na tomto světadíle, na západě, kousek od břehu moře, necelých dvě stě kilometrů odtud. Letěli jsme zvolna nad velkou náhorní plošinou, na níž skoro nebyla žádná vegetace. Asi dvacet nahých domorodců pronásledovalo zvíře, které připomínalo tygra. Měli luky a oštěpy. Tygra obklíčili a ten se chystal k obraně."
"Byl to tygr, Creste? Žádné rozdíly?"
"Sem tam ano. Dlouhé zahnuté tesáky, hříva a huňatý ocas - ale jinak to tygr byl. Zvíře klidně stálo a čekalo, co se bude dít. Divoši nejdříve vystřelili šípy, potom mrštili oštěpy. Asi padesát procent zásahů."
"Zásahů?"
"Víte... Zasáhli, a nezasáhli. Oštěpy a šípy prošly tělem zvířete, jako by vůbec neexistovalo. Stejně jako naše paprsky na Betě IV neublížily těm Bullyho fantasmagoriím."
"Chcete tím říct, že jde o podobný úkaz?"
"Rozhodně, Perry. Divoši to museli znát, protože jakmile zjistili, že tygr je nezranitelný, okamžitě se ztratili mezi skalami a schovali se. Věděli tedy, že s tím duchem nic nepořídí. Měli štěstí, tygr je nepronásledoval a odešel jinam. Vsadil bych se, že ten přízrak ani nemusí jíst."
"A jak si to vysvětlujete, Creste?"
Arkonidan pokrčil rameny. "Nevím."
Rhodan zabubnoval prsty o stůl. "To je divné... No, nechme toho. Mnohem zajímavější je zjištění, že už máme tři shody mezi Betou IV a Betou III. Obě planety navštívili neznámí astronauti, na obou planetách žijí velcí mravenci a na obou planetách existují duchové, kteří vznikají z ničeho a kyje nebo paprsky s nimi nic nezmůžou. Zničit je může jedině pětidimenzionální pole. Není těch shod už trochu příliš?"
"Snad si nemyslíte..."
"Zatím si nemyslím vůbec nic, Creste. Jenom si říkám, jestli jsme tady objevili všechno. Nevracíme se na Zemi předčasně?"
Arkonidan vzhlédl ke stropu. "To už je na vás, Perry," pravil vážným hlasem. "Duchové neexistují. Jestliže se tady objevují pětidimenzionální jevy, pak je někdo vytváří. Divoši ne. Jiné inteligence tato soustava nezná, to už víme

naprosto jistě. Zbývá tedy jediná odpověď: návštěvníci z kosmu. Vytvořili mentální projekce a zase zmizeli. Proč, to je jiná otázka, kterou nám jednoho dne zodpoví oni sami - pokud je najdeme."
Rhodan pokýval hlavou. "Máte pravdu, Creste. Na malou chvilku jsem si už skoro myslel, že by tady kromě těch divochů mohli žít ještě jiní tvorové, kteří vytvářejí ty obrazy. Kdo by to však byl? Ta chlupatá zvířata, co jsme včera ulovili? Těžko. Nebo mravenci? Jistá inteligence se u nich sice předpokládá, ale považuje se spíše za instinkt. I tak je to naprosto absurdní představa. Kdepak, Creste - zítra odletíme jak jsme se dohodli. Možná že při příští návštěvě přijdeme na víc. Nebo nám to ti neznámí prozradí sami. Přeji vám dobrou noc, Creste."
"Dobrou, Perry..."

‚ © ‚

Doktor Haggard se potuloval nedaleko GAZELY a sbíral vzorky. Přes rameno měl dvě plechové torby a plastový vak. Do jedné torby kladl kameny, do druhé mechy, trávy a jiné rostliny. Už mu chyběl jenom nějaký hmyz. Na Betě III ho moc nebylo.
Našel dvoucentimetrového brouka, který se dal snadno polapit, protože neuměl létat. Potom jakéhosi motýlka. Pod GAZELOU několik mrtvých mravenců. Dva sice ještě žili, ale byli vážně raněni. Řekl si, že je prozkoumá v laboratoři a pak je zbaví utrpení. Haggard měl zvířátka rád.
Když se vracel, narazil na Bullyho a jeho přítele Guckyho. Myšob seděl u schůdků a slunil se. Vedle něj stál Bully a vískal ho v chlupech. "Tak co, bohatej úlovek?" zeptal se lenivě a ukázal na torby a na vak. "To jste se včera nenajedl dosyta, že si taháte ještě další mravence?"
"Ryze vědecký zájem," zavrčel Haggard a přátelsky poplácal Guckyho. "Uvidíme, proč tak křupali."
"Křupali?" Bully vytřeštil oči. "Teda ti doktoři! Hnus!" A opět upadl do dřímoty.
Gucky vycenil hlodáky a přátelsky se zašklebil. Slunce mu bylo milejší než nějaké debaty. Haggard jim pokynul a zmizel v lodi. Míjel Rhodana.
"Tak co, doktore? Našel jste něco? Za dvě hodiny odlétáme."
"Už?" Haggard se zamyslel a potom řekl: "Dobře, zůstanu už na palubě. Mám ještě něco na práci."
Vešel do laboratoře, odložil torby do kouta a na stůl položil sáček. Na okamžik pomyslel na Joan, jíž přidělili kabinku, kterou nesměla opouštět. Rhodan byl v tomto ohledu až příliš opatrný. Dokud nikdo nedokáže vysvětlit, kdo nebo co je zmrtvýchvstalá Joan, nehodlal ani trochu riskovat.
Haggard nespěchal. Nejdříve rozdělil kameny do krabiček a popsal je. Potom přišly na řadu rostliny.
Když interkom začal odpočítávat před startem, začal se věnovat obsahu sáčku. Opatrně vyndal brouka, usmrtil ho rychle účinkujícím plynem a vložil ho do konzervační kapaliny. Totéž udělal s motýlem.
Čas T minus dvě minuty! Blížící se start Haggarda nijak nevzrušoval. Přetížení nebo tlak neucítí, a než loď dosáhne rychlosti potřebné k tranzici, potrvá to dobrou hodinu.
T minus jedna. Na stole leželo sedm mravenců. Dva ještě žili, ale nožičky měli polámané nebo jim chyběly. Prsní krunýř byl pomačkaný. Nemělo smysl nechávat je naživu, zbytečně se trápí. Dvakrát píchl jehlou a ukončil jejich muka.
Přesně v tu chvíli se GAZELA odpoutala od země a vystřelila do modré oblohy Bety III, světa, který se zdál tak tajuplný a přesto byl teprve na počátku. Za tisíc nebo deset tisíc let snad divoši vynaleznou kolo a začnou stavět města. Zrodí se civilizace a s ní i války...
Haggard mravence opatrně uložil do sklenic s čirou kapalinou. Sedm tělíček... To ještě netušil, že mravenců je osm. A osmý že je naživu!

EPILOG

Než Mockové stačili zaútočit na dragy a na cizince, loď odstartovala. Škoda že váhali a nezaútočili dříve, pak by třeba došlo k velkému zvratu. Teď už však bylo příliš pozdě - ale nikdo to netušil. Nikdo neměl ani potuchy o tragickém nedorozumění.
Senát pozastavil projekt přesídlení na Raanu. Stát měl všemi prostředky bojovat s dragy a pokud možno je vyhubit. Techniku na to měli. Po vítězství se na povrchu zbudují startovací rampy pro kolonizační lodě, pokud jim v tom nebudou bránit mentální obrazy.
Bral se zamyšleně a plný pochyb vracel do pokoje, kde se chtěl připravovat na výuku. Na povrch vyjížděly první dělostřelecké baterie a zaujímaly bojová postavení. Dlouhý mír na Mockaru skončil. Začínala nejkrvavější ze všech válek, jež nesla motto všech válek ve vesmíru: Bojujeme za mír.
Bylo to paradoxní a nedávalo to smysl, ale ani Bral nenacházel rozumnější řešení.

‚ © ‚

Arsa se skrýval přes dvacet čtyři hodiny. Marně hledal Xoa, třebaže našel důkazy, že jeho otec na lodi skutečně byl. Snadno objevil místo, kde ho věznili. Když dveře jednou zůstaly na chvíli otevřené, vklouzl do prostorného sálu a schoval se pod kovovou konstrukci - pod tutéž, jako Xo. V noci pak pracně vylezl po hladké stěně. Těsně pod matně svítícím stropem nalezl úkryt, z něhož měl přehled po celé místnosti.
Dlouho se nic nedělo. Arsa nevěděl co dál. Co se stane, když ho cizinci najdou? Vstoupil na loď bez povolení... Zabijí ho? Naštěstí neměl ani tušení o tom, co se pro Xoa stalo děsivou jistotou. Rovněž netušil, že Mockové se už vzdali všech úmyslů navázat s cizinci kontakt.

Arsa dál setrvával v optimismu - až do okamžiku, kdy do místnosti vešel obr a hodil na stůl dvě kovové nádoby a pytel. S údivem sledoval, jak z první nádoby vytahuje skály, třídí je, pozorně si je prohlíží a potom je zase pečlivě balí. V druhé nádobě byla tráva, menší stromy a keře. I ty třídil a ukládal do jiných nádob. Potom drag vytáhl z pytle toho čtyřiceticentimetrového opancéřovaného plazivce, kterého vědci označovali jako předchůdce Mocků. Byl neškodný a mírumilovný, nikomu neubližoval a živil se listím.
Jenže inteligentní drag toho opancéřovaného lezouna zabil a hodil ho do průhledného sudu s čirou tekutinou. Mrtvola pomalu klesala ke dnu a tam zůstala ležet. Arsa tomu strašlivému divadlu zděšeně přihlížel. Proč obr zabíjí neškodná zvířata, která mu nic neudělala?
A pak byl svědkem brutální vraždy květinového plachtouna, který byl rovněž v pytli. Arsa si zděšením zakrýval oči, aby neviděl, jak cizinec nešťastného tvora probodl stříbrným oštěpem a připíchl ho na dřevěnou stěnu, na níž bylo cosi napsáno nesrozumitelnými znaky
V tu chvíli začal vnímat slabé mentální impulsy Mocků. Zpočátku mu nedošlo, odkud přicházejí. Obr znovu sáhl do pytle a vytahoval z něj mrtvá těla pěti děsivě zmrzačených Mocků. S vědeckou přesností je položil na obrovský stůl a prohlížel si je jakýmsi kulatým sklem. Potom vytáhl dva ještě živé Mocky. Arsa zachytával jejich impulsy jen s námahou, protože neměli tykadla zaměřená na něj.
"Tohle bude asi konec, myslím. Jsou masožravci jako ostatní dragové..."
"Nikdo nám nepomůže..."
"Hlavně aby to bylo rychlé..."
Arsa přelezl těsně na okraj ocelové konstrukce, aby všechno dobře viděl. Musí získat jistotu. Jestliže cizinec oba Mocky zabije, pak už nemá smysl pokračovat v otcově práci. Ten už také možná nežije. Jestliže jsou cizinci skutečně masožraví...
Oba Mockové zemřeli - a potom sebou ta obrovská loď trhla. Země pod Arsovýma nohama se rozechvěla. Cizinec nevěnoval startu pozornost a pokračoval v práci. Sedm mrtvých Mocků hodil do sedmi průhledných sudů, popsal je a začal uklízet stůl.
Arsa se opět stáhl do kouta a znaveně zavřel oči. Jeho původní plán ztroskotal. Ani úmysl zastrašit obra mentálním obrazem nebo ho dokonce zabít mu už nepřipadal tak vábný.
Arsovi se nabízela lepší možnost jak pomstít smrt svých druhů a smrt svého otce. Chtělo to jen počkat. Cizinci se vracejí do své vlasti - a jeho si berou s sebou. Až přistanou, musí se nepozorovaně dostat z lodi. Pak vytvoří mentální obrazy. Desítky, stovky, tisíce, dokud mu vystačí síly. Celá jejich planeta, i kdyby byla kdovíjak veliká, se jimi bude hemžit. Zaútočí na dragy a pobijí je. Tak pomstí Xoovu smrt.
Byl šťasten, že svému statečnému a trýzněnému lidu prokáže ještě poslední službu. Usnul a už ani nevěděl, že loď přešla do pátého rozměru a přeskočila tři světelné roky. Když se opět zmaterializovala, ledacos se změnilo...

‚ © ‚

Byla to čirá náhoda, že se Rhodan po prvním skoku vypravil na obchůzku. Možná ho k tomu hnalo podvědomí. Prostě se rozhodl pro inspekci. Když otevřel dveře kabiny Joan Castingsové, už tušil, co ho čeká. Proto ho vůbec nepřekvapilo, když zjistil, že kabina je prázdná.
Díval se na zválenou postel, v níž byly ještě zřetelné otisky lidského těla. Rychle vešel a položil ruku na prostěradlo. Bylo ještě teplé.
Za sebou zaslechl jakýsi zvuk. Doktor Haggard nahlížel do dveří a obličej měl jako otazník. "Kde je?"
Rhodan se narovnal a tvářil se vážně. "Zůstala ve třetí dimenzi. Nebyla skutečnou bytostí v našem smyslu. Skok hyperprostorem jí nesvědčil. Musíte pochopit..."
"Ztratil jsem Joan podruhé," začal doktor, ale Rhodan zavrtěl hlavou a přerušil ho: "Ne! Ztratil jste ji pouze jednou, a to před patnácti lety. Nedejte se klamat materializovanou myšlenkou. Jedno teď aspoň víme s jistotou. Na palubě GAZELY už není žádný mentální obraz - ani ten, který jsme možná přehlédli."
"Ale kdo?" zeptal se Crest, který se nepozorovaně přiblížil. "Kdo je tedy vytvářel, Perry? Kdo?"
Rhodan se podíval na prázdnou postel. "To nevím, Creste. Pokud by to vůbec mohl kdo vědět, pak vy. Dějiny Arkonidanů pokrývají více než deset tisíc let galaktické civilizace. Někdy jste přece museli narazit na rasu, která dokáže zhmotnit myšlenky. Třeba by nám odpověděl pozitronový mozek na Arkonu."
Crest zavrtěl hlavou. "Materializace myšlenek je něco tak nestvůrného, Rhodane, tak nepředstavitelná událost, že bych o tom musel vědět. Takový zázrak dokáží jen inteligence, které si neumíme ani představit. Třeba se nám podobají, třeba ne. S takovým nadáním musely vybudovat svět, proti němuž je Arkonské impérium ničím. Můžeme být jen rádi, že jsme se s nimi nesetkali."
Rhodan se zvolna otočil a podíval se Arkonidanovi do načervenalých albínských očí. "Možná máte pravdu, ale možná taky ne. Uvědomte si, že jsme na Betě IV viděli jen malé a poměrně primitivní rakety."
"To může být jen maskování," odvětil klidně Crest.
"Připraveni k druhému skoku!" ozval se palubní komunikací Tiff a přerušil Rhodanovy myšlenky "Za deset sekund!"
Crest položil Rhodanovi ruku na rameno. A nezvykle jemným hlasem řekl: "Musíme počkat, Perry. Nic se nedá vynutit. Je klidně možné, že naše mocná civilizace ještě dlouho nebude zralá na setkání s tak pokročilou rasou. Dovedu si představit, že se tak stane v daleké budoucnosti. Třeba to ještě zažijeme."
Doktor Frank Haggard dále upíral oči na prázdnou postel a GAZELA opět vklouzla do bezčasého hyperprostoru.

‚ © ‚

Na Mockaru měla smrt bohaté žně. Ze všech postavení duněla těžká artilerie a ostřelovala každičkého draga, který se ukázal. Vybuchující granáty působily pustošivé rány v tělech obrů, kteří naprosto nechápali, proč se tak děje. Nikde neviděli protivníka. Když přece jen nějaké dělo objevili a rozběhli se k němu, dělo náhle zmizelo z povrchu jakoby mávnutím kouzelného proutku.
Obři s duněním klesali k zemi. Nikdo jim nepomáhal, protože všech obrů se zmocnila panika a každý se pokoušel spasit útěkem. Vbíhali však do dalších pastí.
Prastarý zákon Mocků přestal platit. Skuteční vládci planety procitli z tisíciletého spánku a chystali se dobýt povrch svého světa. Dragové umírali, aniž tušili, kdo je jejich nepřítelem.
Hluboko ve městě vešel Bral do třídy a pozdravil studenty. Všichni byli přítomni, pouze jedno místo zůstávalo volné. Chyběl Arsa.
Včera večer byl Bral u Xoa a řekl mu o Arsově útěku. Lékař pokýval hlavou a netvářil se nijak překvapeně. "Já to tušil, Brale! Je to můj syn a musel tak jednat. Netušil, že jsem se vrátil a že Senát změnil zákon. Stále však máme nepatrnou naději."
"Jakou?"
"Arsa zřejmě vnikl do jejich lodě a schoval se v ní. Poletí s nimi do jejich světa."
"A čeho tím dosáhne? Ničeho. Ani pro sebe, ani pro nás."
Xoovi náhle ztvrdl pohled. "Může pomstít ty nešťastníky, které snědli."
Takhle se tedy Xo změnil, myslel si Bral. Po starém idealismu a vnitřním neklidu nezbylo nic. Tytam byly touhy po svobodě a sny o tom, že mezi cizinci a Mocky vznikne přátelství. Místo toho nastoupil boj a pomsta. Jen tak bylo podle Xoa možné získat svobodu. Cizinci zmařili veškeré naděje.
Otráveně zahájil vyučování. Hluboko v nitru ho sžíraly pochyby, jestli neudělali nějakou chybu - strašnou a nenapravitelnou chybu. Chybu, která radikálně ovlivní budoucnost Mocků. Dnes, zítra, pozítří nebo až za tisíc let...

‚ © ‚

Poslední tranzice. Rhodan se probudil a trochu ho bolelo v zátylku. Omámeně vstal, ponořil obličej do ledové vody a vyšel z kabiny. Ostatní už byli v centrále a čekali na přistání. Expedice skončila a prakticky nic nového nepřiváží.
Na obrazovce bylo vidět modrozelenou kouli. Zvětšovala se a brzy ji celou zaplnila. Začínal brzdný manévr. GAZELA přistávala.
Na terranském astroportu bylo jako vždy rušno. Lodě a letadla přistávaly a startovaly. Po betonové dráze pojížděla vozidla s pasažéry a nákladem. Jejich přistání si skoro nikdo nevšiml.
Rhodan opustil loď jako první a vlezl do vozíku, v němž se už usadili ostatní členové expedice. "To by bylo," zabručel Tifflor zasněně a podíval se k otevřenému východu, do něhož brzy vstoupí technici. "Lituji, že můj objev byl tak nicotný."
"Ale zase jsme narazili na lidi," usmál se Rhodan. "A to je vždycky důležité. Před deseti tisíci lety to na Zemi nevypadalo jinak než dnes na Betě Arietis III."
Vozík se rozjel a rychle se blížil k Terranii.
Zítra už na Betu Arietis zapomenou...

‚ © ‚

O hodinu později vlezl do GAZELY inženýr Martens z elektronické sekce a pustil se do údržby. Příliš práce neměl, protože elektronika této dálkové průzkumné lodi se prakticky nemohla poškodit.
V centrále se potkal s Baráčkem, českým specialistou na klimatizaci. Pár minut podebatovali a pak pokračovali v práci.
Když za dvě hodiny GAZELU opustili a bujaře seskočili na betonovou plochu, Martens měl pocit, že na něco šlápl. Nadzvedl nohu a spatřil něco jako rozšlápnutého škorpióna, jakých bylo v okolní poušti habaděj.
"Mrcha!" zavrčel vztekle. "Teď už lezou i sem! Možná chtěl vzlétnout ke hvězdám."
Baráček se vesele zasmál. Představa, že by hmyz vlezl do lodi jako černý pasažér, mu připadala nadmíru směšná.
"Tobě se to směje!" vyjel na něj Martens. "Ta mrcha mě mohla kousnout. Škorpióni jsou nebezpeční, jeden si musí dávat pozor..."
"Kousnout?" podivil se Čech a naklonil se k zdeformované mase. "A čím? Bodec nevidím."
Martens se ani nepodíval. "No a co? Tak je to škorpión bez bodce - já už se vůbec ničemu nedivím." Hodil si brašnu s nářadím přes rameno a odkráčel k nedaleké hale. Baráček šel o něco pomaleji za ním.
Obzor se už zbarvil do růžova a brzy se setmí. Přijde za ním dneska Rita?
Na tu potvoru, kterou Martens zašlápl, už zapomněl. Na světě jsou přece mnohem důležitější věci...